Беседи
на
Учителят
Петър Дънов
1916
година

Беседи на Учителя
Петър Дънов
1916 година

1916 Съдържание:

1916_12_31 Отдайте Божието Богу

1916_04_24 Истината

Духът и плътта. Сила и Живот. Втора серия. Първо фототипно издание. София,
Издателска къща „Жануа-98“, 1999. ISBN 954-9589-48-X
неделна беседа

ИСТИНАТА

Истината ще ви направи свободни. (Ев.Йоан 8:32)

Пилат зададе въпрос на Христа; „Що е истина?“ Ето един дълбок философски въпрос. Лесно е да се зададе, но мъчно е да му се отговори. Истината в себе си е нещо конкретно, реално, неизменяемо – вечна светлина, вечна мъдрост, вечна любов, вечна правда, вечен живот. Но самото пък туй определение изисква да установим по-конкретно какво нещо е Истината. Ще се спра на мисълта: Истината е, която дава свобода. Свободата е стремеж на човешкия ум, сърце, душа, дух; свободата – това е животът; а животът е предназначен да търсим Истината и да я търсим не както Толстой разправя в своята книга: „Моето обръщане“. Той говори там за един свой сън, който ясно характеризира неговото душевно състояние преди обръщането му. „Намирам се, казва Толстой – предавам вкратце неговия разказ – насъне легнал на легло, нито ми е много удобно, нито пък ми е приятно; мърдам се да видя какво е това легло, от какво е то направено – от желязо или от дърво; забелязвам по едно време, че пръчките на леглото откъм главата и краката ми започват една по една да падат; най-после остава под кръста ми само една пръчка. В това време един глас извиква: „Не се мърдай повече, ни с главата, ни с краката – пази равновесие!“ И виждам отдолу под себе си един голям стълб и бездънна пропаст“. Често има философи, които лежат на гърба си и изследват

Божествения свят, но само една пръчка остава под кръста им, и Господ им казва: „Пази равновесие!“ И вие щом изговорите „Равновесие!“, катастрофата е избегната. Когато изследвате Истината, трябва да стоите изправени на краката, а не да лежите на гръб; само умрелите лежат така. Вземам думата „умрял“ в преносен смисъл – човек ограничен, който не мисли. Трябва да бъдете обърнати към изток, та като се зададе Христос, да Го посрещнете. Мнозина постъпват като Толстой, но Христос им казва: „Равновесие!“

„Истината ще ви направи свободни.“ Истината е реална, тя е същинският живот. Да не мислите, че е нещо въображаемо. Тя е свят, който има своята красота, своите краски, тонове, музика – свят, който е съществувал и ще съществува винаги. Христос казва: „Който разбира този свят, тия закони и сили, той ще бъде свободен“. И още: „Аз за това се родих – да свидетелствам за Истината“. И тогава Пилат Го попитал: „Що е истина?“ Съвременните хора имат странни понятия за Господа. Господ – това е Истината. Когато един ден вие се почувствате радостни и весели и започнете да пеете, ето че Истината – живият Господ – е във вас. Помислите добро, направите добро дело – Господ е във вас. Истината – тя е движение, подтик. И когато Христос казва: „Аз съм Пътят“, подразбира, че човек трябва да има движение, да не стои на едно място, като някое вързано животно. В този свят нещата са строго математически определени, няма нищо непредвидено, случайно; вашият живот, вашите страдания, мъки, изтезания – всичко туй е предвидено. Те са плюс и минус. В Истината влизат четирите аритметически действия: събиране и изваждане, умножение и деление. Който има много, събира; който има малко, и той събира; само че събирането тук е различно. Имате 2,000 лева, но с минус или с плюс – да давате или да вземате. Това ще определи отношението. Ако кажете: „Аз имам 2,000 години“, и турите минус, подразбирам, че в миналото вие сте живели 2,000

години порочен живот. Ако кажете: „2,000 години плюс“, подразбирам, че сте живели живот отличен и, следователно, сте наистина богат.

Христос казва: „Истината ще ви направи свободни“. Свободата е необходимост за мъжа и жената; върху нея почива целият обществен строй. Всеки се стреми към свобода и има право да живее свободно; но тази свобода ще му се даде дотолкова, доколкото той може да използва благата на Истината. Страданията на един народ са необходими за последния, както за отделната личнот. Мъченията и изтезанията са наши изобретения. Мъжът ви взема заплата, да кажем 50 лева, които едва стигат да изкарате месеца: „Ама идва – казвате – Великден; няма за козунаци – захарта и яйцата са скъпи, няма за обуща, за шапка трябват 50–70 лева, защо да нямаме 150–200 лева?“ За да има мир, оставете козунаците за догодина – не е само един Великден на тоя свят. – „Не, сега!“ Ама Господ е отпуснал само 50 лева, задоволете се с това, което има, не разваляйте Великдена. Жената в това отношение трябва да даде свобода на мъжа, и мъжът – на жената. Долу козунаците! Ето това е свободата, а също и Истината. И затуй Писанието казва: „Бъдете на всичко благодарни“. Да не мислите, че Бог не ви е дал богатство; дал го е, всинца сте богати, но трябва да го издирите.

В схващането на Божествените наредби трябва да имаме вътрешна свобода, да не бъдем предвзети. Истината е независима от вашите и моите схващания; дали ще мислите по един или друг начин, дали се приближавате или отдалечавате от нея, вие няма да измените нейните отношения, тя винаги ще съществува, каквато си е, в този свят, който е много разумно създаден. Виделината, която имаме, произтича от светлината на Истината. Любовта идва отгоре, от Истината, и когато тя завладее света, ще ви направи свободни. Любовта има всякога стремеж към Истината. Красотата е също израз на Истината: каквото е

красотата по отношение на човека, такава е Истината по отношение на Божествения свят; тя е едното лице на тоя свят, който е свят на хармония, на красота. И когато кажете: „Защо сме нещастни?“, Истината ви отговаря: „Защото сте невежи, защото престъпвате Закона“. Зная, едно време във Варна гагаузките се влюбваха в българите и искаха за тях да се женят; гърците били пияници, а българите приличали на хубави и кротки магаренца. Но това не е разбиране на Истината. Истината е наука: да научим какви трябва да бъдат взаимните разумни отношения между хората. Докато човек не доведе своя ум, своето сърце в равновесие, в съгласие с Истината, не може да бъде свободен. Само така ще може той да се съедини с Божествения свят.
Мнозина питат: „Не може ли без страдания?“ – Може. – „И без мъки и изтезания?“ – Може, как не! Но страданията са необходими за еволюцията на човека. Човек иска да изучи света, затова непременно страда. А земята е място на страданията. „Ама – казва – отде да зная?“ Защо, преди да слезеш, не си питал горе разумните същества? Едно време едно малко ангелче, което слушало да приказват много за хората, рекло на един голям ангел: „Иска ми се много да видя тия хора; я ме заведи на земята да ги видя“. Свалил го на земята. Ангелчето тогава рекло: „Аз поисках да ме заведеш при човеците, а ти ме заведе в пъкъла“. – „Но пъкълът – това са хората“, отговорил големият ангел. И наистина, пъкълът – то сме ние. Под думата „пъкло“ у нас разбират кипене, бъблене отдолу, хващане за гушата, биене брат с брата – защо един взел повече от наследството на бащата, а другият – по-малко. „Равенство трябва.“ По-голям е – нека вземе повече.

Ние на земята имаме тъкмо ония отношения, които Бог е поставил и за които Неговите закони свидетелстват, и когато ги прилагаме според Истината, резултат техен ще бъде свободата. И който иска да изучи Истината, трябва да изучи качеството на свободата. Ако ме попитате що е

музика всъщност, аз не мога да ви определя; но какво ражда музиката сама по себе си – мога да определя. То е хармония, отношение на тоновете. Седнете пред едно пиано или какъв да е друг инструмент, свирете и ще видите що е музика. Но за проявлението на музиката са необходими три неща: първо, идея в нашия ум за някоя песен; второ, интрумент, и трето, артист. Трябва, значи, музикална способност вътре в ума, ухо чувствително, и тогава един артист да свири. И ако ме попитате какво нещо е учител, мога да ви кажа какво произвежда учителят. Той дава знания. А научите ли що е знание, ще бъдете близо при учителя. Питате що е добродетел; по-добре попитайте какво тя ражда. Преди да се впуснете да изучавате същината, изучете резултатите на нещата.

По какво се отличава свободата? По това, че дава широк простор на действие. В необходимостта имате само един път – вие сте впрегнати. Кошумът ви може да бъде златен, много хубав, но вие трябва да вървите само в една посока – напред; спрете ли, камшикът ще се стовари на гърба ви. В свободата, наопаки, имате избор. Имате избора да се качите на един планински връх, да се качите отвсякъде, но когато се търкаляте надолу, вие вървите вече само по една посока. „Ама защо човек мисли тъй?“ – Свободен е да мисли. #8211; „Ама безбожник е.“ – То е временно заблуждение. „Лош е.“ – Съзнанието за добро не се е развило у него. „Греши.“ – Волята му не е урегулирана. „Еди-коя си незаконно родила.“ – Уредете отношенията между половете. Аз считам хората свободни. Не са свободни страхливите, и те именно вършат престъпления; нямат геройството да поемат отговорност. Кои хора са силни в света? Които са свободни и които могат да понесат мъчнотии и страдания, оплювания, опозорявания – тия неща са изпитания и който ги понесе, върши геройство. Страданията са дадени да се изпита кой е герой и кой страхливец. Който не иска да страда, който иска наготово да му шетат, минават го в каталога на страхливците.

Страдате ли – вие сте герой. Я кажете, българският народ кои величае – риния ли страхливци, които в турско време предаваха народа, или пък ония, които са страдали за тоя народ? А колко повече ще бъдат възвеличени ония, които страдат за Истината! Принципът е същият. Затуй науката за Истината е наука за обществения живот. Истината прави хората всякога свободни. Ония, които умират за другите, правят хората свободни. Ако не беше умрял Стефан, не щеше да се роди Павел. Когато умря Стефан, духът му се всели в Павел, и тогава двамата почнаха да работят заедно за Господа. Стефан научи Павел да страда, да изтърпи три пъти по 39 тояги. Павел за това търпение е знаменит. И знаете ли защо са били 39 тояги? 3+9=12: числото 12 е законът за закръгляване еволюцията на всички дни от човешкия живот. И когото бият така на земята, в другия живот няма вече да го бият. Ако питате защо биха Христа, Той ще ви отговори: „Аз страдах, за да сте свободни вие“. Когато тук, на земята, те удари някой, една нишка, която те държи вързан с твоята зла съдба, се скъсва. Ето защо казва Христос: „Ако те ударят от едната страна, обърни и другата“. Само силният може да бие, и когато бие силният, то е благодат. Селяните какво правят? Когато искат нивата да роди повече, пращат овцете в нея да я тъпчат; за нивите знаят този закон, но за себе си не го знаят. Та, най-после, нека ви потъпчат малко овцете на света. Христос казва: „Затова се родих“. Раждането се разбира тук не външно, а вътрешно – във всеки ум и всяко сърце, за да засвидетелства тази Истина. Когато Истината започне да се ражда във вас, вие ще захванете да чувствате свободата. Жена, когато се омъжи, иска да има деца, защото тя се прониква от Истината, че само така може да спази закона – да наследи имот. И в духовния свят е така – нямаш ли Истината, не можеш да наследиш Божественото богатство. Значи трябва да се роди Истината във вас. Тогава ще имате богатство и по-леко ще прекарате своя живот. Има една легенда за Мойсей: когато отивал на Синайската планина, видял един овчар радостен и го попитал: „Защо си толкози

весел?“ Овчарят му отговорил: „Понеже днес Господ ще ми дойде на гости, заклах едно агне, да го гостя“. – „Господ агнета не яде; то е заблуждение на твоя ум“, възразил Мойсей и си тръгнал. Обаче на овчаря станало мъчно; той бил убит духом. Като стигнал Мойсей на Синайската планина, забелязъл, че Господ е недоволен от него, дето е направил голяма погрешка, и той се върнал при овчаря да му съобщи, че Господ ще му отиде на гости и ще яде от неговото агне. Като казал на овчаря какво му поръчал Господ, взел да наблюдава скришом какво ще стане. По едно време вижда, че овчарят заспал спокойно, а от небето слиза огън и изгаря агнето. Става овчарят и казва: „Колко съм радостен, че Господ слезе и изяде агнето!“ И когато Истината слезе във вас, нейният огън, Любовта, ще направи жертвоприношение угодно Богу. Това е ралният свят на Истината. За някои той е нереален. Но има много, не са един–двама, нито десетина, а с хиляди по целия свят, които познават тази Истина. Тя трябва да се насажда още дълго време. Виждате колко са хубави тия цветя пред вас – жълтички, червенички, синички, и ги откъсвате, но разбрали ли сте смисъла им? Казвате: „Туй цвете мирише много хубаво“. Какво означава тази миризма? Тя показва голямата тъга на цветето. От неговата скръб се образува нектарът, предназначен за вашия живот. Има хора, които сред богатството си казват: „Няма Господ“, но щом изгубят богатството си или здравето си или общественото положение, стегне ги Господ – започнат да миришат: „Има Господ“. Богатството би убило техния ум и Господ като им го отнема, те започват да гледат правилно на нещата. Това, което виждате на земята, е нещо преходно, то не е реално. Млади, красиви момиченца, мине ли известно време, почнат да се бръчкат лицата им и донякога станат стари баби; питам, де отидоха ония момиченца, от които по-рано толкова много се възхищавахме? Също и с момците: де се дяна тяхната левентност? Вие още не познавате себе си; когато научите закона на Истината, той ще ви даде власт над материята, да разбирате нейните вътрешни съчетания

и да усъвършенствате вашия живот. То е законът на движението – човек да се видоизменява постоянно и да премине от временното към вечното, за да разбере неизменяемата същина на Истината.

Хората казват: „Христос се роди и проповядва Истината“. Нека видим каква е тази Истина. Христос иска да внесе бодрост във вашия ум, да ви даде подтик към една мисъл, да влезете в свръзка с Божествения свят. Вие всинца сте вечно свързани с Бога. В света вие имате приятели, и ако тия приятели по някой път се показват безчувствени, то е по причина на вашите отношения, дължими на невежеството. Павел казва: „Бог презираше хорското невежество и остави хората да вървят в своя път, но сега ги вика да се изпълни Законът“. Какво трябва да направи майката, която е повикана също да изпълни Закона? Най-първо, трябва да роди добри и умни деца – това е нейната задача. Някои жени се оплакват и казват: „Защо съм жена?“ Кой, тогава, трябваше да бъде на тяхно място, питам аз. Мъжът трябва да приготви този материал на мисъл, воля, характер, да предаде, а жената да роди.

Хората търсят в света удобства, но те трябва да разберат онзи съществен закон, който съществува и в музиката – за минорната и мажорната гама. Господ е поставил някои на минорна гама, турил ги е в бемол – в скръбта, в тъгата, в дълбочината на чувствата; други е турил на мажорната гама, турил ги е в диез, в плиткостта на живота, понеже нямат дълбочина на чувствата. В един танц или марш какво може човек да види? Танцуване, маршируване и... умора. В тъжната песен няма да се движите, ще мирувате и ще разсъждавате. При минорния тон Господ ви е създал да мислите за онзи свят, а при мажорния – за този свят. По някой път искате да вземете чужда роля; ама може ли религиозни хора да играят? Може да играят, но каква игра? Давид, като носеше ковчега, скачаше, и жена му казваше: „Виж, какво се кълчиш пред целия израилски народ!“ –

„Защо да не скачам пред Господа?“, ѝ възрази той. Господ не ни е ограничил, Той ни е дал велика свобода да вършим добро и зло; но доброто в известни отношения може да бъде зло. „Ама – ще кажете – как може да бъде това?“ Ето. Мъж и жена живеят много добре. Христос от своя страна казва: „Раздай имането си“, мъжът, в желанието си да изпълни учението на Спасителя, иска да раздаде имота си, но жената му казва: „Какво си полудял, искаш жена ти и децата ти да останат нещастни ли?“ – „Ама аз искам да изпълня Божия закон.“ – „Аз пък не искам този закон.“ Нямаш право да раздаваш имота на жена си и децата си, той е техен. Имаш 100,000 лева, раздели ги и само дяла, който ти се пада, имаш право да раздадеш. С техни пари нямаш право да правиш помен на Господа. То е Христовия закон. – „Ама аз имам право.“ – Нямаш право. Кой ти даде това право? Жена си отде я зема? Не от краката, а от ребрата ти Господ ти я е направил другар, и ти нямаш право да я изтезаваш. – Това сега, разбира се, изнася на жените, и те си казват: „Тъй, тъй!“ Никога не разглеждайте въпросите от ваше гледище, а от взаимно гледище. Във всемирния живот има много възможности; в сегашния живот сте мъж, но в друг може да ви направят жена и обратно. Ако в този живот напишете: „Никаква свобода на жената не давам“, във втория живот, когато ви направят жена, ще изпитате сладостите на това законоположение. „Не е хубав – ще речеш тогава – този закон.“ – Ама ти си, който по-рано го написа. Мъже, поставете добри закони, защото втори път, като жени, ще бъдете под тяхната сила. Разбира се, не само мъжът пише закони, но и жената пише такива, и сами си създават ограничения едни на други. Много жени са написали лоши закони в своите дъщери и синове, да мразят бащата – „Баща ви е нехранимайко, вагабонтин“. Такива закони не пишете, защото Баща ви е само един; този мъж или тази жена е станала оръдие на Божествения дух, за да се облече във форма една идея, и когато се оплаквате, вие роптаете против Господа. Не бива да изменявате основните черти на въплътената във форма

идея. В сенките може нещо да промените, да ги направите по-светли или по-тъмни, но главното, което олицетворява Божествената идея, трябва да остане.

Беседа, държана на 24 април 1916 г.

1916_09_17 Милосърдието
Издателство: "Захарий Стоянов" и "Бяло Братство",
София, 2006 г. ISBN: 954-739-734-6

МИЛОСЪРДИЕТО

(Неделни Беседи, 17.09.1916 Неделя, София)

"Около деветия час на деня той във видение видя ясно ангел Божий, който влезе при него и рече му: "Корнилие!" А той погледна на него и уплашен рече: "Що е, Господи?" И ангелът му рече: "Твоите молитви и твоите милостини възлязоха на помен пред Бога."
Деяния на Апостолите 10: 3-4

Може да си зададете въпроса каква връзка има между Корнилия и неговото видение и нас, които живеем в 20-ти век – хора с напреднали идеи, хора културни, с критически умове, които претендираме, че сме овладели природните сили. Всякога трябва да имаме предвид следующата мисъл: нашите възгледи и теории, нашето обяснение за Живота не представлява действителния свят така, както той е всъщност – това са само наши схващания за света. Всъщност, какъв е светът реално, това е една енигма, която и милиони години да живеем на Земята, едва ли ще я разгадаем.

Цитираният стих има отношение към индивидуалния живот на човека. На Земята, в сегашната фаза на развитието си човек има трояко отношение, има три длъжности: към себе си, към ближните си и към Бога. Когато говорим за човека, трябва да се запитаме дали става дума за индивидуалния му живот, дали за живота, който се проявява при отношенията му с неговите ближни, или пък за Живота, който се

проявява, когато сме свързани с Бога. Защото във всяка от тия три гледни точки светът има различен изглед.

Ако потърсим как съвременната наука разглежда Живота, ще видим, че тя има следующето схващане: личният или индивидуалният живот не може да се продължава след смъртта; животът е складиран вътре в тялото и е само едно негово произведение; мисълта е произведение на мозъка и следователно, когато тези органи се разрушат, и животът, и мисълта изчезват. Тъй говори съвременната официална наука, такива са нейните възгледи. Според нея, мисълта е продукт на мозъка. Но от чисто философско гледище в света има органи не само за произвеждане на енергия. Ако Животът произхожда от клетките на тялото и ако мисълта действително е произведение на мозъка, както твърди науката, тогаз нейните заключения са прави. Но ние имаме три вида органи и три вида функции: органи, които произвеждат енергията; органи, които отпускат енергията; и органи, които предават енергията. Ако вземем един снаряд в съвременно бойно оръдие и този малък удар, който възпламенява взривното вещество, питам оръдието създава ли някаква енергия? То само пропуска и направлява енергията. Оръдието не е създало взривното вещество, предназначението му е само да освободи тази енергия, която чрез известно изменение на молекулите вътре във веществото разширява техния обем и така създава взрива. Има и други органи, които предават енергията. Да кажем, че имаме една призма, която, поставена под слънчевата светлина, пречупва лъчите и от това се образуват известни краски1. Питам призмата ли създава краските? Не, тя само пречупва лъчите. Ако призмата се счупи, краските пак си съществуват. Тъй и енергията на човешката мисъл си съществува и след като мозъкът се разруши. В този смисъл можем да кажем, че мозъкът е един уред, чрез който Божествената мисъл, първоначалната Божествена енергия се пречупва и се проявява във вид на съзнание и мисъл. Следователно, мозъкът не произвежда мисли, той е само

орган за предаване на мисълта, а Божествената мисъл продължава да си съществува и след като се разруши този орган.

И тъй, ние се намираме в един Божествен свят, където има известни органи, които не се развалят. Ние знаем, че на физическото поле има известни съединения, които претърпяват изменения, но във висшите светове или в първоначалните висши състояния на материята има съединения, които не се изменят. Аз ги наричам устойчиви съединения – първоначални типове, от които съвременният свят е създаден. Този свят в своето външно проявление ние го наричаме физически, т. е. в него няма това високо съзнание, както в разумния Духовен свят. Например, пръстите ви нямат тази чувствителност като вашия мозък или ушите ви нямат тази чувствителност да възприемат светлината като вашите очи. На какво се дължи тази чувствителност на очите? Разбира се, на този въпрос могат да се дадат разни отговори, но все трябва да приемем едно твърдение, от което да започнем своите съждения. В математиката има една аксиома, която казва: две линии, които са равни на трета, са равни и помежду си. С други думи, всякога трябва да имаме едно положение, една мярка, с която да започнем. Тази чувствителност зависи от човешката душа.

Аз нямам сега време да ви разправям какво нещо е душата. Човешката душа е нещо обширно. Тя се проявява както единично в човека, така и колективно. Всъщност, душата е една, Животът е един, но хората, които не разбират тази философска мисъл, ще имат много криви понятия, когато казвам една или много души. Също както говорят, например, за жълъда. Жълъдът е един, но когато го посадим, образува първо един разклонен стрък с три клона, после отгоре се образуват още три, докато се разклони все повече и образува хиляди индивидуални листа и жълъди. Едно същество, което няма понятие от същината на жълъда

и гледа дървото, ще разглежда листата като отделни индивиди. Всички обаче произхождат от и са в жълъда – в това зърно. Това зърно е Бог. Създайте условия и посейте това зърно в себе си и то ще ви разкрие всички дарби, всички тайни и чудеса. Туй зърно, този жълъд може да се намали, може и да се увеличи, може да се превърне на един бук, мечка, кит, човек, Ангел. Това семе е вътре – то е едно и същевременно е много. Така че, нещата могат да се събират и разпръскват, зависи от гледната точка. Ако гледаме отгоре, нещата са много, но ако стигнем до дънера, ще видим, че всички се крепят на него. Тъй трябва да гледаме и на всички хора: за мен някои са като листа, някои като клони, като корени, като семена, като незрели плодове. Разбира се, вие, които принадлежите към листата, не можете да разберте моята философия, защото животът ви е кратък – живот от шест месеца. Когато дойде пролет, ставате хубави, прекрасни, а щом дойде есента и падне сланата, повяхвате и казвате: “Свърши се вече нашето”. Един ден бурята ще скърши клончетата от вашето дърво, най-сетне и цялото дърво ще се повали. Но и тогава там, в почвата, остава един жълъд, който носи Живота и казва: “Аз имам силата да ви възкреся”. И той пада на земята, изсмуква соковете ѝ и възкресява всичките. Тогава къде е краят на нещата? Този процес е постоянен. Край във вечността няма. Когато листата паднат на земята, да не мислите, че е дошъл краят на целия свят. Да не разсъждавате като Настрадин Ходжа, който казал: “Когато жена ми умре, половината свят умира, а като умра аз, всичкият свят умира”. Този свят може да умре, но онзи, Божественият свят – ни най-малко. Защо претърпяваме умиране, защо нашият свят не е съвършен? Дойдем ли до едно място, трябва да се преобразим в нова плът, за да ни се даде нов подтик за работа на душата.

Корнилий не е бил прост човек. По мое схващане той трябва да е имал дълбоки познания, бил е посветен, защото Господ на глупави хора не се явява. Ще бъде глупаво един

велик музикант да свири на глух човек и да го пита какво е разбрал. Глухият ще му отговори: “Само виждам, че мърдаш пръстите си напред-назад”. А музикантът ще му каже: “Ти си глупав”. И двамата са глупави. Или пък представете си художник, който е нарисувал хубава картина, показва я на сляп човек и го пита: “Как ти се вижда?” Слепият отговаря: “Имам пред себе си едно платно, което на места е малко грапавичко. Купил си го отнякъде”. Художникът ще му казва: “Ти си простак, нищо не разбираш”. И двамата са простаци: единият – затова, че не вижда, и художникът – затова, че не разбира, че онзи човек няма условията да го разбере. По същия начин, когато едно Висше същество дойде при нас, трябва да имаме възможност да разбираме вътрешната същност на нещата. Аз съм чел много философски трудове, всеки ден ги преглеждам и понякога се хващам за корема от смях. Някои философи приличат на слепия, работят пипнешком и пишат така: “Този свят е едно платно с грапавини, с малко страдания, а всички хора са глупави”. Прав си, му казвам, но тези заключения са само твои. Светът е повече от едно платно, повече от тези издатини и вдлъбнатини. Трябва да има Светлина в очите, ушите, в ума, във всичките мозъчни центрове на човека, във всичките му сили и способности, за да разбира той нещата. И онзи, който разбира света, трябва да е живял дълго време. С един живот човек не може да разбере света. Какво можете да разберете в един живот от двадесет-тридесет-петдесет-сто години? При сегашните условия на света каква философия можете да научите? Постоянно ще четете във вестниците коя армия побеждава, колко хора са унищожили румънците, колко пленници са хванали българите, какви изобретения са направили германците. Например, германците изнамерили 42-сантиметрови оръдия, французите подготвяли 52-сантиметрови, американците пък – 54-сантиметрови; германците имали толкоз цепелини, французите – толкоз аероплани. Питам каква философия ще научите от всичко това?

Има закони, които регулират нещата. Стават войни, за които си има причини. Кои са причините, когато стане някоя буря и се вдигне прах във въздуха? Учените казват, че някъде въздухът се е нагрял повече, някъде – по-малко и са се образували течения. Защо въздухът трябва да се нагрява и защо трябва да се изстудява, не може ли без това? Не може. Ще кажете, че това е зло, защото някои бури събарят къщи. Да, но в същото време бурите ще донесат влага, ще пречистят въздуха и прочее, т. е. ще допренесат на растителното царство повече полза, отколкото вреда. На какво се дължи една война? Това е буря в Духовния свят, която трябва да освежи хората. След тази буря народите ще станат много умни, ще се явят писатели, които ще разсъждават много умно. Сега виждаме само злините, но след петдесет години ще дойдем и ще видим последиците. В Божествения свят всички неща се използват, нищо не е случайно. Когото убият на бойното поле, трябвало е да го убият; на когото запалят къщата, трябвало е да я запалят; на когото отсекат крака, трябвало е да го отсекат. Има статистика, която доказва голямата закономерност в събитията. Има закони, регулиращи явленията в Живота, които ни се виждат случайни – например, колко кораба трябва да потънат и колко трябва да се построят за десет години, кога ще настъпи периодът с най-голям брой потъвания, а после – периодът с на най-малък брой потъвания. Или пък да вземем пожарите: колко къщи трябва да изгорят всяка година; после да вземем ражданията и умиранията: колко души трябва да се родят и колко трябва да умрат всяка година. Не само това, но аз, например, имам съчинението на един математик и същевременно – астролог, който правил изчисления по следния начин: в десет английски града изследвал броя на родените момчета и момичета в течение на десет години и след това успял математически да определи с погрешка само от един процент колко момчета и момичета ще се родят във всеки един град през следващите години. Някои

отиват в изчисленията си много по-далеч и познават, да кажем, кои билети ще спечелят в следващото теглене на една лотария, която се тегли четири пъти на година. Значи, има един закон, който регулира нещата. Това е нова наука, която има дълбоки и разумни основи.

Сега, вие се почесвате по тила. Това почесване може да няма наглед никакъв смисъл, обаче аз знам защо става. Или пък някой си е забъркал работата и си туря показалеца на челото над веждите. На този човек се казва: “Не си пресметнал добре и затова си забъркал работата”. Трябва да пресмятате внимателно. В тази лаборатория над веждите има складирано онова, което ви трябва. Там е вашата библиотека, където ще намерите книгата, еди-коя си страница или еди-кой си член от закона, който ще ви осветли. Някои имат обичай да си стискат главата, обаче със стискане врата не се отваря, а само орехи се чупят. Човек трябва да има ключа, за да отвори вратата на познанието.

И така, трябва да живеем разумно. Има много написани книги по въпроса какъв е разумният Живот. Това е ваша работа – трябва да живеете тъй, както вие схващате нещата, защото ученик, който няма свое разбиране, никога няма да разбере онова, което учителят му преподава.

Сега ние се намираме в следното противоречие. Има една легенда, че Господ първоначално създал двама души на Земята, но те не могли да се разберат, намразили си и затова ги турил в две най-отдалечени едно от друго места в пространството, за да не се виждат. Но те се затъжили един за друг, започнали да се обичат и за да се съединят, тези две души направили мост и този мост е Млечният път. Значи, има път, по който хората могат да се разберат – това е Млечният път на Хармонията, на Любовта. По него слезе и Христос.

Някои питат какво нещо е Ангел, аз пък питам какво нещо е човек. Старите индуси са определили човека като същество, което мисли. А какво нещо е Ангелът? Ангел на санскритски означава “служител”, но означава още и “огън пламтящ”, а също така и “любов”. Любиш ли, ангел си; ако не любиш, човек си. Но казвам на някой: “Ти не си Ангел, а си един от онези души, които не са се разбрали със съседа си, поради което Господ ви е приковал някъде в пространството и нямате мост да се съедините”.

Петър на санскритски значи “дух” (Pitar). Всъщност, на Корнилия му казали: “Иди при Духа, Той ще ти каже всичко”. Петър на старогръцки значи “камък”. Има живи камъни – само Духът може да бъде жив камък. Под “камък” Христос разбира нещата, които в себе си са неизменяеми, Божествени, разумни.

Корнилий е трябвало да се моли. Ето една задача. Мнозина не знаят още да се молят. Някои казват: “Какво трябва да казвам на Господа, Той не знае ли?” Други питат как трябва да се молят? Ако питате някой теософ, той ще ви каже: “Аз съм Бог, няма за какво да се моля, а ще разсъждавам”. Философът пък казва: “Аз ще размишлявам”. Но молитвата е необходима – тя е дишането на човешката душа, тя е общение между Бога и човешката душа. Когато Бог говори, ти ще мълчиш и ще слушаш внимателно като ученик и когато Той спре, ще ти каже: “Искам да повториш това, което ти казах”. Думата “молитва” значи да се качваш и слизаш. Има някои хора, които вечно говорят. Те са бъбрици – и когато спят нощем, пак бъбрят. А тогава те трябва да мълчат. Какво е спането? Ще ви кажа. Когато спите, Господ ви преподава уроци. Понеже сте изолирани от външния свят, от близки, от къщи и прочее, тогава Господ може да ви разказва. Когато човек се събуди, Господ ще му рече: “Повтори каквото ти казах”. Какво ще повтори, ако не е чул и разбрал добре Божиите заповеди? Ще набие жена си, ще понатупа децата и цял ден ще бъде

неразположен, защото не е разбрал урока, не е разбрал смисъла на живота за този ден.

Когато един Божествен пратеник дойде от Небето при нас, той иска да ни каже, че без Чистота никога няма да видим Бога, без Святост няма да Го разберем, без Доброта и Любов, без Милосърдие и без Правда няма да Го почувстваме. Трябва да разберем какво нещо е Любовта. Някои казват: “Ние разбираме Любовта”. Някои от вас, вярвам, я разбират, но трябва да я разберете повече. Любовта винаги носи след себе си омраза: ако обичаш Доброто, ще мразиш злото; ако обичаш злото, ще мразиш Доброто. Следователно, Любовта сама по себе си не може да разреши въпроса и да донесе спасение на хората, ако не е придружена с постоянно отбягване на нейната противоположност. Тогава кой ще спаси света? – Ангелът на Любовта, придружен от Ангела на Милосърдието. Само в Милосърдието няма сянка, само в Божественото милосърдие няма раздвояване. Трябва да се учим на закона на Милосърдието. Затова дойде този Ангел при Корнилия – да го научи на закона на Милосърдието. И когато хората в света се научат да бъдат милосърдни и приложат Милосърдие навсякъде, тогава всички ще се примирят. Истината прави човека свободен, учи го кое е добро и кое е зло, кой е глупав, кой е мъдър, но тя няма в себе си елемента да примирява хората. И Любовта сама не може да примири нещата. Божественото Милосърдие е ключът, който примирява Правдата с неправдата, Мъдростта с глупостта, Доброто със злото, за да не се карат в нас. Казват за някого: “Той е добър, не мога да го търпя; той е глупав, не мога да го търпя; той е лош, не мога да го търпя”. Светът не е лош. Лошо е нашето разбиране за нещата, ние сме лоши в себе си, а светът е много добър. Душата, която мразите, се мъчи, страда, тя е прикована някъде в Небето.

Сега, някои казват: “Ти никога няма да се спасиш, вечно в

пъкъла ще стоиш”. Аз пък питам кой от тези философи е съветник на Господа, че да знае какво мисли Той? Те са като глухия, който слуша великия музикант, и като слепия, който пипа платното на великия художник. Те ли са хората, които ще ни покажат пътя на спасението, пътя на новата цивилизация? Не са те. Това е онзи Ангел, който слезе да ни научи на Милосърдие – Христос. В душата на Христа има Милосърдие и самоотричане. Понякога вие казвате: “Ние сме много просветени, затова ще се скрием, за да не ни демагнетизират и да не ни ограбят”. Не, отворете вашите каси, вашите сърца – всичко отворете! Не се свивайте в себе си като охлюва, който си показва рогцата и после пак ги прибира. Трябва да напуснете вашите черупки. Аз не говоря на охлюви или на миди, аз говоря на хора, които се питат: “Какъв е смисълът на моя живот, какво е моето предназначение, какво трябва да направя?” Отговарям: трябва да научите Божественото милосърдие. Колкото пъти съм говорил за Милосърдието, всякога ми се гневят и ми казват: “Ти ни мислиш злото, не ни разбираш”. Аз ви разбирам. Разбирам, че обичате Истината, Правдата, но още не съм срещнал между хората милосърден човек. А в Милосърдието е спасението – това е Христовото учение, това е бъдещата култура. След тази война Милосърдието ще дойде. Инвалидите, които ще бъдат милиони, с мисълта си ще създадат едно ново течение. Те ще питат: “За какво беше всичко това, защо се бихме, ако не за да изправим старите грешки?” Днешните народи, които воюват, са културни, не са варвари и те ще размишляват върху този въпрос. Те са се само свадливи като мъже и жени. Жената не може да търпи мъжа си, защото погледнал към друга някоя жена. Как можело той да гледа друга! Тогава трябва да бъде сляп, за да не гледа. Мъжът, от своя страна, също се кара на жена си, когато тя погледне към друг мъж.

Някои казват, че Христос, когато дойде, ще оправи света. Христос сега идва, за да внесе Новото учение на примирение между хората, учението на Милосърдие към

всички без разлика. Както при Корнилий. И когато ние започнем да се молим и да правим добри дела, тогава Господ ще ни изпрати при този Петър – при Духа. И Духът ще ни донесе Радост и Веселие, ще ни разкрие великите задачи. Духът ще направи Млечния път в нашата душа и ние ще пътуваме от слънце на слънце, от планета на планета и ще видим колко велик е Господ. Първо ще се отправим към най-близката звезда, после, след като преживеем там, ще отидем на други звезди. За всички ви там има велики блага, велико бъдеще, само ако прегърнете Милосърдието. Сега какво очаквате? – Да дойде Христос да ви спаси. Аз знам, че Христос най-малко по сто пъти ви е изваждал от земята. Много пъти сте се хвърляли във водата и Христос ви е избавял.

Много ясно е какво става сега в света. Това е ръката Божия, която работи. Господ формира нов свят. Какво ще стане с България? Положението на България, както и на всички народи в Европа, ще бъде много по-добро, отколкото е сега. Когато един шишкав човек с дебел корем, тежащ сто и петдесет килограма, заболее от тифус и отслабне до петдесет килограма, казват: “Горкият човек!” Всъщност, той сега стана човек, а по-рано не беше. Тази война ни лекува от една подобна болест. Всички народи са болнии Господ ще ги излекува. Тези, които сега умират, пак ще възкръснат. Тъй както листата, които капят, новият жълъд пак ще възкреси и ще ги извика към живот. Нищо не се губи в света, външната форма не е причина на вътрешния Живот. Както Господ живее, така и ние ще живеем с Него. И в този свят трябва да се стремим да бъдем добри слуги и добри синове, да работим честно, та като се върнем при Него, да каже, че сме изпълнили Неговата воля.

Сега, някои казват: “Няма да видя Господа”. Всеки ще Го види. Като отидем при Него, Той ще ни каже: “Защо опозори своето име, защо уби брата си, обезчести сестра си? Ще се върнеш пак”. Господ няма да ви говори троснато.

Представям си какво ще ви каже. Той ще ви погледне сериозно и ще ви каже кротко: “Много съжалявам, синко, че никак не си разбрал още Моето милосърдие. Върни се сега пак на Земята, за да научиш Милосърдието. Върни се да покажеш на хората какъв съм Аз. Аз съм Бог на Милосърдието. Те мислят, че Съм жесток, немилосърден, всички се оплакват от Мен и ме компрометират, а това не е добро”. И когато хората видят милосърдния човек, ще кажат: “Ето един, който ходи по Бога”. А сега хората казват: “И тези, набожните, също се карат”. Затова аз не питам сега дали си набожен, а питам дали си милосърден. За някого може да се каже, че е учен, но Милосърдие няма. Уж е умен, а казва на ближния си: “Ти си глупав, не мога да те търпя”. За друг може да се каже, че е добър, обича, но Милосърдие няма.

Една дума искам тази сутрин да остане във вас – думата “милосърдие”.

През 1875 г. в Чикаго един господин доял кравата си на светлината на свещ, животното я ритнало, сламата се запалила и по-голямата част от града изгоряла. Имало милиарди долара загуби. Когато наближил пожарът към дома му, един богаташ казал на едного, който бил там: “Ще ти дам двеста хиляди долара, ако изнесеш касата ми”. – “Поврага”2 – отговорил онзи, бягайки, за да спаси живота си, защото огънят идел подире му. Така богатият американец бил принуден да бяга без богатството си. Сега някой ще каже: “Аз да бях, че да ги взема тия двеста хиляди долара – цяло щастие!” Да, но огънят иде подир вас. Не са парите, които украсяват Живота. А Чикаго, който загуби толкова след този голям пожар, сега има по-великолепен изглед. И сега войната носи същото в света – върху развалините ѝ ще се съгради една много по-велика култура.

Сега, ако разберете Духа на Милосърдието, който Господ ви

праща, ще разберете Неговото учение.

----

1 - Краска (рус.) – цвят, боя (бел. ред.)

2 - Поврага (арх.) – не ме интересува, махай се, върви по дяволите (бел. ред.)

Неделни Беседи
17.09.1916 Неделя, София

1916_10_01 Ти знаеш

Издателство: "Захарий Стоянов" и "Бяло Братство",
София, 2006 г. ISBN: 954-739-734-6

ТИ ЗНАЕШ

(Неделни Беседи, 01.10.1916 Неделя, София)

“И рече ми: Сине человечески, могат ли тези кости да оживеят? И рекох: Господи Иеова, Ти знаеш”.
Книга на пророка Йезекииля 37: 3

“Могат ли тези кости да оживеят?” Може да се запитате каква тайна се крие в това изречение. Ще си кажете: “Ние сме запознати с тези кости, колко пъти сме ги варили, колко сме ги виждали по гробищата! Кост е това”. Но тези кости, за които аз ще ви говоря, никога не сте ги виждали. Това, което мислите, че виждате в света, е толкова вярно, колкото състоянието, когато човек сънува, например, че е богат, а щом се събуди, нищо не е останало от богатството. Господ пита пророка: “Тези кости могат ли да оживеят?” Костите в този смисъл представляват един скверен живот, живот в потенциално състояние. В религиозен смисъл мъртвите кости означават живот без движение. Ще запитате може ли живот без движение. В метафизичен смисъл това значи безсъзнателен живот. Всяка кост живее индивидуален живот и ако някой я премести и пораздвижи, тя ще си каже: “Слава Богу, че се намери някой да ме премести”. Костите представляват израилския народ, разпокъсан от лошия живот. И понеже няма единство между отделните личности в него, те са мъртви. Костите представляват човека след смъртта му. Те са единственото нещо, което остава непроменено. Според окултистите, вътре в тях е скрит новият живот и когато човек дойде

отново на земята, ще вземе онова, което е скрито в тях. Ето защо пазим костите на своите близки. Някои казват: “За мене е безразлично какво ще остане след смъртта ми”. Но вън от своите кости, човек е нищо.

Сега, човек трябва да се научи да мисли философски, да гледа на всичко като на нещо неизбежно, необходимо, а не като на проста случайност. Например, от геометрията се знае, че най-късото разстояние между две точки е правата линия, която представлява движение в една посока. Тя е сбор от много точки, т. е. много движения, които я образуват. Следователно, нашата мисъл може да се движи само по една права линия. Ако си представим, че живеем в една точка и мисълта ни се движи все по права линия, тогава нямаше да имаме никакво понятие за света – човек би казал, че вън от правата линия нищо не съществува. Затова има същества на Земята, които имат понятие само за едно нещо. Но когато точката се движи, образува права линия, която е жива, и ако един ден реши да измени посоката си по своя перпендикуляр, тя ще образува плоскост. Плоскостта е образувана от милиони прави линии. Тъй че, има и други същества, които разбират, че светът се движи не само в една посока – по дължина, но се движи и по широчина. Такива понятия има, например, охлювът, за когото съществуват само две измерения. Разбира се, и плоскостта е жива, защото в Природата всичко е живо. И ако тя се придвижи, ще намери друго измерение – височината и тъй ще се образува куб. Вие сте същества с три измерения и философите мислят, че вън от трите измерения нищо не съществува. Обаче има същества, които се движат в още по-високи измерения. Ако кубът се придвижи в друго, четвърто направление, то и целият свят ще се раздвижи и ще се образува тесаракт. Този четвърти перпендикуляр се движи по посока, която не можем да си представим.

Следователно, преди да може да разбира нещата, човек е

като една мъртва кост, т. е. той е същество от едно измерение. Господ пита: “Тези същества могат ли да се изменят и да образуват същества от две и три измерения?” И каза Господ: “Пророкувай!” Само когато човек започва да говори, само тогава започва да разбира нещата. Първият човек е бил без кости, а сегашният е същество с кости. Всеки човек е една кост. Под думата “кост” се разбира нещо, което е съществено и неизменяемо у човека, което може да се тури в действие, да се организира. Мойсей е казал, че първоначално Господ е направил човека от пръст – тогава човек е бил способен да се движи само в една линия. Когато човек е бил направен от кости, дадена му била способност да се движи в три измерения, но тогава още е бил мъртъв. Едва след като Бог му вдъхнал в носа, оттогава човек започнал да мисли. Затова днес дишаме през носа и само тогава мислим. Например, у една жена се явява мисъл, че мъжът й не я обича, което значи, че тя върви по права линия. В този случай тя трябва да се спре и да образува една плоскост в мислите си. Само тогава ще се разбере с мъжа си. Иначе и мъжът, и жената ще вървят по права линия и няма да се срещнат. Когато Мойсей поиска да види Господа, Той му каза: “Лицето Ми не можеш да видиш, но ще видиш само една част от Моята дреха, иначе ще изгориш”. Философски това значи: понеже живее в света, човек не може да разбира нещата, затова вижда само една част от него.

И така, за да изменят състоянието си, костите трябва да се умъртвят. Тези кости бяха мъртви, но само Бог знае дали могат да придобият по-висок живот. Щом начене да им се говори, те започват да се събират, да образуват мускули и нерви, но все още не могат да мислят. За да започнат да мислят, трябва да дойде Дух от четирите ветрове, от четирите страни, т. е. трябва да съществува четвърто измерение. Докато живее в три измерения, човек не може да разбере какво значи духовен живот. Съвременните хора мислят, че със смъртта се свършва светът. Така мисли и

жабата, и охлювът, и човекът. Ако отида на лозето да копая, ако работя ден, два и свърша работата, това не значи, че животът се свършва. Да се свърши светът значи да се свърши Животът. Това са мисли на един охлюв, на една мъртва кост – това е съвременната философия. Когато започнат да се движат, тези кости казват: “Нашата работа се свърши”, т. е. свърши се положението ни като кости на полето. Но след това те започват съзнателно да се движат.

Съвременните хора могат да се оприличат на героя от следния анекдот. Българин на име Стоян тръгнал за града да продава едно магаре. Градът бил далеч, затова той спрял на едно място да си почине, вързал юлара на магарето за ръката си и заспал. Немирни деца видели, че спи, отвързали юлара от главата на магарето и взели животното. Когато се събудил с юлар в ръка и видял, че магарето липсва, българинът си казал: “Ако съм Стоян, изгубих магарето; ако не съм Стоян, спечелих юлара”. Животът е магарето, но ако аз не съм, това е един юлар. Юларът означава човек да живее с мисъл, вътре в която да няма никакво съществуване.

Господ казва: “Тези кости ще оживеят”. Когато пророкът говори, това е Духът Христов. Понякога и вие може да сте изпадали в такова състояние на вцепенение, когато човек мисли, чувства, но не може да даде знак, че е жив. Съзнанието може да съществува вън от света, но да се движиш, значи да живееш. Когато човек се събужда сутрин, той се раздвижва и заживява. А когато говори разхвърляно и разсеяно, човек е една мъртва кост. Това е една малка аналогия: нашите мисли може да са разхвърлени като тези кости, може да плачем и да казваме: “Какъв смисъл има животът?” Човек се намира в положение на пророка, на когото мислите са като мъртви кости. А Господ казва: “Сине человечески, твоите мисли може ли да живеят по полето?” Тогава човек започва да разсъждава за смисъла на Живота и отговаря: “Ти знаеш, Господи!” Когато човек мисли, че

Господ знае, тогава Той му казва: “Говори!” Когато Господ изпратил Мойсей при фараона, той не искал да говори, понеже пелтечел. Тогава Господ се разгневил и казал да дойде брат му Аарон. И за да накара Мойсей да говори, Аарон отстъпил мястото си Мойсею. Всеки е Мойсей и Аарон, т. е. душа и дух – така човек ще избави себе си. Някой път душата се обезсърчи. Например, мома се разочарова от някой момък, отчайва се, захвърля всичко, става мрачна и казва: “Свърши се моят живот”. Всеки от нас е излъгана мома или момък. Това е грехопадението. Когато дойде Дяволът, хората се увлякоха по него и после човек остана нито с Дявола, нито с Бога. Господ пита пророка: “Може ли тези мъртви мисли, желания и действия да оживеят?” Пророкът казва: “Ти знаеш, Господи”. И след като Духът дошъл, костите станали едно велико войнство.

Сега, за да могат да се определят, нещата трябва да имат качества в себе си. Съвременните физици казват, че електричеството има две течения – чрез въздуха и чрез земята. Когато има движение отгоре, трябва да има едно движение отдолу. Следователно, у човек, у когото няма кости, Божествената мисъл не може да работи. И понеже тази сила е живот в скрито състояние, това движение трябва да излезе вън от костите. Човешката мисъл не спада към триизмерните неща. Чувствата спадат към четвъртото измерение, мислите спадат към петото, а съзнанието – към шестото измерение. Един ден, когато бъдем между Ангелите, те ще ни учат на тези измерения. Ние живеем в три свята, а според кабалистите, има общо десет свята. Човек живее в третия свят, а Бог – в десетия. Това е една велика философска мисъл. След като сме живели милиони години, ние сме дошли едва до третия свят, а още много години са потребни, за да дойдем до десетия свят.

Прелестта на света е в това, че е безпределен и няма да дойде ден, когато човек ще каже, че всичко знае. От тази гледна точка, във всичко има съзнание. Например, в един

камък има съзнание на камък. Цвете, охлюв, човек, Ангел – всичко живее със свое съзнание. Човек разбира това, но нека се опитаме да влезем в общение с някое дърво, например. За нас то е дърво, но си има свой живот. То мълчи, не говори, но знае всичко, защото го е научило, когато е било горе на Небето. Затова дърветата сочат нагоре – когато човек се качи горе, тогава ще научи всичко. Съвременните учени разглеждат една ябълка от какви химически елементи се състои, но в нея има нещо, което те не могат да открият. Животът не се състои само от тези елементи, а има и нещо друго, което трябва да се изучи. Например, едно време се мислеше, че електричеството може да се пренася само по жици, а днес вече се знае, че може и без тях.

Има два свята – физически и Духовен. Човек е както в духовния, така е и във физическия живот. Хората вървят отгоре надолу. Днес мислят, че културата върви отдолу нагоре, но аз оспорвам това и казвам, че ябълката се храни не толкова от соковете, колкото от Слънцето. Например, в продължение на няколко години едно дърво нараства на тегло до двадесет килограма и всичко това то е взело не от земята, а отгоре. Ние всичко вземаме отгоре, т. е. отвътре – от един свят, който е много по-широк от външния. Можем да го уподобим на един конус с върха надолу – върхът е външният, а основата е вътрешният свят. Ако човек бъде поставен на върха, той ще каже, че вътрешният свят е по-малък, а всъщност не е така.

Който се е решил философски да изучава религиозните въпроси, трябва да е много спокоен. По времето на един от турските султани се навъдили много дембели*. Един ден той пожелал да разбере кой от всички е най-голям дембел и заповядал да запалят зданието, в което били те. Уплашени от пожара, всички дембели се разбягали, а само двама останали вътре. Когато видял, че пожарът се усилва, единият се обърнал към другаря си и го запитал какво да

правят. Оня му отговорил: “Как не те мързи да говориш?...”

Когато на човек е определено да умре, той ще умре където и да е. Например, един богат французин искал да освободи сина си от фронта и с много пари успял да го настани в тиловата част. Но и там, макар запазен от куршумите, синът му бил убит от граната, която паднала наблизо... Често пъти хората се плашат от епидемии. Човек не трябва от нищо да се плаши, защото може да умре от страх. Например, чумата тръгнала един ден за Багдат. Среща я един човек и я пита къде отива. – “Отивам в Багдат да взема хиляда души”. Чумата пристигнала и в Багдат умрели двадесет хиляди души. Когато се връщала, среща я пак същият човек и я запитва колко души е взела. – “Двадесет хиляди” – отговорила тя. – “А защо ми каза, че само хиляда ще вземеш?” – “Останалите деветнадесет хиляди умряха от страх”...

Човек трябва да е внимателен в живота си. Един пътник си купувал билет за влак на Горна Оряховица, но не му стигнали тридесет сребърника да го доплати. Той се помолил на един адвокат да му услужи, но оня отказал и видял как пътникът се принудил да върви пеша. Същият този адвокат един ден се озовал в Лондон и когато тръгнал да се връща, забелязал, че не му стигат тридесет сребърника и не могъл да си купи билет. Платено му било със същото... Това показва, че каквото правиш, това ще ти се върне. В този случай човек е една суха кост и трябва да отвори широко кесията си и да помогне на всеки, който има нужда. А днес, при това избиване на хора, някои трупат богатства. Бог държи сметка за това нещо и казва, че парите трябва да оживеят. Под “пари” се разбира всичко, с което може да се помогне – и знание, и чувство, и желание. В нас трябва да оживеят и нашите мисли и чувства. Затова Господ казва на всеки: “Говори на себе си, говори на твоите мъртви мисли, желания и действия!” Така в тях постепенно ще се забележи някакво движение, някакъв живот. Има ли

майка, която да носи детето си и да не страда? Страда, но затова пък в нея се образува нов живот. Щом дойде Духът, тогава човек ще разбере защо е тук, на Земята, и ще види колко е хубаво да живее, да страда и да умре, да излезе от този свят и да живее в друг, където хората ще се разбират помежду си. Ние, днешните хора, сме от първо, второ и трето измерение, защото у нас няма постоянна Любов, а само временна. Любовта в нас трябва да оживи душата ни, да укрепи сърцето и Духа ни. Така казва Христос: “Ако съм с Господа, и в ада ще ми е добре, но ако съм без Него в Рая, защо ми е той?”

Нека Господ бъде с нас. А Той е в нас и с нас. Когато Господ ни каже: “Говори!”, ние трябва да говорим. Ние искаме да изправим света, както изправяме себе си, но само разумният живот изправя човека. Всяка мисъл, дори и добра, ако не може да се употреби разумно, е лоша мисъл. И обратното. В съвременната наука има много такива примери. Например, въглеродният двуокис, който задушава хората, за растенията е приятен и необходим – дава им въглерод за храна, а се отделя кислород. Така че, едно нещо за нас е вредно, а за други е полезно. Дай греховете си на растенията, а вземи от тях чистото. Следователно, човек не трябва да се оплаква. Така казва и Писанието: “Дай си греховете на Господа”. Когато Господ вземе греховете ни, Той пита: “Тези кости може ли да оживеят?”

И така, всеки трябва да си каже: “Господ Иеова казва всички мисли и желания, всички кесии да се отворят за нашите ближни”.

----
* - Дембел, дембелин (тур.) – ленив човек (бел. ред.)

01.10.1916 Неделя, София

1916_10_08 Поради радостта
Издателство: "Захарий Стоянов" и "Бяло Братство",
София, 2006 г. ISBN: 954-739-734-6

ПОРАДИ РАДОСТТА

(Неделни Беседи, 08.10.1916 Неделя, София)

“Жена, кога ражда, на скръб е, защото е дошъл часът й; а кога роди детето, не помни вече тъгата си, поради радостта, че се е родил човек на света.”
Евангелие от Йоана 16: 21

Това е един от обикновените стихове – стихове, от които всички жени се страхуват. И понеже се страхуват, често искат мъже да станат. Също и синът, когато иска бащата да му плаща, той се поставя в положението на слугата и казва: “Защо баща ми плаща на слугата, а не и на мен, аз също му работя”. Там е злото на света, това значи неразбиране на собственото положение. Така е не само между жените и синовете, но и между хората от всички професии. Метачът иска да стане стражар, стражарят иска да стане пристав, приставът иска да стане началник, началникът – министър, министърът – министър-председател и т. н. Вечен стремеж. Това не е лошо. Христос употребява този стих, за да изрази една велика идея. Той казва: “Една жена, кога ражда, на скръб е”. Защо се ражда тази скръб? – Заради човека, който се е заченал у жената. Чрез човека, заченат у нея, тя ще стане човек. Както Адам роди жена, така жената ражда мъж. От костта на Адама Господ направи жена, а от един малък зародиш жената ражда мъж. Законът за подобието съществува – роден си, ще раждаш. У вас трябва да се яви една велика идея.

Съвременният век е век на бръщолевене, говорене и т. н. Всяко нещо трябва да се постави на мястото си. Когато детето бръщолеви, то е на мястото си, защото се учи. Когато някой се учи да свири на цигулка, например, той дълго време ще скърца по струните и това е необходимо. Обаче, ако се яви да дава концерт някъде, ще го изпъдят. Той трябва да скърца вън някъде, докато се научи, а после може да влезе в залата да свири. Раждането в този смисъл може да се уподоби на една музика, защото самото зачатие започва от един малък зародиш. В съвременния живот е трудно да се говори по тези въпроси, защото умовете на хората са много изопачени, ние сме изгубили първоначалния смисъл на нещата. Съвременните хора казват, че когато ражда жена, все едно че ражда магарица. Когато Христос влезе в Йерусалим, яздеше на магарица. Магаре и свиня са символ на изопачени неща. Защо свинята и магарето са такива прозаични формули? Магарето е едно от най-скромните, най-работните животни, много го бият и когато зареве, казват: “Реве като магаре”. Трябва да се разбира първоначалният, вътрешният смисъл на нещата. Ние мислим, че разбираме нещата. Например, когато ражда жена, това е Дух на живот, това е един принцип. Когато роди, жената се радва, че човек е дошъл на света. В Божествения свят жената е носителка на Божествените мисли и от тази гледна точка всеки може да бъде бременен.

Един българин ми разказваше как е станало неговото обръщане: “По време на турската война ме нападна един ден една тъга, не мога да се събера в кожата си, ще се пукна. Започнах да се разхождам. По едно време слушам, че в една шатра пеят песента “Широк е пътят в света”. Изведнъж една светлина дойде в ума ми и тогава разбрах смисъла на живота”. Душата на този млад човек е била бременна, родила в шатрата и тогава в нея настанала радост.

Христос казва на учениците си: “Вие имате скръб, защото е заченато нещо у вас”. И Христос трябваше да умре. В света има раждане и смърт. Когато човек слиза от Небето на Земята, той се ражда. Интересен е процесът на зачатие. Когато се зачене човек, той е във високите кръгове на Божествения свят. След това душата започва да слиза, минавайки девет кръга за девет месеца, т. е. за всеки кръг по един месец. На детето му трябват тридесет и шест седмици, които правят девет месеца, или 362 880 минути или 21 772 800 секунди. Девет показва, че когато човек слезе, трябва да воюва на Земята, трябва да води борба, трябва да е в движение. Девет е числото на Марс. Тридесет и шест седмици е числото на прогреса, на еволюцията. Тези числа показват колко време е било необходимо в миналото на човека, за да зачене. Било е време, когато на човек, за да се роди, е отнемало двадесет и един милиона години, след което периодът се намалил. Вторият период е траял 962 880 години, третият период – 6048 години, четвъртият период – 252 години, петият – 36 години, а шестият, сегашният, трае девет месеца. Когато зачене, жената съдържа в себе си всички тези периоди и ако те се наблюдават, може да се разбере от кои души е нейното дете, през кой период е минало, какъв човек е бил в миналия си живот и т. н. Някои питат: “Какво е моето дете?” Ако човек наблюдава, ще може да определи какво ще е неговото дете. Това може да се познае на майката през периода на бременността. Например, някои бременни страдат, искат да откраднат нещо, отчайват се, искат да се самоубият и т. н. Тези им състояния показват, че такова е било тяхното дете. Често пъти майката казва на детето си: “Моето ангелче”. Не е ангелче то. Детето и майката са тясно свързани помежду си и понеже в миналото тя го е развалила, сега то иде у нея, за да го поправи. То казва: “Ще се родя от теб и ще ме поправиш”. Често пъти хората се лъжат, че по любов се женят, а щом заченат, помятат детето си и тогава скръбта е вечна. Когато една жена помята, скръбта не се маха от нея, а когато ражда, скръбта

й се премахва – това е закон. Докато една мисъл, едно желание, едно действие не се реализира, не можеш да се освободиш от техните последствия. Следователно, каквато и мисъл да дойде, т. е. каквато и да се зачене, трябва да се реализира. Както и да философства човек, този закон царува, той е закон на Свободата.

Господ е дал на човека Свободата да прави всичко, което намисли, но за всяко нещо ще изпита последствията. Ако Господ е слаб, Той и не би ги допуснал тези неща, но като силен и всемогъщ, Той в края на краищата всичко Сам ще поправи. Някои питат как ще ги поправи. – Ще накара хората да раждат. Например, някой замисля нещо, но започва да се крие; това показва, че той е човек от ада, от мястото на страданията. Ще каже някой: "Аз принадлежа към еди-коя си църква, вярвам в Христа". Що е вяра? Тя е символ на света, извор на Живота. Ако тази вода постоянно тече и не се впрегне в някоя воденица, тя няма да принесе никаква полза. Ако тази вода пада от високи гори и хълмове, тя събаря, отнася много неща, разравя, с една дума – носи почва за един бъдещ живот, но ако се употреби в добър смисъл, тя ще бъде полезна. Душата най-напред минава през минералното царство, след това – през парата и водите, после – през областта на зародишите и най-после Господ й дава сама да сее. Най-напред й дава минерали, течности, пари, води и семена; след това минава през областта на огъня, за да се пречисти; после минава през отражението, после – в атомната област, след това минава през гъстата материя. Така душата минава общо през десет сфери и затова детето носи на майка си велико богатство. В този смисъл майката е една голяма лаборатория, в която влиза едно велико богатство от онзи свят.

Аз искам да размишлявате философски, разумно да схващате нещата, да разбирате вътрешния смисъл на Живота. Някой казва за другиго: "Наддумах го". Например, един българин се хвалил, че знаел добре турски. Един ден

се срещнал с един юзбашия1, заговорил се с него и по време на разговора го набил. Когато го запитали защо направил това, той отговорил: “Наддумах го”... Когато детето иде, ние трябва да разбираме високия смисъл на това идване. А сега за какво се радва майката? Радва се, че синът й ще стане знаменит. Въпросът е дали майката е извършила Волята Божия да се роди едно дете, а какво ще стане от него е второстепенен въпрос. Христос казва: “Когато се зачене това дете, майката ще скърби, но когато се роди, тя ще се радва, защото Господ ще го отгледа”. Майката казва, че тя е отгледала детето си, но аз не съм видял нито една майка да е сторила това. Например, квачката отглежда пиленцата си, храни ги, докато са още съвсем неспособни сами да се грижат за прехраната си, но щом поотраснат, тя ги изоставя и започва да ги кълве. Значи, в тази кокошка е имало едно същество, което я карало да гледа тези пиленца. Това, което заставя майката да отглежда детето си, е Господ, Който е в нея. Един баща казал за сина си: “Ако не ми беше син, досега щях да го изпъдя”. Истината е, че Бог обича децата и Той заставя родителите им да ги гледат. В стиха Христос взема образа на една нормална жена, която е заченала, върви по Божествения закон, в който тя има скръб. Но казва Христос: “Аз ще си отида и вие ще се възрадвате”.

Ще ви дам един пример, който ще обясни отклоненията, които стават в света. От един знаменит германски проповедник се заинтересувала млада мома. Тя посещавала редовно всички негови проповеди, станала много ревностна привърженица на учението му, докато най-после проповедникът се оженил за нея и казал: “Намерих една работничка, която ще ми помага”. Но след като се оженили, тя му рекла: “Досега аз играх роля, отсега нататък ти ще играеш такава”. Така тя започнала да иска всякакъв вид удоволствия и се отказала от предишните си интереси. Проповедникът започнал да се отчайва. Всъщност, когато се оженил, той заченал и започнал да страда. Обърнал се

към Господа с молба да го избави и един ден, когато чел Писанието, срещнал стиха: “Вие, жени, подчинявайте се на мъжете си.” Проповедникът се зарадвал, започнал да се кара с жена си, набил я, а тя също се нахвърлила да го бие. И когато взаимно се набили, и двамата родили... Мнозина отиват при Христа, докато се оженят, а след това Му казват: “Сега искаме пари, богатство, къщи”. Тогава Христос отваря другата врата и казва: “Вие, жени, подчинявайте се на Бога, защото Бог е глава и на мъжа, и на жената.” Сега, като ви наблюдавам, виждам, че понякога раждат мъжете, а понякога – жените. Едни скърбят, а други се радват. Нека всички раждат, само че да раждат навреме, а не недоносчета. Нека всяко заченато нещо, когато се роди, когато се осъществи, да пренесе Радост. Затова в религиозния живот човек трябва да прави избор.

Някои мислят, че щом се обърнат към религията, ще станат светии. Младеж на име Йоан се влюбил в една религиозна мома, но един английски реформатор го посъветвал да не я взема за жена и му казал: “Тя с Христа може да е добра, но не и с теб.” Младежът го послушал и след време се оженил за друга една жена, която цял живот го измъчвала. Но тогава Йоан казал: “Аз ще изпълня Волята Божия, ако ще тази жена и сто пъти да ме влече за косите из къщи”... По същия начин много от вас сте влекли Христа за косите из къщи. И когато отидете на Небето, Христос ще каже: “Това е моята добра, отлична жена, която ме влече за косите”. Бих желал Христос да не е само едно прозвище и да очаквате да Го видите на Небето. Къде е Небето? В началото Бог създаде Небето и Земята.

“Жена, кога ражда, на скръб е”. Това е законът за очистване на човешката душа. Скръбта е Земята, а Радостта е Небето. Скръбта всякога носи след себе си Радост, а Радостта всякога носи след себе си скръб – този закон е неизменяем. Скръбта е сянка на Радостта. Христос на Небето е велик с това, че носи греховете на всички хора.

Той пренесе греховете на цялото човечество не само на времето си, но и днес Той носи човешките страдания. Човек, който не може да носи страдания, е една муха, амеба, микроб, а човек, който съзнателно страда, е велик човек, макар и да е прост. Всеки, който страда и носи мъжки страданията си, е Христос на Земята. Жена или мъж, който страда най-много и носи своето страдание най-леко, е Христос. Небето и Земята са в нашия ум и сърце. Когато умът ни е развален, няма Земя и Небе. Казват, че Бог е създал Небето, а Земята е била неустроена и разрушена. И затова Бог шест периода е строил света, за да създаде тази голяма земя – жената. Колко много е бъбрила тя, колко много огън е хвърляла, докато се укроти! Човек трябва да се роди, а раждането става само в един Божествен организиран свят.

“Жена, кога ражда, на скръб е”, казва Христос. Когато стане въпрос за раждане, няма мъж и жена. Едно време мъжът е раждал, а днес, именно след Христа, жената ражда. Затова трябва да ражда добре. Законът на раждането подразбира следното: когато влезе в почвата, този малък зародиш започва да събира всички мисли и чувства и да се образуват ред тела, ред светове, на които човек става господар. Когато зачене, майката трябва да следи как работи Бог. Раждането прилича на един велик художник, който работи и след като свърши работата си, излага картината си, за да представи на хората тази велика идея. Защото всеки ден, всеки час, всяка минута и секунда човек трябва да внася нови мисли. А когато не приемаме нещо ново, започваме да скучаем. Следователно, майката заедно с детето си минава през висшите светове. Има майки, които при зачеване са радостни, защото чувстват връзката между себе си и детето.

Сега, окултистите представят разни теории за раждането на човека, но мнозина могат и да грешат. Някои твърдят, че когато се пуска една душа, веднага се намира майка на това

дете. След това трима от неговите ръководители обикалят света, после потопяват душата на детето във вода на забвение и най-после го донасят на майката. Това обикаляне по Небето не е така лесно, на всяка стъпка има препятствия и затова човек трябва да намери пътя. Тримата ръководители, които донасят детето, остават с майката и ако тя го пази, те ѝ съобщават много тайни, научават я на много неща. По същия начин, ако човек запази своята мисъл, ще може да роди след време някаква велика душа. Човек не може да зачене едновременно много желания, но трябва да даде ход само на едно желание, а другите да се съединят в едно и да служат на главното желание. Така е и с мислите: всички малки мисли трябва да се съединят и да образуват една голяма. Човек трябва да има една мисъл, но да е добра. Например, човек отглежда много прасета, само че по-добре да е едно, но добро. Прасето е символ на желание. Ако е едно, то е благородно и разумно желание. Казват за някого, че е едно прасе в Астралния свят. След време той ще се роди във вашите сърца и умове, ще го видите в себе си и тогава ще се зарадвате, защото той ще внесе у вас и Небето, и Земята. Заедно с него ще влязат и Ангели, и Архангели, и Херувими и други Велики същества.

В Христовата църква законът е такъв, че едни са на Земята, а други са на Небето. Когато са отворени прозорците на Небето, от Земята може да се слуша какво се говори там. А може и от Небето да се слуша какво се говори на Земята. Вашата скръб е, че сте зачeнали едно дете и нека тази скръб е за Радост. Може човек да страда интензивно, може да се отчайва дори, но нека си каже: “Заради това Божествено дете, което нося със себе си, човек трябва да страда!” В Писанието се казва: “Когато ние, мъртвите, възкръснем”, а аз казвам: “Когато ние, живите, родим”. Това значи човек да живее в желанията си, в мислите си, в идеите си. И всяка мисъл, която иде, е един Ангел, изпратен от Бога. Човек не трябва да се сърди на мисълта и желанието, които причиняват скръб, защото тя ще роди

Радост. И тогава човек ще си каже: "Животът има смисъл". Когато Христос роди, Той изпусна Духа си и на света настана тъмнина. Славата Му беше толкова велика, Светлината Му беше толкова голяма, че светът потъмня. И нашият свят ще потъмнее, а ние ще влезем в онзи свят, където ще видим какво в действителност е светът. Човек трябва да познава това преживяване и само с това ще познаем вътрешния смисъл на Живота.

Някои ще се запитат как ще ги познаят на Небето. Човек трябва да има признаци. Веднъж известната певица Аделина Пати2 отишла в Ню Йорк, но се случило така, че парите ѝ свършили и един неин познат ѝ изпратил превод до Нюйоркската банка. Директорът на банката я попитал с какво ще удостовери своята самоличност. Тя нямала друг документ, освен своя глас, и започнала да пее. Щом я чул, директорът веднага дал разпореждане да ѝ отпуснат приведената сума...

Когато отиде на Небето, човек трябва да занесе своята Божествена мисъл.

----

1 - Юзбашия (тур.) – военен чин в турската армия, стотник (бел. ред.)

2 - Аделина (Адела) Пати (1843-1919) – именита оперна актриса от италиански произход, пяла в оперните театри на Париж, Лондон и Ню Йорк (бел. ред.)

Неделни Беседи
08.10.1916 Неделя, София

1916_10_15 Да възлюбиш Господа

ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА

Беседа от Учителя, държана на 15 октомври, 1916 г. София.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего; да възлюбиш и ближния си." (Матея 22:36 – 40)

„Учителю, коя заповед е голяма в закона?" А Исус му рече: «Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си ум. Тази е първата и голяма заповед. А втора, подобна на нея: Да възлюбиш ближния си като себе си. На тия две заповеди всичкият закон и пророците висят."

Сега искам да внимавате върху това, което ще говоря. Днес проповядвам едно учение, върху което почива развитието на душата, на ума и на сърцето. То е учение, което носи мир и спокойствие на сърцето; учение, което носи светлина на ума, обнова на душата, сила на духа. Това учение е в състояние да възстанови краката на хромите, да отвори очите на слепите; от това учение глухите прочуват, болните оздравяват, мъртвите възкръсват. То носи хармония навсякъде. За това учение няма никакво препятствие. То е учението на живия Бог, Който е и между хората, и между камъните, и между растенията, и между животните. Живият Господ, за Когото ви говоря, е навсякъде. Той е познат на всички. Единственото реално и съществено нещо в света е тоя Бог.

Някои искат да разрешат въпроса за съществуването на Бога по философски начин. Оставете настрана философските разисквания и гимнастики на ума. Тоя въпрос се решава чрез опит. Важен е въпросът, защо трябва

да любим, защо трябва да имаме една заповед. Какво представя заповедта? Тя е основа, почва, върху която се гради; тя е сила, с която се работи; тя е опорна точка, от която се излиза. – Как познаваме, дали имаме опорна точка, или не? – Когато застанете на едно място и вдигате един тежък предмет. Ако почвата под краката ви е яка и не потъвате, казвам, че имате опорна точка; ако краката ви потъват, почвата ви не е яка, т. е. опорната ви точка не е сигурна. Когато извършите някаква работа и, вместо да се повдигнете, потънете надолу, казвам, че нямате опора под краката си. Когато мислите нещо, и умът ви се смущава, нямате основа под краката си; когато обичате и се съмнявате в любовта си, нямате основа под краката си. Може да дадете ред философски обяснения върху понятието „заповед", но те ще бъдат само външно красиви, без вътрешно съдържание. Те са подобни на сладкишите, на кейковете. Да се храниш със сладкиши и кейкове, това значи, да станеш много ефирен. Човек се нуждае от здрава, доброкачествена храна, която съдържа всички съществени елементи. Тая храна дава необходимите условия за развитието на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Елементите, които човек употребява, са едни и същи, но методите за тяхното възприемане са различни. Всяка храна е полезна за човека. Важно е той да знае, как да я приеме. Не ви казвам, каква храна да ядете и каква да не ядете, но съветвам ви да ядете с любов. Какво казват хигиенистите, физиците и химиците по тоя въпрос, това е второстепенна работа. Важно е да употребявате храна, която дава сила. Слаб си, нахраниш се и придобиваш сила, бодрост. Това е съществена храна.

Запитаха Христа: „Кой е големият закон?" Големият закон е тоя, който може да ни научи, как да живеем. Това значи, да познаем Бога. От две хиляди години философите се мъчат да обяснят, де е Господ – на небето, или на земята, но и те сами не могат да си отговорят. Това създава ред противоречия, благодарение на което едни приемат

съществуването на Господа, а други Го отричат. Бог стои, наблюдава и едните, и другите и се смее, както на децата, че не Го познават.– Защо не Го познават? – Защото са си турили различно оцветени очила. Едни казват, че Баща им е червен, други – жълт, трети – зелен, четвърти – черен. Всеки Го вижда един или друг, според цвета на очилата си. – Може ли Бог да е черен? Казвам: Не ставайте буквоядци. Черният цвят има няколко значения. Той означава и почивка. И думата „лош" има две значения. Под „лош човек" разбираме енергичен. Лошото, злото крие в себе си сила, която трябва да се употреби на място. Не се ли употреби на място, злото се явява като разрушител. Коя е голямата заповед? – Да възлюбим Господа. Тая заповед ни учи да мислим, да чувствуваме и да действуваме правилно. Това е една опитна философия, за разбирането на която са нужни години. Много работа се иска от човека, за да се научи да мисли, да чувствува и да действува правилно. Много време е нужно на човека, докато познае Господа. За мене Бог е велика реалност. Той е по-реален, отколкото сте вие, които виждам днес пред себе си. Ще кажете, че си служа със силни думи. Ако бих намерил по-силни думи, бих си послужил с тях, за да обясня, какво представя Бог. Той може да бъде и за вас толкова реален, колкото и за мене. Вие може да Го познаете в продължение на много години, но може да Го познаете и в един миг. Знаете от физиката, че при съприкосновението на двата електрични полюса, веднага се образува искра, светлина.

Казвам: Обърнете се към противоположния полюс на живота, за да намерите светлината, която търсите. Това може да стане в един момент – от вас зависи. Вие стоите гърбом към тая светлина и питате, де е Господ. Мнозина, учени и прости, стоят пред вратата на Господа и се запитват, ще ги приеме ли Господ, или не; достойни ли са за Него, или не. Това са празни приказки. Излезли сте от Господа и при Него ще се върнете. Той ще ви приеме, защото е всеблаг и всемилостив. – Добър човек ли съм? – Аз

не се съмнявам в твоята доброта, защото тя е и моя; твоята мъдрост е и моя. – Вярно ли е това? – Вярно е. Чудни са хората! Трябва ли трескавият да мисли, че като няма апетит, това е естествено състояние? Днес, като болен, той няма апетит, яденето не му е приятно, но това не е постоянно. Преди да заболее, той всякога е ял с приятност и с удоволствие. Като оздравее, пак ще яде с удоволствие. Между сегашното състояние на нервната система и по-ранешното има известна разлика, но това състояние е временно. Следователно, ако заболееш, кажи си: Слушай, не се поддавай на болестта си. Тя временно те е посетила. Ти си здрав човек; ти можеш да мислиш, да чувствуваш и да действуваш право.

Често хората говорят за греха и казват за някого: Грешен е тоя човек. Така, както вие разбирате греха, аз не зная, кои хора са грешни. Не познавам грешни хора, но познавам такива, които правят погрешки. Според великия закон на любовта, аз гледам на греха и на погрешките другояче. Учител дава на ученика си задача да нарисува една картина. Ученикът започва да рисува, но запалва, търка, пак зацапва, докато един ден нарисува картината според изискванията на учителя. Като цапа и трие, може ли да кажете, че той е грешник? Не е грешник ученикът, но не е работил достатъчно, не се е упражнявал. В бъдеще, когато се упражни, той ще нарисува картината добре, без да цапа и търка. Той ще избягва погрешките. Не хулете Господа в себе си и не казвайте, че Той ви е създал грешници. Ако види, че си отчаян, Господ ще ти каже: Синко, не се отчайвай! След време ти ще станеш добър и праведен човек. Някои философи говорят за погрешките на хората, защото не разбират законите. Сами те правят погрешки, а говорят за погрешките на другите.

Христос казва: „Да възлюбим Господа!" И хората говорят за любовта, без да я познават. Някой казва: Умирам за любов. Като се ожени, казва: Умирам от любов. И преди да се е

оженил умирал от любов; и като се ожени, пак умира от любов. Разглеждайте думата „смърт" в друг смисъл. И като се ражда, човек пак умира. Раждането на земята е смърт на небето. Смъртта на земята е раждане в другия свят – раждаш се за по-висок живот от земния. Раждане и смърт, в широк смисъл на думата, означават отиване на работа. Дали ще отидеш на небето, или ще слезеш на земята, ти все ще работиш. Работа и труд са две различни понятия. Затова Христос казва: „Елате при мене всички утрудени, да ви науча да работите". Като говоря за Христа, нямам пред вид човека, Който е живял преди две хиляди години. Аз имам пред вид тоя Христос, Който и до днес е между хората. Как се проявява Той, това е друг въпрос. Важно е, че всеки, който се намира в нужда, може да отиде при Христа. Които гледат на Христа като на човек, живял преди две хиляди години, отиват при Него с черни кърпи на главите. Тия, които Го виждат между тях, отиват при Него с бели кърпи. Защо отивате на сватба с бели дрехи? Ще кажете, че църквата е предписала така. Бог е казал: Ония, които отиват да се женят и носят любовта в сърцето си, да се обличат в бяло. Ония, които са загубили любовта си, да носят черни дрехи. – Докога ще носят черно? – Докато намерят любовта. Носете бели кърпи на главите си, бели кърпи в сърцата си и бели кърпи в умовете си, за да намерите Господа. Вие може да намерите Господа още сега, още в тоя момент – от вас зависи. Докато любим Бога, ние сме на небето, в рая. Щом се усъмним в Него, ние сме в ада, в мястото на страданието, на тъмнината, на ожесточаването.

„Да възлюбим Господа!" Тая е голямата заповед, върху която почива нашият живот. – Как трябва да любим Господа? Като ближния? Любовта към Бога и любовта към ближния са две неща диаметрално противоположни. За да разберете любовта към Бога, трябва да затворите това, което знаете, и да опитате моето. Вашето знание сте опитали; опитайте сега моето. Ако вашето е по-добро, готов

съм да го приема. Аз съм от тия хора, които дават и взимат. Оня, който люби Бога, се отличава с голяма съсредоточеност, с дълбок вътрешен живот. Привидно той се отдалечава от хората, минава за ексцентричен, но в същност не е така. Любовта към Бога не е нищо друго, освен венозното течение, при което нечистата кръв отива в сърцето и дробовете да се пречисти, да стане артериална. Венозното и артериалното течение на кръвта съществува не само в тялото, но и в чувствата, и в мислите на човека. Например, омразата и завистта са венозната кръв в човека; любовта и радостта са артериалната кръв. Светлите и чисти мисли са артериалната кръв, а тъмните и отрицателни мисли са венозната кръв. Следователно, когато люби Бога, човек превръща течението на отрицателните сили в себе си в положителни, а нечистата кръв в чиста. Той отива при Бога, Който Го пита: Синко, позна ли ме? – Познах те, Татко. След това, човек, като артериална кръв, отива по цялото тяло да храни всички клетки. Това е любовта към ближния. Като възлюбиш Бога, ти влизаш в Неговите дробове, в Неговото сърце да се пречистиш. Така пречистен и вдълбочен в себе си, ти излизаш навън, да разнесеш кръвта по най-отдалечените клетки на тялото – своите ближни, да ги нахраниш. Като знаете това, любете Бога и носете Неговото благословение по целия свят. Като разнасяте благото между хората, вие ще се уморите и ще почувствувате нужда да се върнете отново към оня център на живота, Който пречиства и внася енергия. След всеки 24 часа човек отива при Бога да се обнови и пречисти. Така пречистен, той излиза от Бога и отива към своя ближен. После се пита: Де е Бог? Съществува ли Той? Това е неразбиране на живота.

И тъй, когато отивате при Бога, не се спирайте да се разговаряте с хората. Който и да ви срещне на пътя, кажете: Отивам по важна работа. Като свърша работата си, тогава ще се срещнем и ще си поговорим. Тогава ще ви кажа, какво прави Бог и как живее. Някой е болен, търси

лекарска помощ. Обиколи няколко лекари, но и те не могат да му помогнат. Какво трябва да прави? Нека се обърне към Бога, с всичкото си упование и надежда, и да каже: Господи, на Тебе уповавам, на Тебе възлагам товара си. Хвърлиш ли от себе си всички човешки философии и уповаеш на Бога, Той ще ти помогне. Колкото по-голяма е вярата ти, толкова по-скоро иде помощта. Бог помага на слаби, на болни, на утрудени. В любовта на човека към Бога, всички болести изчезват: и външни, и вътрешни. Възлюбиш ли Бога, и слепотата, и глухотата изчезват.

Сегашните хора страдат от много знание. Не искам да ви обиждам, но реших да ви говоря на особен език. Стремете се да ме разбирате право. Хвърлете черните дрехи, с които сте се облекли. Откажете се от съмнението и подозрението. Те са тор за живота. Ако в сърцето ви е останало малко омраза, хвърлете я настрана. Ако се гневите, откажете се от гнева, или занесете го в някоя фабрика, там е неговото място. Гневът ви посещава, защото не му давате работа. Като го впрегнете на работа, той казва: Умен е моят господар! – Може ли без гняв? – Може. Ако завистта и омразата ви посетят, дайте и на тях работа. Като работят, те ще се свържат с любовта. Каквито отрицателни мисли и чувства да ви посещават, водете ги при Бога. Кажете им: Аз отивам при Бога. Ако искате да бъдете с мене, елате и вие там. Вземете със себе си всички слепи, глухи, хроми, недъгави и ги заведете при Бога. – Голи сме, срам ни е да се явим пред Него. – Идете при Бога такива, каквито сте. Той ще ви очисти и облече в нови дрехи. Бог не се нуждае от праведни хора. Влезте в Божествения огън да се очистите и кажете : Видяхме Господа и Го познахме. В Стария Завет се казва за Моисея, че ял заедно с Господа. – Възможно ли е това? – Възможно е. Яденето не е само физичен процес. Човек яде и на физичния свят, и в умствения свят, и в сърдечния. Мислите и чувствата са храна, подобна на хляба за физичния свят.

Мнозина искат да бъдат обичани. – Защо трябва да ги обичат? – Гладни са, искат да ги нахранят. Каже ли някой, че иска да го обичат, това значи, че е гладен, никой не мисли за него, не иска да го нахрани. Кажи му: Братко, ела у дома, аз ще те нахраня. Ти ще го нахраниш, и Бог ще те благослови. Докато са в любовта, хората пеят и възхваляват Господа. Те забравят своите лоши, неправилни отношения помежду си. Щом слязат на земята, започват да се карат. – Грешни сме, затова се караме. – Не мислете, че сте грешни, или паднали хора. Във всеки момент може да се спасите. Казвате: Ще правим добри дела, да омилостивим Бога. – Оставете настрана добрите дела. Бог всякога ви обича, всякога е готов да ви помогне, независимо от това, дали сте праведни, или грешни. Бог ни обича, въпреки всички наши грехове и погрешки. Той никога не е изменил любовта си. Че хората казвали нещо лошо по ваш адрес – нека казват. Ти ще им отговориш: Братко, елате при мене, да отидем заедно при Господа. През каквито мъчнотия и да минаваш, кажи си: Аз ще любя Господа, Който живее в моята душа. Някой се противопоставя на това и казва: Аз не виждам Господа. – Това нищо не значи. Ако днес не Го виждаш, утре ще Го видиш. Днес даже и простият човек знае, че при търкането на две дървета се образува огън. Някъде мъж и жена се карат. Нека се карат, да се произведе повече светлина помежду им. Нека се търкат, да произведат огън. Щом се образува огън, те се примиряват. Не е важно, как ще се търкат – направо, или на кръст; важно е да произведат нужната светлина. И тъй, според езика на новото учение, като се търкате, кажете си: Търкай ме, братко, търкай, докато произведа светлина върху тебе. Това търкане е необходимо, за да се произведе Божествената светлина. И на бойното поле хората се търкат, да произведат тая светлина. Аз виждам тия хора, кои слепи, кои хроми, сакати, всички отиват при Христа. Той им казва: По-добре да останеш с един крак, с една ръка, с едно око, но да дойдеш при мене. Бог ги посреща, угощава и ги запитва: Какво правят останалите хора на земята? – Търкат

се още. – Нека се търкат. Аз ще сляза на земята при тях, и всички ще се примирят. Аз виждам ония, които са горе при Христа. Те са радостни, весели. Като казвам, че са горе, не мислете, че са някъде много далеч от вас. – Аз искам да отида при тях. – Иди на фронта първо.Оттам ще те пратят горе, при твоите братя. – Страх ме е. – Геройство е нужно, а не страх. Трябва да разберете дълбокия смисъл на живота. Помнете: В Бога зло не съществува. Той устройва всички неща, и Той изправя объркaните работи на хората. Той намества счупените ръце и крака. Той поставя извадените очи. Той туря всичко в ред и порядък. Той е Баща на всички.

Следователно, когато искате да любите, влезте дълбоко в себе си, съсредоточете се, без никакво съмнение и колебание. Знайте, че Бог ще ви даде от своята любов, ще ви направи радостни и весели. Пита ли ви някой, отде знаете това, кажете му: Махни се от лицето ми, не ме изкушавай. Казвам: Всеки ваш стремеж иде от Бога. – Кога ще намеря Господа? – Когато изпаднеш в трудно положение. – Как ще намеря любовта? Какво представя тя?

Един ученик отишъл при един от великите учители на Индия да го пита, какво нещо е любовта и как може да я намери. Учителят мълчал, нищо не му отговорил. На втория ден ученикът пак задал същия въпрос, но учителят продължавал да мълчи. Шест деня наред ученикът посещавал учителя си, искал да му отговори на зададения въпрос, но пак същото мълчание. На седмия ден учителят взел ученика със себе си и го завел при реката Ганг. Хванал го за ръцете и го потопил във водата. Ученикът ритал, борил се, докато най-после учителят му го извадил на брега и го запитал: Какво почувствува във водата? – Голяма задуха. Имах нужда от въздух. Още малко и щях да се пръсна от липса на въздух. Учителят му отговорил: Ти ще разбереш любовта и ще я потърсиш, когато почувствуваш от нея такава нужда, каквато почувствува от въздуха.

Каквото е преживял ученикът във водата, това чувстват всички ония, които се бият на фронта. Те чувстват нужда от свобода, от простор. Сега Бог е хванал хората за врата, пъхнал ги е във водата и ги държи там, докато сами почувстват нужда от свобода. Това е Божественото училище, през което всички трябва да минат, да научат нещо. Колко пъти нашите удове са били разхвърляни по бойните полета, но пак Бог ги е събрал и поставил на местата им. – Докажи това! – Ще го докажа. Ти си сляп, хром. Отварям очите ти и започваш да виждаш. Намествам счупения ти крак и прохождаш. Какво друго доказателство искаш? Доказателството се крие във възстановяване на хармонията между всички части. Всеки сам трябва да докаже нещата; всеки сам трябва да намери истината. Всеки сам трябва да отива при Господа и сам да се връща. Това значи, да придобие онова дълбоко вътрешно знание. Така ти ще разбереш, какво значи изкушение. Някой път си радостен, но изведнъж състоянието ти се сменя. Казваш: Нещастен съм в живота. – Това не е твоя мисъл, посетил те е някой дявол. Не възставай против него, но кажи: Благодаря Ти, Господи, че ми изпрати тоя брат, да се разговорим с него. Вие мислите, че дяволът е лош. Аз ще говоря добре за него. Някога и той е бил добър, но паднал и сгрешил. Ще възразите: „Казано е в Писанието да се противим на дявола, на злото в света". Това значи: Търкай дявола, докато прогледне и види светлината пред себе си. Щом дойде светлината в ума му, той ще се откаже от кривия път.

Втората заповед е: „Да възлюбиш ближния си като себе си." Тая любов е външна проява на нашата душа и на нашето сърце. Чрез ближния си, ние проявяваме своята любов навън. В любовта към ближния се вижда и справедливостта на човека. Една майка родила две деца едновременно. Тя имала възможност да кърми и двете заедно : на всяко дете се падало по един естествен биберон. Едното дете било по-

лакомо, искало да бозае и от двата биберона. Какво направила справедливата майка? Тя го натупала добре, като му дала добър урок. Детето, като не разбирало закона, мислило, че майка му е лоша. И Бог дава на всеки човек по един биберон; всеки трябва да си го пази. И сегашните християни се хващат за косите си, бият се, всеки иска да вземе биберона на другия. Имаш един биберон, не се лакоми за втори. Ония мъже, които не са произвели огън, могат да се търкат. Обаче, ония, които са произвели огън, трябва да се върнат при Господа и да занесат своята благодарност.

Една госпожа ми разказваше, че гледала мъжа си цели 20 години болен, но не се отегчила нито момент. – Защо? – Обичала го. Един мъж гледал болната си от епилепсия жена, без да се отегчи. Всяка нощ я следил да не дойде припадъка й, без да каже дума за това. Обичал я той, затова не му дотегнала. Преди десетки години един американски параход претърпял катастрофа и потънал в океана. Повечето пътници се качили на лодки и се спасили. В последната лодка останало само едно празно място. Трябвало да се качи една жена със своето момченце. Всички се огледали, как да разрешат въпроса– нямало място за двама души. Майката бързо настанила момченцето си в лодката, взела си сбогом от него и казала: Носи много поздрави на баща си.

Кой от вас може да прояви такъв дух на себеотричане и със спокойствие да каже: Носи много поздрави на баща си. Какво правят сегашните хора? Повечето мислят за себе си, а децата си оставят на произвола на съдбата. Питат някого: Де е брат ти? – Не зная, той е голям грешник, останал е някъде. Господ му казва: Не постъпваш добре. Подай ръка на брата си. Един велик художник нарисувал две хубави картини. И двете представяли давещи се хора. В едната картина имало една жена, която, ужасена, посягала с двете ръце да се хване за една канара и се спасила. В втората

картина имало пак жена, която с едната ръка се държала здраво за канарата, а другата протягала към давещите, дано някой се хване за нея и спаси.

Казвам: Не се дръжте с двете си ръце за Христа – канарата на вашия живот. С едната си ръка се дръжте за Христа, а с другата помагайте на своите ближни. Не мислете, че хората са грешни. Само Бог знае, защо грешат и защо страдат. Ако вървите по Христовия път, ще разберете, защо Той възлюби хората й как прояви своята любов. Следователно, ако си болен, кажи си: Обичам те, Господи. Кажеш ли така, ще оздравееш. Който отива при Господа, и болен да е, ще оздравее. Ако си здрав, при Бога си вече. Ако си болен, още не си отишъл при Него. – Защо не си влязъл при Него? – Защото трябва още да се търкаш, да пуснеш светлина. Придобиеш ли светлина, ти си спасен по благодат. Това значи: „От Бога сме излезли и при Него ще се върнем." „Да възлюбиш Господа." – Как? – Не както търговците се сдружават и обичат. Двама търговци се сдружили и обикнали. Понеже интересите им се преплитали, и семействата им си живеели добре и се обичали. Това е любовта на грешните хора. За тях е казано, че ще бъдат научени от Господа. И аз обичам грешните хора: слепите, хромите, недъгавите. На тях може да се покаже, как трябва да живеят. На тях може да се помага. Ако си грешен, не се страхувай. Това е изпит, на който си пропаднал. Днес имаш слаба бележка, но утре, като научиш урока си, ще имаш шесторка. Защо се страхуваш от двойката? Казано е в Писанието: „Любовта изпъжда страха навън".

Сега аз проповядвам за положителните сили на Бога. Казвам: Идете при Бога и любете без страх от омразата и завистта. Ако омразата те посети, кажи й: Сестро, аз те обичам. Прощавам ти за всички твои прояви. Такова е твоето естество. Кажете това от сърце, а не само на думи. Говорите ли само празни думи, ще приличате на оня граф, който се влюбил в една млада, красива мома, и колкото

пъти се срещал с нея, все за любовта си й говорел. В същото време и неговият слуга бил влюбен в младата мома, но свещено пазел чувството си, с никого не го споделил. Една вечер графът излязъл на разходка със своята възлюбена. Качили се на една лодка, да се разходят по реката. Като минали на отсрещния бряг, от гората излезли разбойници и нападнали двамата млади. Графът се уплашил много и успял да избяга, като напуснал своята възлюбена. В тоя момент слугата, който ги придружавал, спрял бързо лодката си на брега и спасил момата. Успокоил я и я придружил до дома й. На другия ден графът отишъл при възлюбената си, да види, какво е състоянието й, но тя студено и строго му казала: Стойте далеч от мене. Не искам повече да ви виждам.
Днес става същото с Господа. Вие сте в лодката с Него, но когато ви нападнат апаши, бягате и Го оставяте сам. Казвате: Не искам да страдам заради Господа. Като мине опасността, ще Го потърсите и ще Му кажете: Господи, прости ме, сгреших. Който люби Господа, трябва да бъде смел! Единственият, Който люби, е Бог, затова и ние трябва да любим. Единственият, Който работи, е Бог, затова и ние трябва да работим. И като мразите, пак мразите от любов към Бога. Като влезете в любовта, ще видите нещата в истинската им светлина. Тогава ще разберете, защо един предмет е твърд, а друг – мек. В светлината ще видите това, което в тъмнината не сте различили. Например, диамантът е най-твърд минерал, но, въпреки това, е ценен. Ако го глътнете, ще се задавите. Ценен е, но ще ви задави. – Защо? – Защото не сте го използували разумно. На същото основание, и омразата, и завистта са сили с велико предназначение, но те трябва да се приложат на място. От гледището на Божественото учение, всичко в света е добро, всичко е хармонично, когато е употребено на място.

Христос казва: „Първата и голяма заповед е да възлюбиш Господа". Като любиш Бога, ще приемеш еднакво и живота, и смъртта. Годините минават, а ти остаряваш: зрението и

слухът ти отслабват, артериите се втвърдяват, и ти виждаш, че краят ти наближава. Близките ти викат лекар, дано ти помогне да поживееш още малко. Казвам: Ако е дошло времето му, нека си върви. Той сам трябва да осъзнае това и да си каже: Викат ме вече, и аз трябва да си вървя. Оставям богатството си на своите малки братя – червеите. Нека си хапнат и благодарят. Хубави са пеперудките. Аз често се разговарям с тях. Те се извиняват, че понякога, без да искат, причиняват пакости. Такава е работата ни. В бъдеще, когато дойдем на вашето положение, и ние ще бъдем добри. Аз им отговарям: Няма нищо, ние ви извиняваме. Ако сме на вашето място, и ние ще правим пакости като вас.

И тъй, благодарете на Бога, че от положението, в което се намирате, виждате доброто в света. Добър е светът, но от вас се иска чистота и святост. Ако не знаеш урока си, не се извинявай, но кажи: Обичам учителя си, и заради него ще науча урока си. Кажи, както Давида: „Дето и да ме изпратиш, Господи, ще извърша волята Ти на драго сърце, защото Те обичам". Откажеш ли се да изпълниш Божията воля, не обичаш Господа. Нужно е да обичаме Бога, да изпълняваме волята Му.–Защо?–Защото всеки е преживял загуба и разочарование, но любовта към Бога ще върне всичко загубено, ще възстанови здравето на човека и ще постави всички счупени крака и ръце на място. Тая любов ще възстанови разрушения живот на семействата. Тя ще възстанови нарушената хармония в природата. Сега убитите са на угощение при Христа, а живите, останали на земята, казват: Горките хора, отидоха си без време! Велика истина е, че тези хора са на небето, при Христа, Щастливи са те. – Съмняваме се в това. – Който се съмнява, той няма любов в душата си.

Помнете: Бог работи навсякъде и между всички хора. Когато има мир между хората, Бог е между тях. Когато хората се карат, пак Бог е между тях. Той се проявява между всички хора. Говори ли ми някой добро или зло, Бог

ми говори. Според мене, няма зло в света. Важно е да приемем, че всичко иде от Господа, в Когото живеем и се движим. Казано е в Писанието: „Бог твори ново небе и нова земя." Любовта носи новото. Бог слиза вече на земята и носи любовта в човешките сърца и души. Аз виждам Господа, чувствувам Го, разбирам всяка Негова проява. Дето има плодове и изобилие, там е Бог. Какво жито ще роди неизораната нива? Хората търсят лесния път. Те искат ябълката да узрее без светлина, лещата да заври без огън. Без мъка и страдание нищо не се постига. Чрез страданието Бог излива любовта си към вас. Ако у вас се яви желание да се самоубиете, не пъдете това желание, но вслушайте се в него, разговорете се, да видите, какво носи то в себе си. Не реализирайте това желание, но вижте, защо сте се разочаровали и отчаяли. Да се самоубиеш, това значи, да напуснеш ограничения свят, в който живееш, и да отидеш в широкия свят, там да работиш. Някоя мома се отчаяла, че възлюбеният ѝ я напуснал и не искал да се ожени за нея. – Защо я напуснал? – Намерил друга мома и казва, че не може едновременно да обича две моми. Момата не трябва да се отчайва, но да знае, че има Един, Който я обича, през всички времена и епохи. Бъдете верни на любовта, в която няма никаква промяна. Започнеш ли в нейно име да работиш, не се отказвай, докато не видиш резултат. Като посееш нивата и се умориш, почини си и пак продължи. Когато ти почиваш, Бог работи. В това време наблюдавай, как Бог работи върху твоята нива. Работи, почивай и в свободното си време размишлявай. Мисли, без да се тревожиш. Защо ще се безпокоиш за храната, която употребяваш? Приеми храната с любов и повече не мисли. Бог ще довърши работата. Боли те глава – не се безпокой. Повярвай в Господа, помоли се, и Той ще ти помогне. Ако се съмняваш, нищо не можеш да постигнеш, не можеш да приемеш новото учение на любовта. То е учение на опита. Здравият приема новото учение и му служи. Мислещият също приема новото учение. Права мисъл се иска от всички. Не казвай, че мъжът ти върви в крив път, но кажи,

че е направил погрешка, която трябва да изправи. Когато малкото дете се цапа, това не показва, че върви в лош път. Детето не е виновно, че се цапа. Очисти го и чакай, докато порасне и осъзнае погрешката си.

Един Варненец ми разправяше една своя опитност. Имал един син, от когото бил крайно недоволен. Един ден завързал ръцете и краката му с въже, с намерение да го пусне в кладенеца, да се освободи от него. Като разбрал намерението на баща си, синът казал: Татко, можеш да постъпиш, както искаш, но мисли за последствията. Ще те затворят и ще лишиш майка ми и сестричетата от прехрана. Бащата се замислил, развързал сина си и го пуснал на свобода, но постоянно му казвал: От тебе човек няма да стане. Един ден срещнах сина му и, като се разговаряхме известно време, казах му: От тебе човек ще стане. Думите ми и вярата, която вложих в тях, го насърчиха и, наистина, той стана човек. Следователно, ако искаш да живееш добре, казвай на жена си, че е добра, разумна. Казвай на мъжа си, че е добър, справедлив, любещ. Като се върне от работа, посрещни го добре, с разположение, дай му вода да измие краката си. Речеш ли, че е готованец, ще влошиш живота си.

Какво се иска от човека? – Да се повдига всеки ден, като съзнава, че Бог работи в него. Когато Бог се качва нагоре, ти ще слизаш долу, там да работиш. Когато Бог слиза, ти ще се качваш горе да работиш. Така работи любовта. Като знаеш това, приложи учението на любовта в живота си. Мисли за това, което се иска от тебе, а не от другите. Тогава и грешник да си, аз ще те приема. Аз не се интересувам от праведни хора; интересувам се от хроми, клосни, слепи, сакати – с тях ще отида при Господа, дето ги очаква голямо угощение.

Това е новата епоха – на възраждането. „Да възлюбиш Господа." Това е голямата заповед, на която законът и

пророците висят. Когато почитаме тая заповед и прилагаме любовта, всичките ни работи ще се развиват с успех. Всичко ще върви по закона на вечната хармония.

Беседа от Учителя, държана на 15 октомври, 1916 г. София.

1916_10_22 Да я не пия ли?

ДА Я НЕ ПИЯ ЛИ?

Беседа от Учителя, държана на 22 октомври, 1916 г. София.

„Чашата, която ми даде Отец, да я не пия ли?" (Йоана 18:10)

„Всеки народ, племе и език, който говори зло против Бога на Седраха, Мисаха и Авденаго, ще се намери на късове, и къщата му ще стане гноище, защото друг Бог няма, Който може да избавя така."(Данаила 3:29)

„Чашата, която ми даде Отец, да я не пия ли?" Всички знаят, какво нещо е чашата. В сегашния живот чашата играе важна роля. Тя е нужна при всички увеселения и забави. В нея наливат вино, ракия, разни спиртни питиета. И лекарите си служат със същата чаша. Те разтварят лекарствата в нея и ги дават на малките деца, които се отвращават от тях.

Христос казва на учениците си: „Чашата, която ми дава Отец, да я не пия ли?" Тая чаша представя процес на човешкото развитие; тя е емблема на нещо. Забелязано е, че цветовете на всички явнобрачни растения имат форма на чаша. Да пиеш от Христовата чаша, това значи, да минеш през известен процес, вътрешен или външен – физичен, сърдечен или умствен.

Тримата младежи – Седрах, Мисах и Авденаго, хвърлени от Навуходоносора в огнената пещ, представят прояви на три различни характера. Рядко се срещат трима души с еднакъв характер, или на един ум. Тия младежи се отличаваха с

високо умствено, нравствено и духовно развитие, което се провери в живота им. Те останаха верни на своите убеждения. Когато Вивилоняните искаха да им наложат своите обществени и религиозни възгледи, те не се подчиниха. В живота има принципи, на които човек трябва да остане верен. Само така той може да се развива правилно. Който не издържи на тия принципи, той носи последствието на своето отклоняване. Това изпитание се отнася не само за отделния индивид, но и за дома, за народа и за цялото човечество. Да не ви се вижда чудно, когато индивидът, домът, народът и цялото човечество днес се поставят на тоя изпит. – От кого? – От новия свят, или от Бога. Всички минават през изпита на тримата младежи. Те представят трите велики принципа, действуващи в човека. Ако между духа, душата и тялото на човека няма единство, нищо не може да се постигне.

Много проповедници са говорили върху стиха за тримата момци в огнената пещ, но са ги разглеждали в друг смисъл, различен от тоя, който аз разглеждам. Тримата младежи представят три устойчиви характера. Истински човек е оня, който издържа с успех своя изпит. Студентът или ученикът получава диплом за свършване на науките си, когато издържи изпитите си с успех. Същото се отнася и до обществения живот, както и до природата. Всички живи същества, от най-малки до най-големи, минават през изпит, след което заемат своето определено място. Докато не минат през строгите житейски изпити, хората гледат повърхностно на живота. Те търсят блага, търсят щастие, но не ги намират. Само оня може да търси щастието и да го намери, който знае, какво представя то и, като го намери, може да го запази завинаги. Така хората търсят и любовта. Знаете ли, какво нещо е любовта? Ще кажете, че чувствувате любовта. Човек чувствува и приятни, и неприятни неща, обаче, всичко това не е любов. Всичко в света е проява на любовта, но какво в същност е любовта, малцина знаят. Няма учен, философ или писател, който

може да определи точно, какво представя любовта. Ще кажете, че Бог е Любов. Казвате, че Бог е Любов, без да разбирате смисъла на любовта. Тоя въпрос предстои на бъдещето. След хиляди години човек ще има ясна представа за любовта. До това време дръжте се за любовта според разбирането си.

Сега да разгледаме характера на човека. Характерът подразбира устойчивост. Тя е най-важната негова черта. Устойчив характер е оня, който, при всички условия на живота, е един и същ, т.е. не се изменя. Ако при изпитанията човек мени характера си, казваме, че той няма характер. Всички същества, които нямат характер, са безлични, т.е. лишени от индивидуалност. За да развие основната черта на характера си – устойчивостта, човек минава през четири процеса, т.е. през четири степени на развитие: процес на подсъзнанието, на съзнанието, на самосъзнанието и на свръхсъзнанието или така нареченото космическо, Божествено съзнание. Сегашният човек е дошъл до самосъзнанието. В това съзнание се крият условията за човешкото падане. Човек има желание да владее света и казва: Само аз живея, затова всички трябва да ми служат. Като е добре на мене, на всички е добре; щом е зле на мене, на всички е зле. Това гледище на човека е създало двете философски учения: песимизъм и оптимизъм. Когато човек е болен, когато работите му не вървят добре, той е песимист. Когато е здрав, и работите му вървят добре, той е оптимист. Тия възгледи ни най-малко не определят положението на вселената. Това са субективни възгледи на човека, които нямат нищо общо с великите и неизменни Божии закони.

Каква е крайната цел на живота? Крайната цел на човешкия живот е да намери основната черта на своя характер; да намери опорната точка на своя живот; да намери своя Баща и да се върне в Бащиния си дом; да намери своя Учител и да поеме работата, която трябва да

свърши. – Какво ще правя, като свърша работата си? Да се задава такъв въпрос, това значи неразбиране крайната цел на живота. Работата никога не се свършва. Да свършиш една работа, това значи, да започнеш друга. Като знаете това, никога не питайте, каква е крайната цел на живота. Стремете се да свършите започнатата работа. Не отлагайте работата си. Само така ще бъдете щастливи. Отправяйте ума и сърцето си към работата, която ви е дадена. И след като свърши започнатата работа, човек има право да се пита, защо е дошъл на земята. Отговорът е прост: Ти си дошъл на земята да учиш и да работиш.

Христос казва: „Чашата, която ми даде Отец, да я не пия ли?" Всеки човек има по една горчива и по една сладка чаша, които се сменят една с друга. Чрез горчивата чаша човешкият живот постоянно се пречиства. – Защо трябва да се пречиства? – Човешкият живот е подобен на извор, който е пътувал дълго време и по пътя си събирал различни утайки, които са го оцапали. За да се пречисти изворът, водата трябва да мине през редица песъчливи пластове. Така водата се филтрира и придобива първоначалната си чистота. Ето защо, Бог от време на време ви дава по една горчива чаша, да пречисти живота ви. Като минете няколко пъти през горчивата чаша, ще разберете, защо е трябвало да пиете от нея. Горчивата чаша ще освободи живота ви от всички нечистотии. – Какво представят нечистотиите? – Лошите човешки мисли и желания. Те са елементи, които внасят поквара в човешкия живот и в характера му, като ги разрушават. Така човек губи сигурността в живота си и започва да се страхува, да не се разболее, да не остарее, да не изгуби богатството си. Това, от което се страхува, става. Каква философия се крие в това? В страха човек си представя нещата такива, каквито не са.

Един пътник замръкнал в една планинска местност, дето трябвало да пренощува. Колкото по-тъмно ставало, толкова повече обърквал пътя. По едно време, кракът му се

подхлъзнал, и той усетил, че пада в пропаст, но успял да се хване за клона на едно дърво и така висял няколко часа. Най-после ръцете му толкова отмалели, че невъзможно му било повече да се държи за клона на дървото. Преди да се спусне в пропастта, той започнал да вика, да се прощава с близките си. Като си взел сбогом от всички, пуснал клона, за който се държал, и очаквал вече смъртта си. Каква била изненадата му, когато разбрал, че пропастта, от която се страхувал, била само 15 см. дълбока.

Често и вие се държите за някакъв клон и викате: Сбогом, отивам вече! Като се спуснете, виждате, че пропастта под вас е дълбока само 15 см. По тоя начин човек сам си увеличава страданията. Новото учение ви казва, че пропастта под вас е само 15 см. дълбока. Спуснете се без страх и ще се уверите, че думите ми са истинни. Докато не се е домогнал до истината, човек се страхува и казва: Какво ще стане с мене? – Няма нищо страшно в живота. Пусни клона, за който се държиш, и ще видиш, че пропастта под тебе е само 15 см. дълбока. – Ако умра? – И това не е страшно, под тебе е пак само 15 см. дълбочина. Един ден сами ще се уверите, че страхът, който ви е обхванал и държи здраво, е безпредметен. Навсякъде е тихо и спокойно. Опитайте новото учение, в което е скрита истината на живота. Истината всякога може да се опита, защото сама тя е живот. Христос пръв разбра смисъла на живота, неговата крайна цел и пи горчивата чаша, без да съжалява. Ако Христос не беше пил горчивата чаша, светът щеше да бъде лишен от всякакво благо.
Какво се крие в горчивата чаша? – Божията Любов. Ще кажете, че тя носи страдания. Без страдания не може да окапе листа на горчивата чаша. Следователно, без страдания тя не може да даде плода на живота. Христос е живият плод върху дървото на живота. Като не разбираха законите на живота, учениците на Христа казваха: „Учителю, недей се излага на страдания!" Това подразбира: Учителю, недей цъфтя. Христос знаеше, че сега е времето

да цъфне и да върже. Ако не беше цъфнал и не беше вързал, плод не щеше да има. Плодът донесе благодатта за цялото човечество.

И тъй, когато дойде горчивата чаша и за вас, ще знаете, че е дошло време да цъфнете и да завържете. Следователно, не съжалявайте, че страдате. Само чрез страданието индивидът, семейството, обществото, народът и цялото човечество се облагородяват. Христос трябваше пръв да цъфне на дървото на живота и да даде живия плод, който лекува. В тоя плод се крие новото учение, което носи елементите на вътрешен мир и спокойствие. Само така човек влиза в космичното съзнание на живата вселена, в която всички възвишени същества, всички ангели и цялото небе служат на Бога. Когато човек е добър, дето да го турят, в ада или в рая, навсякъде му е добре. Ако е лош, и в рая да го турят, пак ще му е зле. Тримата младежи минаха през огнената пещ, но не изгоряха. При тях влезе и четвърти, който приличаше на Христа. Когато човек мине през огъня, ще намери четвъртия елемент, т. е. Духа, наречен от философите „висшето аз, – Божественото начало в човека. От гледището на християните, това значи, да се съединиш с Бога. Това подразбира да живееш в хармония, а не да съединиш ръцете си с някого, да се хванете ръка за ръка. Ако вземете няколко последователни тона, ясно ще различите всеки един поотделно. Обаче, ако вземете няколко тона, хармонично съчетани, ще образувате акорд, съзвучие или хармония.

Казвам: Влезте в Божествения живот, да заживеете в Неговата хармония. Бог не се нуждае от нас, ние се нуждаем от Него. Той няма желание да ни погълне и обезличи. Единственият Му стремеж е да ни насочи в правия път на разбиране. Той е Учител на душите, които искат да Го разберат. Само така човек може да бъде умен, добър, красив, здрав, да живее в хармония. – Защо са нужни тогава страданията? – Те идат като необходими препятствия

за постигане на хармонията. Без препятствия хармонията е непостижима. Може ли влакът да се движи по гладка повърхност и да постигне крайната цел на своето движение? Окаже ли се, че пътят на влака е гладък, колелетата му ще се движат, без да напредва. За да върви напред, сипват пясък на пътя му, и той започва да напредва. Пясъкът е препятствие, но без него влакът ще стои на мястото си. Не мислете, че ще бъдете щастливи, ако пътят ви е гладък и без препятствия. Разумните същества, които разбират законите, веднага сипват пясък на пътя ви, да тръгнат колелетата на вашия живот напред. Ще кажете, че щастието ви се нарушава. Това е привидно нарушаване. Когато тръгнете напред, ще разберете смисъла на препятствията, т. е. на страданията. Казваш: Побеля ми главата от страдания. – И това е за добро – зависи, за какво се готвиш. Ако си платно за дрехи, добре е да побелееш. Ако си почва, добре е да почернееш. Черноземът дава най-добри плодове, най-хубаво жито. В тоя смисъл, бих желал всичката почва да е чернозем.

Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Бога, да позная Любовта." Това е Божественият плод, който носи хармонията за цялото човечество. Който е готов да страда, само той ще цъфне, ще вържe и ще даде плод. – Ако съм плод, ще ме изядат. – Нека те изядат. Ти имаш семка, от която ще се родиш отново. В семката е силата на твоя живот. Докато не прояви силата си, човек не може да се развива.

Като знаете това, не се страхувайте от страданията и мъчнотиите. Всички хора, всички живи същества минават през тях. Само оня ще ги преодолее, който е готов да се пусне от клона, за който се държи. Така той ще види, че пропастта, която го плаши, има само 15 см. дълбочина. Всички мъчнотии са преодолими. Виждал съм хора, които не могат лесно да умрат. Като дойде тоя час, те започват да ритат, не могат да се отделят от тялото си. Казвам: Отпусни

се, нека душата ти излезе свободно. Под тебе е само 15 см. дълбочина. И близките на умиращия се страхуват от смъртта. Те му дават лекарства, правят инжекции, да продължат живота му още малко, но нищо не постигат. Пусни се от клона, под тебе има дълбочина само 15 см. Изправи се на краката си и кажи: Слава Богу, избавих се от голямото нещастие. Сегашните хора, като не разбират нещата, събират се около умрелия и казват: Горкият човек, отиде си! Аз виждам, че умрелият е жив и стои на 15 см. далеч от тялото си.

Сега, както и да ви говоря, всичко ви се вижда смешно. Като се намерите пред някаква мъчнотия, вие пак се хващате за клона и не смеете да се пуснете. Казвам: Пусни се от клона и се хвани за Господа. Само така ще стане обрат в живота ти, в всички твои възгледи. Има писатели, които, като напишат една книга, преживяват голям страх от критиката. Те се вълнуват, тревожат и, като минат кризата, казват: Слава Богу, свърши се всичко. Казвам: Напиши книгата си и се пусни долу. Кажи си урока и се пусни долу. Това искаше да каже Христос с чашата, която Отец му даде. Петър казваше на Христа: „Учителю, не пий тая чаша." Обаче, Христос му отговори: „Чашата, която Отец ми даде, трябва да я пия".

Всеки човек носи в себе си по един Петър и по един Христос. Петър вади ножа от ножницата си и отрязва ухото на слугата. Христос му казва: „Петре, скрий ножа си. Изпий чашата, която Отец ти дава, за да разбереш Божествената хармония. Горчивата чаша иде за всеки едного от вас. Желая да изпиете тая чаша геройски, както подобава на всеки християнин. След изпиване на горчивата чаша иде възкресението – новият живот. Това е външната страна на въпроса. Съществува известна аналогия между живота на Христа и тоя на тримата момци, които Навуходоносор заповяда да хвърлят в огнената пещ. Пещта била толкова нагорещена, че палачът, който ги хвърлил вътре, изгорял.

Казано е, че Бог е огън, който изгаря. Обаче, който живее в съгласие с Божията Любов и с Христовия Дух, е в пълна безопасност. Божията сила се проявява в трудните моменти на живота, не когато човек е сиромах, но когато е богат. Богатството е затлъстяване отвътре навън, а сиромашията – процес на развитие отвътре навън. Богатството трябва да се превърне на тор, а сиромашията в честен труд. Без богатство не може, но и без сиромашия не може. Те са два процеса, които работят задружно за човешкото развитие. Докато не изгуби всичко в света, човек не може да намери Бога, не може да бъде щастлив. Щастието е есенция, която се извлича от знанието и опитностите на хилядите поколения, както гюловото масло от цвета на розата. Трябва да подложите три-четири хиляди килограма розов цвят на дестилация, за да извлечете от него едва един килограм гюлово масло. Това значи, да превърнете земното щастие в небесно. Това значи: Ако земният живот не се превърне в духовен, човек не може да намери истинското щастие.

„Чашата, която ми даде Отец, да я не пия ли?" Христос изпи тая чаша и стана велик дух. Той се съедини с Бога и каза: „Аз и Отец ми едно сме". В това се крие Неговата сила. Той казва: „Не дойдох да изпълня моята воля, но волята на Оня, Който ме изпрати". Ако Христос не беше изпълнил Божията воля, щеше да бъде подобен на хората. Често религиозните се запитват помежду си, кой от тях е по-свет, по-умен. Това са относителни неща. Като изучавам сегашните хора, виждам, че те не могат да обичат повече от един човек. Ако едновременно обичат двама души, те, или ще се скарат, или ще бъдат принудени да лъжат. Обичаш едновременно двама души и започваш да лъжеш ту единия, ту другия, ставаш неискрен. Това любов ли е? Това е проява на човешкия егоизъм, проява на човешкото самосъзнание. Човек, в своя егоизъм, се проявява като малко, жестоко божество, в форма на син, или дъщеря, в форма на възлюбен, или възлюбена. Това всеки е опитал. Аз съм виждал, как това

божество бие своята възлюбена, или своя възлюбен. Понякога синът бие баща си, дъщерята бие майка си. Докато това божество не се спусне дълбоко в пропастта, да изгуби всичко земно, то не може да разбере вътрешния смисъл на Божествения живот. Божеството в човека е, което постоянно го измъчва, постоянно го прави недоволен. Това е Петър, който прави човека недоволен. Стане ли доволен, Христос се проявява в него. Един ден си гневен, недоволен – Петър те е посетил. На другия ден си доволен, разположен – Христос те с посетил. Той ти казва: „Тая чаша трябва да се изпие". В първия случай човек говори за идеали, за благо на човечеството, но не издържа в това, което говори.

В еднн американски град, близо до университета, живяла една стара, 80 годишна негърка. Често животът ѝ дотягал, и тя започвала да се моли на Бога да вземе душата ѝ, да се освободи от теглото си. Като минавали край дома ѝ, студентите чували молитвата ѝ, и един ден решили да се пошегуват с нея. Една вечер двама от тях се приближили до къщата ѝ и похлопали. Тя се обадила отвътре: Кой е там? – Аз съм Архангел Михаил. Бог чу молитвата ти и ме изпрати да ти взема душата. – Кажете му, че тая, която търси, я няма тук – отговорила уплашено негърката.

Такова е положението и на съвременните хора. Те говорят за идеали, за подвизи, за добро, но, като дойде Архангел Михаил, казват: Кажете му, че ги няма тук. Значи, хората говорят за идеали, за велики работи, но, като дойде до прилагането, казват: Само ние ли трябва да работим? И други нека работят. Накарали едного да носи печената кокошка, виното и крушите. Той ги носел и мълчал, не се оплаквал от товара си. Като го накарали да копае лозето, той казал: Нека друг да отиде да копае; няма само аз да работя.

Помнете: Докато минава през закона на развитието, човек

ще вдига и слага мотиката, т. е. страданието, и ще копае своето лозе. Страданието води към великото щастие на живота. Докато минава през закона на развитието, човек ще пие от горчивата чаша, която носи благословение за неговата душа. Чашата носи и страдание, и радост. Когато човек се научи, как да пие от тая чаша, тогава ще разбере дълбокия смисъл на живота. Отец дава чашата на всеки човек. Важно е човек да намери основната черта на своя характер. За това се иска безстрашие, което внася мир и спокойствие в човешката душа. Само така той може да свърши своята определена работа.

Човек всеки ден се гневи за нищо и никакво и кипва. Мъжът се гневи на жена си, жената се гневи на мъжа си. – Кога кипва човек? – Когато се вари нещо в него. Когато жената вари сладко, първо се отделя пяна, и после сладкото започва да кипи. Пяната се огребва с лъжица и се туря настрана. Когато жената кипне, мъжът да вземе лъжицата и да обере отгоре пяната. Ако мъжът кипне, жената да направи същото. Пяната е утайка на живота. Когато мъжът и жената се освободят от тая утайка, те стават добри, учтиви, любещи. Днес мъжът кипи, жената кипи, синът кипи, дъщерята кипи. Какво трябва да се прави? Вземете лъжицата и оберете пяната. Колкото повече я обирате, толкова по-чисти и по-добри ставате. Това не е алегория, но действителността на живота.
Ето защо, когато се натъквате на утайките на вашия живот, не се безпокойте, какво ще стане с вас. Вземете лъжицата и оберете пяната. Бог, Който е създал света, има свой план и знае, какво ще стане с всеки човек. Той е точно определил пътя на всеки едного. – Бог с мене ли ще се занимава? – Той ще се занимава с тебе, както се е занимавал много пъти досега. Той е начертал вече твоя път, затова, каквото и да се случи, не се съмнявай, върви в тоя път и вярвай, че Божественият план ще се приложи така, както е начертан. Търпение се иска от вас.

Един ден Мохамед бягал от своите неприятели, които го гонели заради учението му. Той успял да се скрие зад едно дърво. Оттам наблюдавал, как една мравка се мъчела да изнесе един голям товар. Тя го вдигала 99 пъти и все го изпущала на земята. Едва на стотния път успяла да го занесе на определеното място. Учуден от голямото търпение и постоянство на мравката, Мохамед си казал: Ако една мравка може да реализира своите желания, колко повече аз мога да направя това. Бог помага на всички същества. Като вижда мъчнотиите и труда на човека, Бог го благославя. Той превръща горчивата му чаша в сладка и го благославя. Бог еднакво гледа на всички – на праведни и на грешни, на учени и на прости, на хора и на животни. Какво говорят учените и философите за Бога, това е друг въпрос. Дръжте се за мисълта, че в Бога няма никаква измяна. Говори се за гняв Божи. Бог се гневи, само когато ви туря на огън. Гневът Му е огънят, активната сила, която пречиства. Вие викате, молите се, но Той казва: Още малко и ще ви очистя. – Колко време ще ни държи на огъня? – Докато се пречистите и престанете да отделяте пяна. Тогава Бог ще ви свали от огъня, ще се засмее и ще каже: Радвам се, че вече сте чисти. Чистотата е необходимо качество за живота.

Животът, в който сега влизаме, изисква права, светла мисъл, която да крепи всички хора. Правата мисъл изключва всякакво безпокойство. Докато се безпокои, човек е изложен на различни болести. Някои хора не се страхуват от болестите и от смъртта. Те не вярват в Бога, не вярват в друг живот и казват: Да си поживеем добре, това ще ни остане. Животът е на земята и трябва да се използува. Едни хора живеят малко, други – повече. На всеки е определено, колко да живее. Добър е животът на земята, но по-добър е животът на небето. Някой казва: Друг живот или има, или няма. Това значи: В моя ум или има светлина, или няма. Бог или съществува, или не съществува. Ако затворите кепенците на прозорците си, в

стаята ще стане тъмно, но това не показва, че Бог не съществува. Бог е едновременно в светлината и в тъмнината, в радостите и в скърбите, в любовта и в омразата. Той присъства във всички прояви на живота. Омразата е временна, а любовта – вечна. Омразата се превръща на любов, затова Христос казва: „Горчивата чаша след време ще се превърне на велико благо, затова аз трябва да я изпия". Ако последователите на Христа и Неговите ученици прилагаха любовта, светът щеше да бъде изправен. Те внесоха омразата в света, която след време ще се превърне на любов. Тогава всички учени, философи и писатели ще започнат да пишат в нов дух, в духа на новата любов.

Иде вече новата вълна на любовта. Тя ще превърне нещастията на миналото в благодатна почва, върху която ще растат, цъфтят и зреят благата на любовта. С тях ще се храни цялото човечество. Като знаете това, не се страхувайте от смъртта. Не се страхувайте и от пропастта, над която висите. – Кой е виновен за това? – Окръжаващите: вашите бащи и майки, вашият мъж, или вашата жена. За да бъдете доволни, пуснете се от клона, на който висите. Ако се разгневите, кажете: Ще пусна клона, за който се държа. Ако не си разположен, пак пусни клона. Съмняваш се в някого – пусни клона.
Защо хората не успяват в живота си? – Защото си служат с отрицателни величини. Те казват: Не мразете, не лъжете. Отрицателните сили не могат да въздействуват на хората. Затова казвам: Любете се, говорете истината. Обичайте се, правете добро, за да изработите своя характер. Устойчив характер има оня, който не внася поквара в окръжаващите. Ако майка остави своята млада дъщеря при някой момък, и той не я поквари, това показва, че има характер. И момата има устойчив характер, ако не внесе никаква поквара в момъка. Освободете се от всякаква користолюбива мисъл в ума си, която внася омраза във вашето сърце. Пазете се от лъжа, от кражба, която внася омраза в човека. Лъжата,

кражбата показват неустойчивост на характера. Може ли да се нарече човек с характер оня, който използува чуждото богатство, или чуждата жена? Да изпиеш горчивата чаша, това значи, да върнеш на хората всичко, което дължиш, но същевременно и да им помогнеш. Да любиш, това значи, да помогнеш на човека във всичките му нужди.

В какво се заключава любовта? Според някои, любовта се изразява в милувки, в прегръдки, в целувки. Според мене, това не е любов. Когато здрав мъж целува здрава жена, или здрава жена целува здрав мъж, това не е никаква любов, това не е никакво добро. Ако здрав мъж и здрава жена се хващат под ръка, и това не е любов. Истинската любов повдига болни, немощни, страдащи. Ако имаш любов, целуни болния, да оздравее; целуни слабия, падналия, да го повдигнеш. Ако си любещ баща, целуни слабите, недъгавите си деца. Не давай целувка, каквато Юда даде на Христа. Когато целунеш здрав човек, ти го предаваш. Човек трябва да знае, как да целува и кого да целува. Това е характер. С това не ви изобличавам, какво някога сте вършили, но казвам, какво сега трябва да вършите. – Ти не ме обичаш. – Не те обичам, защото си богат и здрав. Стани беден и болен, и аз ще те обикна. Давай от целувките на Духа. Когато хората се обичат, душите им трябва да бъдат близо, а телата им далеч. Ако мъж и жена не живеят добре, Бог ги разделя. Той взима на оня свят или мъжа, или жената. Щом се разделят, който от двамата остане на земята, започва да идеализира заминалия. Като са далеч един от друг, те се обичат и разбират.

Един американец искал да покани на обяд в дома си един от своите приятели, с когото не се виждал цели десет години. Той съобщил това на жена си, да приготви обяда, но тя веднага му отговорила по телефона: Да не ми доведеш тоя мазник! Не го искам. Като чул тия думи, американецът си казал: По телефона даже познах, че жена ми говори. Той

познавал нейния език.

Сега и вие говорите за Бога, но в края на краищата казвате: Да не Го водите в нашия дом. Колкото пъти е дохождал, все нещастие ни е носел. Това е криво, лъжливо разбиране. Вие сами се лъжете. Когато франкмасоните приемат нов член в обществото си, първо го подлагат на изпит, да видят, дали може да издържи. Първият изпит е на безстрашието. Ако не издържи, не го приемат помежду си. Срещу него излиза човек с отворена сабя, готов да го промуши. Щом се уплаши, пропада на изпита. Сабята е книжна. Като рече да го мушне, тя се прегъва. По същия начин и Бог ни изпитва с книжни саби. Страданията са книжните саби, които, посрещнати без страх, се огъват в гърдите ви и падат на земята. Вие оставате здрав, неповреден. И най-големите човешки страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава, която ви очаква. Започнете още сега да се готвите за тая слава. Знайте, че страданията са изпити, които ще ви доведат към бъдещата слава.

Какво ще стане с Българския народ? – Велико бъдеще го очаква. Той трябва да повярва в живия Господ и да каже: Щом Бог е с нас, никой не е против нас. Живият Господ ще ни ръководи. Той ще внесе ред и хармония между всички народи. Той ще заличи всички погрешки и престъпления. Той ще изглади всички мъчнотии.

Всичко, което проповядвам, ще се сбъдне. Голямо благо иде за всички. Бог носи това благо от небето. Едно се иска от всички: Да бъдем истински българи. Ако не мислите зло и прилагате новото учение, Бог ще бъде с вас. Той е всесилен, всемъдър и всеблаг. Не се плашете от страданията, защото пропастта под вас е само 15 см. дълбока.

Беседа от Учителя, държана на 22 октомври, 1916 г. София.

1916_10_29 Мъдростта

МЪДРОСТТА

(Неделни Беседи, 29.10.1916 Неделя, София)

“Но мъдростта, която е отгоре, първо е чиста, после мирна, приветлива, благопокорна, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна.”
Съборно послание Яковово 3: 17

Ще взема този стих във връзка с основата на Живота. Какво отношение има Мъдростта към човешкия живот? Отношението на Мъдростта към човешкия Живот е такова, каквото е отношението на майката към детето. Какво би се ползвало детето, ако майката беше глупава? Ние никога не можем да се домогнем до онова дълбоко, вътрешно разбиране на човешкия Живот. Той има двояк смисъл – тесен и широк. Тесният смисъл е преходният живот, а широкият смисъл е безсмъртният живот. Казахме, че Мъдростта и Животът са както отношението на майката към детето. Следователно, вие ще бъдете неспособни да започнете живота си, ако Мъдростта не вземе мястото на една майка. Апостол Яков определя каква е Мъдростта, определя едно от нейните качества, един от нейните атрибути, а именно – Чистотата. Ако няма Чистота, няма Мъдрост. Тъй както, ако майката няма любов към детето, тя не е майка. Следователно, имаме ли Чистота вътре в себе си, имаме и Мъдрост. Това е първата връзка и всички сполуки в Живота зависят от тази Яснота и Чистота. Яснота и Чистота са синоними. Защото ако нашите очи нямаха яснота и чистота, какво бихме правили, тръгнем ли на дълъг път? Разбира се, че ще срещнем големи препятствия. Следователно, ако в живота си имате препятствия, това

показва, че в Мъдростта липсва основният атрибут – Чистотата.

И тъй, ние трябва да положим Чистотата. Тя е необходима и в науката. Всички Велики учители, които са идвали да просвещават света, са имали тази Чистота, т. е. имали са основния атрибут на Мъдростта. Чистотата подразбира, че никога в човешката душа не трябва да има желания и страсти. Едно от основните неща, характеризиращи Живота, са страстите. Те стоят като обръч около мозъка. Три пръста над ухото се намират човешките чувства и емоции. Хора, които обичат литературата, имат емоции. Чувствата съставляват най-високият праг на човешкия живот. Под “чувства” аз разбирам, че човек чува, т. е. да имаш чувства, значи да чуваш. В Божествен смисъл да чувстваш, значи да чуваш, да преживяваш най-тънките усещания, на които човек е способен. И в храненето, и в четенето, и в писането ние се радваме на това, което преживяваме и усещаме. Това е Животът, вън от тези преживявания всичко е невидимо.

Яков казва, че първото качество на Мъдростта е Чистотата. После, Мъдростта е мирна, повърхността ѝ е тиха, спокойна, не се вълнува. Кои хора се вълнуват? Тези, у които страстите вземат надмощие, които живеят в основата на своя мозък – над ушите си. Това място е свързано с един център на човешкото обоняние и щом минеш покрай някоя гостилница, веднага ти се приисква да се понаядеш с месо и да си пийнеш. В този случай ти веднага слизаш отгоре, започваш да мислиш за някоя хубава кокошка, за месото на някой вол, за винце, за други неща и когато всичко това напълни твоя ум, Мъдростта ти излиза. Тогава горко на онзи готвач, който не е сготвил хубаво ядене! Петдесет на сто от всички нещастия произлизат от това малко центърче. Това е епикурейство. Такива хора казват, че Животът няма смисъл. Човек трябва да е учен, трябва да е банкер, за да нахрани добре това място в мозъка си. И след като яде

петдесет, шестдесет, сто и повече години, най-после това място се разваля – воденицата се поврежда, търговията престава и хората отиват на друга воденица.

Понеже сме дошли на Земята, ние трябва да се стремим към своя вътрешен Божествен живот. Само в него можем да бъдем щастливи и блажени, доколкото можем да спазим Божествения закон. Мнозина се спъват от стиховете на това послание. Когато Яков говореше, той имаше един Божествен дух, имаше откровение и затова казваше тези неща. Мнозина четат Библията, но не я разбират. За да я разберат, трябва да са преживели това, което апостолите са преживели, да имат техния дух, душа и ум. Някои казват: “Аз искам”. Добре, но три неща са потребни на човека: първо, да търси, второ, да разбира нещата и трето, да ги прилага. Това е същото нещо, което казва Христос: “Търсете, хлопайте, искайте”. Ако не търсиш, не можеш да намериш. Тези три елемента трябва да се съединят в едно, за да се разбират основните причини на нещата. Един добър градинар трябва най-напред да разбира от почвата, после трябва да посее някое дърво, да го обработва, а след години то ще принесе плод. Така е и в Божествения живот: когато посеем една мисъл, след време тя ще даде плод. Божественото желание ще посееш в твоето сърце, а Божествената мисъл ще посееш в твоя ум. Но преди да си ги посял, твоите ум и сърце трябва да бъдат чисти и мирни. Човек трябва да се избави от лакомията, която съществува в света.

Ще ви приведа един разказ, съчинен преди хиляди години. Това се случило по времето на древния цар Харун Он Рашид. Той имал обичай да се преоблича и да посещава града, за да види как живеят неговите поданици, дали има ред и порядък между тях. Бил доста щедър и правел благодеяния. Един ден той среща един просяк и му дава една златна монета. Просякът му казал: “Господарю, ако ми удариш една плесница, ще ми направиш голямо добро”.

Царят не искал да прави това, но понеже просякът настоявал, заповядал на везира да му удари една плесница. И понеже му се видяло много чудно, че просякът иска плесница, повикал го в двореца си и го запитал кои са дълбоките причини да моли за това. Просякът започнал да разказва своята история. Бил син на богат търговец и когато баща му умрял, купил си около осемдесет камили и така забогатял. При едно от пътуванията си срещнал един дервиш1. който му казал, че знае едно голямо богатство и му трябват камилите, за да го натоварят и после да го разделят наполовина. Търговецът се съгласил, натоварили богатството, но още в началото дервишът взел една малка кутийка с някаква мас и я скрил. Започнали да делят наполовина, обаче търговецът помолил дервиша да му даде повечето камили, а да задържи за себе си по-малко, разсъждавайки, че на едно духовно лице не му е нужно толкова богатство. Дервишът се съгласил, отстъпил повечето камили и задържал за себе си само десет. След като помислил малко, търговецът пак му казал: “Дай всичките на мен, а задръж за себе си една камила”. Дервишът и на това се съгласил. След малко търговецът поискал и последната камила, получил я, но понеже забелязал как дервишът скрива кутийката, запитал го какво има в нея. Дервишът му отговорил, че съдържа някакъв мехлем, който има следното свойство: ако се намаже с него лявото око, човек ще вижда всичките богатства в света, а ако се намаже дясното око, ще ослепее. Тогава търговецът помолил да му намажат лявото око и наистина видял богатството на целия свят. После поискал да му намажат и дясното око, но дервишът отказал, предупреждавайки го, че ще ослепее. Търговецът, обаче, не вярвал, мислел, че ако си намаже и дясното око, ще види нещо много повече, и продължавал да настоява. Накрая дервишът се съгласил, казал, че отхвърля всяка отговорност от себе си, намазал му и дясното око, след което търговецът действително ослепял. Започнал той тогава да вика и да плаче, но дервишът му казал: “Понеже беше много лаком, трябва да

понесеш всички последствия”. Тук просякът завършил разказа за своя живот и казал на цар Харун Он Рашид: “Щом е така, искам да ми удариш една плесница. И всеки друг, който ще ми направи добро, искам да ми удря по една плесница, т. е. да ми намазва и другото око”.

Така и Господ ви е намазал едното око. У мъжа е намазал лявото, а у жената – дясното, но те искат и двете им очи да намажат. И така хората ослепяват – това е човешкото грехопадане. Знанието и Мъдростта, която Господ ни дава, ние не сме в състояние да я почерпим от Живота. Животът на Земята е ясно определен – човек има вътрешен стремеж да въздигне своята душа. Но под думата “да въздигне” аз разбирам да влезе в онзи свят и да почерпи необходимите елементи за своето съществуване. Така например, човешкото сърце изисква желания, но някои желания са отровни и когато влязат в човешката душа, я разрушават. Например, колко е ненаситно желанието да бъдеш богат. И колкото повече забогатява човек, толкова сърцето му повече се втвърдява и най-после става толкова твърдо, че се разсипва. Крайният предел на втвърдяването е това състояние, при което тялото става крехко. А в обществения живот тази лакомия води до изолиране от хората и това разсипва човека. Човек живее, докато е със своите близки, а да живееш индивидуално значи да си извън Бога. Щом сме в дисхармония с хората, ние сме в дисхармония и с Бога. Казваш: “Аз го мразя” – мразиш и Бога; казваш: “Ще му взема парите” – крадеш и Бога. Това са отрицателни състояния и обратно – правиш ли добро, ти правиш добро и на Бога, сработник си с Него. Мъдростта слиза отгоре, за да научи нас, чадата на Господа, да търсим истинското Знание. Мнозина искат да се научат, но са недоволни и казват: “Защо Господ е направил така?” Аз казвам: щом си взел да Го критикуваш, ти не разбираш Господа. Дойде ли ти зло, недей пита защо се е случило така, а си кажи, че за добро е дошло. Когато допуснем, че нещата в света не вървят хармонично, това подразбира, че не разбираме

нещата. Например, в Америка има пусти места, през които хората вървят, вдигат много прах и мислят, че всичко навсякъде е обвито в прах, а не знаят, че те го вдигат. Така е и с твоите мисли и желания – вдигнал си толкова прах в тях. Нека Мъдростта ти бъде чиста и мирна, нека този прах се утаи и само тогава ще разбираш дълбокия смисъл на твоята душа. Съвременните хора вече две хиляди години проповядват върху Мъдростта, но тя като че ли не ги е засегнала. По-точно, не е засегнала тези, които са на Земята, а тези, които е засегнала, са на Небето.

Някой казва: "Искам да живея". Добре, но гледай да използуваш добре Живота. Които искат да отидат на Небето, трябва да разбират вътрешната Божествена Мъдрост. Коя е причината? Бих желал да видя една църква в света, в която свещеникът да проповядва от Любов. Сега той проповядва, защото има жена и деца, а казва: "Аз проповядвам за Господа". Не проповядваш за Бога, а защото жена ти те пече. Някой учител казва: "Аз проповядвам за Господа". И ти не проповядваш за Господа, а за твоята жена и деца. Не искам да кажа, че това, което се прави, е лошо. Например, един проповедник събрал оттук-оттам материал, наредил добре беседата си, за да изкара повече пари, но слушателите не му дали толкова, колкото му се падало, оценили я за по-малко и в следващата проповед той започнал да кастри хората, които не му дали пари. Проповед, в която парите играят важна роля, не е чиста. Следователно, тази мъдрост не е чиста. Говоря за свещеници, които казват, че са Божии служители. Това име трябва да отговаря на целта. Всеки трябва да върши работата си тъй, че да отговаря на името си. Например, някой казва, че е търговец на дрехи и той действително си е такъв. Трябва да сме искрени и чисти. И ако аз не проповядвам Истината, ще кажа: "Извинете ме, аз проповядвам Истината наполовина. Днес проповядвам само за пари, защото имам нужда от тях, а един ден ще проповядвам и без пари".

И така, Яков взема думата “мъдрост” в широк смисъл. Много християни казват: “Искам да разбера Божествената Мъдрост”. Готов ли си да дадеш всичко за Бога? Христос е казал да се отречеш от себе си, което значи всички богатства, които имаш на Земята, да ги дадеш на сиромасите и заедно с тях да работиш и да ги научиш на труд и постоянство. Някои посочват какво е направил Карнич. Смешни са хората, когато взимат Карнич за идеал. Богатството е товар. Има един пример с онова магаре, което го натоварили с много мощи, икони и кръстове и където минело, всички се кланяли, а то си мислело, че поклоните се отнасят за него. Ти може да си в положението на Карнич, а да си едно магаре. Почитанието спрямо теб трябва да е заради твоя дух и мъдрост. Главата ти не трябва да е пълна с библейски стихове и изречения, те трябва да са в твоята душа и да представляват една Божествена тъкан. Това е смисълът на истинското християнство. Някой може да ми каже: “Ти не проповядваш добре”. Аз нямам нищо против съвременния строй, но гащите на едно петгодишно дете не стават на десетгодишното. И понеже човечеството днес е пораснало, трябват нови неща, нов строй, нови мисли. Малкото момиченце може да си играе с кукли, моите почитания към него, но когато голямата мома си играе, ще й кажа: “Моме, на теб ти трябват живи кукли, другояче трябва да гледаш на Живота”. Когато малкото момченце си играе с конче, моите почитания към него, но когато големият момък си играе, ще му кажа, че му трябва истински голям кон. Конят е човешкият ум, а куклата е човешкото сърце.

Когато майката ражда своето дете, това значи, че ражда своето сърце, за да го превъзпита. И когато един стар дядо не може да превъзпита своето дете, той трябва да умре. Затова Господ е казал: “Докато човек не стане като дете, не може да влезе в Царството небесно”. Човек трябва да прероди своето сърце – да стане малко. Под “малко” се

разбира един пластичен елемент, който е в състояние да се развива правилно и не губи еластичността на Живота. Някоя жена казва: “Родих пет деца”. Добре, но възпита ли ги? – “Не”. Тогава не си научила смисъла на Живота. Някоя пък ще каже: “Аз нищо не родих”. Трябва да родиш. Мъдростта, която слиза отгоре, казва: “Ти трябва да родиш и твоето дете трябва да е мирно”. Добре, вие имате деца, но понякога се тревожите, раздразвате се, пламвате от червенина, най-после ви заболява глава, стомах или бял дроб и казвате: “Бързо викайте лекар, че ще умра!” Отгде знаеш, че ще умреш? Това показва, че не разбираме отношенията и взаимовръзките, между които съществуваме. Всеки, у когото Мъдростта не е чиста и мирна, ще умре, ще се сплуе. А това подразбира, че в Невидимия свят има други закони, според които твърдата материя трябва да се превърне в мека, за да се стане годна за живот. Следователно, заради другите условия нашето тяло трябва да стане жертва на този закон. Всеки от нас трябва да пожертва своето тяло, както цветът жертва своите листенца, за да завърже. Това значи, че ние трябва да пуснем своите листа.

Сега, съвременните хора искат да живеят във физическия свят, но не мислят, че този свят е най-добър. Във физическия свят отношението ви спрямо Невидимия свят е същото, каквото е отношението на детето в утробата на майка си – то живее в една малка обвивка и за него това е цял свят. Но когато детето се роди, тази обвивка, това тяло трябва да се пожертва, да умре. Следователно, по отношение на Духовния този свят е само една утроба и затова човек се чувства в него стегнат и притеснен. Някой казва: “Аз искам да оправя света”. Няма какво да го оправяш, излез от майка си навън. Понякога детето се движи вътре в майката, но не иска да излезе навън. Дори когато започне да излиза, пак не му се иска и затова викат акушери да го извадят, затова майката вика, крещи. Така и ние не искаме да излезем, но Господ ни тегли. Трябва да

излезем от физическия свят и да отидем в Духовния, в който има много повече условия за развитието ни. Сега вие гледате тялото си и си казвате: “След години всичко това ще го изгубя”. Или пък се гледате в огледалото и виждате, че сте остарели. Аз казвам: ще излезете от утробата на майка си. Християнството е наука, която посочва как хората трябва да излязат от този свят. То е тесен път – тесен, за да може само един човек да мине през него.

И така, трябва да се помни, че Чистотата в сърцето и в ума е едно качество, един необходим атрибут. Защото нашият стремеж да бъдем богати е прав, но богатството, което придобиваме, трябва да се пренесе там, където няма да се изгуби. Не трябва да бъдем сиромаси. Някои цитират: “Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството Божие”. Това не значи, че човек трябва да е беден, но значи човек, който е безсмъртен, който е разбрал Живота. Не на сиромасите е Царството Божие, а на онези, в сърцата на които няма мисъл да заграбят света, които всякога са доволни, който са готови да се жертват, от нищо не се оплакват, за които всичко е добро. Пратете ли ги в ада, там им е добре; пратете ли ги на Небето, и там им е добре. Такива са хората, които са нищи духом. Някой казва: “Аз искам да съм нищ духом”. Добре, още сега можеш да бъдеш. Но ако се поусмихнеш, това показва, че искаш още да си поживееш. Ако си живял месец в утробата на майка си, значи, че има още да си поживееш; ако си живял два-три месеца, още има да си поживееш; ако си живял четири, пет, шест, седем или осем месеца, има още да си поживееш. Но ако си живял девет месеца, трябва непременно да излезеш и ако не излезеш, ще умреш в утробата на майка си. Когато дойде време на човека да умре, трябва да излезе.

И тъй, когато човек умре, душата се ражда. Тя трябва да излезе от физическата си обвивка и около нея да остане една етерна обвивка. След няколко дни тя ще съблече и втората обвивка и ще влезе в своето Астрално тяло, т. е. в

чистилището, докато се пречисти. Когато се пречисти, ще напусне Астралното си тяло и ще се качи в своето Ментално тяло – една много по-фина обвивка и дреха, която не се къса тъй лесно. И когато пристигне в Рая, душата идва в т. нар. будическо състояние – човек, който напълно се е събудил и разбира Божествената Мъдрост и Любов. В това будно състояние няма ни спомен от всички земни страдания, които човек е преминал, а остават само едни приятни възпоменания за нещата, които са се случили. И от тази висота човек ще вижда защо всичко е станало така.

Съвременните хора не разбират себе си. Някои казват: “И аз знам Христос”. Питам го: “Ти излизал ли си от тялото си?” – “Не съм”. Значи не познаваш Христа. И когато Христос казва: “Аз съм път и истина”, Той разбира възможността на човека да знае как да излиза от своята обстановка и как да се връща. Ако някой християнин сега започне да излиза от тялото си, той припада, бързо викат лекари да го спасяват. Оставете го да излезе от утробата на своята майка. Например, някой човек страда; оставете го, не го смущавате, нека си страда. Тези неща са велико благословение, в тези страдания той изпитва това, което другите, които не са на негово място, не могат да изпитат. Следователно, само на страдащите Бог се открива, а за тези, които ядат и пият, Бог остава едно неизвестно същество.

Днес, при сегашните страдания, Бог се открива на хората. Едни се бият на фронта, а други се лекуват, т. е. едновременно действат две сили – едната разрушава, а другата лекува. Така се създават условия хората да заживеят добре помежду си. Например, двама, които по-рано не са живели добре, сега на фронта се срещат и се сближават. Тъй че, докато не се роди от утробата на майка си, човек не може да разбере външните условия. По същия закон ако и ние не влезем във вътрешния свят, няма да разберем какво Господ мисли. Но това е определено.

Страстите са кратковременни – могат да се повдигнат като пожар, но след това ще угаснат и ще настане затишие. Когато понякога се разгневиш, разсърдиш се и се зачервиш, след половин час започваш да чувстваш умора и си казваш: “Колко ме заболя глава!” Следователно, настъпилата страст предизвиква обратна реакция. Утре пак ще се разгневиш и пак ще настъпи обратна реакция. Един вълк улавя една овца, гневи се, докато я изяде, но знаейки, че след това ще страда, отива да се наспи. Често и мъжете, след като се карат с жените си, отиват в кръчмата, за да забравят всичко, и казват: “Страстите на жената няма да ме убиват”. Но след като изтрезнеят, пак започват страданията и пак отиват в кръчмата. Страстите създават пиянството. Трябва да се намерят сили, които да ги изкоренят. Страстите трябва да се впрегнат и тогава ще се отстранят. Ако пуснеш едно прасе в градината, ще рови, но то не е виновно за това. Впрегни тази своя страст!

Сегашните хора казват: “Искам да се освободя от страстите си”. Добре, но когато се освободиш от тях, у теб какво ще остане? Трябва да се впрегнете на работа като една работна жена и да разрешите ребуса на всяка една такава страст. Не питайте защо ви е дадена тя, но опитайте се да я впрегнете. Така постъпват и днешните хора. Искър колко пакости е правил до днес, но съвременните хора са го впрегнали в работа, докарали са го в София и използват водната му сила за електрическа енергия. В този случай няма да кажете: “Господи, освободи ни от този Искър!” Щом искате да се освободите от вашите страсти, вие ще пресъхнете, защото те са вашите извори. Трябва да се намери основният закон – да се впрегнат страстите на работа, да им се даде един умствен колорит, емоциите да се обърнат в чувства, чувствата – в щастие, щастието – в блаженство, а блаженството – в хармония, в сливане с Бога. Не можеш да бъдеш щастлив, докато не знаеш какво отношение има между емоциите и чувствата. Когато казваме, че човек не може да бъде щастлив, разбираме, че

той не знае нещата в света. Но има и щастливи хора, които могат да вземат скърбите на нещастните. При мен дохождат много и аз вземам скърбите им, вземам страстите им и казвам: “Хайде сега на работа!” Тези прасета трябва да се възпират, страстите трябва да се облагородят, да се превърнат в овце, т. е. в емоции, а после трябва да се превърнат в чувства. После, и аз благодаря на Бога, че ми е дал работа, защото и у щастливите хора има скука. А да си щастлив значи да помагаш на хората. Не съжалявайте, че има страдащи хора, а благодарете на Бога за всичко. И когато благодарим, ние ще дойдем до онова истинско разбиране. Благодарете на Бога, че имате пари; благодарете и за това, че са ви ограбили. Сега има много подобни примери. Например, някои затлъстяват и хората казват за тях: “Я как се е поправил!” Но утре същият получава апоплектичен удар, умира и тогава казват: “Как е възможно такъв здрав човек да умре?” Не съжалявайте, той сега е станал по-здрав. Друг пък боледува и след това се поправя; това значи, че той се е родил. Тези неща не трябва да ви смущават, те не са съществени. За всяко нещо си кажете: “Изпратен съм с такава и такава мисия” и веднага ще почувствувате радост.

Сега, аз ще свържа този стих от посланието на Яков с онази притча на Христа, където един баща отишъл при двамата си синове. Единият от тях казал, че ще отиде на нивата, но не отишъл; другият казал, че няма да отиде, но се разкаял и отишъл. Има хора, които ходят на църква, но не вършат Божията воля, а има такива, които казват, че не искат да служат на Бога, а всъщност Му служат. Последните са истинските християни. Затова Христос казва: “Последният в света ще бъде пръв на Небето”. Новото учение идва не заради църквата, а за големите грешници, за светските хора. Нека не се лъжат онези, които са в църква, че ние сме чада Авраамови. Господ казва: “От тези камъни Аз мога да извадя чада Аврамови”. Това показва, че у нас не трябва да има сектантство и да казваме, че сме това или онова.

Необходимо е да търсиш и да прилагаш. Ще попита някой как. – Най-първо, Мъдростта трябва да е чиста, мирна; после, трябва да е приветлива, благопокорна. Но всеки ще попита кой е пътят, по който ще може да се влезе и после да се излезе. На човек, който няма тези качества на Мъдростта, няма да отговоря нищо. Ще кажете, че това е жестоко. Не е жестоко, но на един глух, който няма да ме чуе, защо да му говоря? Някой ще каже: "Ти се понадигаш". Когато казвам "Аз", под тази дума разбирам Бог. Щом сте чисти, това Божествено Аз всичко ще ви каже. Когато някое дете ми рече "Аз ще ти кажа", аз ще се спра и ще отговоря: "Казвай, Господи, аз Те слушам". Например, някой си е направил една градина и аз влизам в нея, разглеждам дали е четвъртита или елипсовидна, каква форма имат лехите, какви посадени цветя има, дали са бели, червени, жълти, каква големина имат и т. н. След като разгледам всичко това, аз ще кажа какъв е човекът, който е посадил тази градина. Ако имам едно писмо, ще зная културата на този, който го е написал. Някои възкликват: "Какви шапки имат жените!" Аз обичам да разглеждам шапките на жените, дрехите на мъжете, защото всичко това е една култура.

Христовото учение е учението, което е вложено у вас. Отворете библиотеките си и ще намерите вашите книги. Ако искате да влезете във висшето положение на Живота, ще трябва да намерите Свети Петър – той ще ви даде ключовете, той ще ви даде Христовата книга. Ако искате да слезете в нисшите светове, трябва да слезете долу и в ада ще намерите Христа. Единият ключ е у Петър, а другият е у Христа. Има две Евангелия; когато прочетете и двете, ще ги разберете и ще видите каква е Мъдростта, която слиза надолу. Защо Мъдростта не стои горе? Има причини. Тя слиза заради нас, тя е майка и баща, тя е храна и слиза заради нас. Само когато придобиете тази Мъдрост, вие ще намерите вашия Баща, ще видите какъв е Бог. Ще намерите тази Мъдрост, която е чиста, мирна, приветлива, и тогаз ще

намерите вътрешния смисъл на Бога, ще разберете какво нещо е Той. Когато влезете във връзка с Ангелите, в духа и в ума ви ще влезе нова Светлина, ще чуете такава музика, каквато никога не сте слушали, и ще кажете: “Има смисъл, това е дълбокият смисъл на Живота”.

Сега всички, които ме слушате, приложете Чистотата. Престанете да мислите, че сте чисти, и имайте стремеж към Чистота. Някой казва: “Аз съм достатъчно чист, достатъчно мирен”. Не, трябва да бъдеш напълно чист и мирен. Под думата “мирен” се разбират най-интензивните сили, които работят в света. Светлината, която слиза отгоре, е мирна, но произвежда най-велики работи. Под думата “мирен” разбирам силата, която ни дава подтик да работим и да мислим. Аз няма да ви уча как да мислите, но ще ви дам подтик, който да ви кара да работите. Аз бих желал да ви заведа някога на разходка, за да видите каква прелестно чувство се изпитва всред Природата. Вътре в нея се чувства Божественият ум, Мъдрост, Сила, Любов, които работят, които слизат и казват: “Господи, колко Си велик!”

Аз всякога желая да зная повече. Не казвам, че много зная, защото днес имаме едно схващане за нещата, а утре имаме друго схващане, друго разбиране. Следователно, в Живота трябва да виждаме Божествената хармония. Някой ще каже: “Остарявам”. И Земята старее. Ако не остаряваше, нямаше да има тази прелест. Браздите, долините, реките, планините – това са нейните бръчки. Щом човек има бръчки, той е по-изразителен. Тези черти, разположени нагоре или надолу, показват какъв е бил той, т. е. всяка черта си има значение. А днес художниците и фотографите вземат четката и заглаждат бръчките. Те не знаят кое е ценното. Например, една книга като Библията днес можете да я купите много евтино или ще я намерите някъде да завиват с нея различни покупки. Ние, съвременните хора, вземаме Божественото, увиваме си с него сиренето и после се чудим защо сме толкова некултурни. Трябва с

Божествената Мъдрост да си увием ума, сърцето и душата. Тогава ще бъдем силни и мощни хора.

И тъй, идва едно преобразуване в обществения живот. В съвременната наука стават промени, разни теории се явяват. Например, до преди години науката смяташе елементите за прости, неразложими тела и учените мислеха, че са стигнали крайния предел. Обаче, в съвременната наука, която се развива по-бързо от религията, успяха да разложат атомите на йони2. Така например, казват, че в атома на водорода има седемстотин йони, едни от които са положителни, а други са отрицателни. Следователно и там има мъже и жени, които се карат, т. е. има 350 мъже и 350 жени. В един атом кислород има 11 220 йона – значи около 5500 положителни и 5500 отрицателни. Атомът на натрия съдържа около 16 000 йона, атомът на радия съдържа около 100 000 йона. Един ден може да се достигне дотам, че и йонът да се раздели. Ще направя следното сравнение: ако един атом е голям, например, колкото църквата “Свети Кирил и Методий”, то йонът ще бъде голям колкото един лешник. Между йоните има много големи пространства. Когато се говори за четвърто измерение, това се разбира в пространството.

Затова казва Христос: “Докато не станеш дете, докато не се смалиш, ще останеш един глупец”. Пътят на прогреса е да знаеш да се смаляваш, т. е. да знаеш формите, с които можеш да пронизваш света. Горе не приемат големи хора. Някои си мислят, че когато дойде второто пришествие, ще възкръснат със своите сегашни тела, които тежат, например, сто и петдесет килограма. Не, човек ще възкръсне по особен начин. Трябва да дойде едно разбиране, тогава в човека ще дойде Божествено тяло, което ще може да става толкова малко, че да преминава всички светове, или пък да става толкова голямо, че да запълва всички светове. Трябва да се научим да ставаме

малки и да нямаме желания да заграбваме света. Светът е за нас, стига човек да има желание. Постепенно човек ще мине през всички светове, през всички планети и после пак ще започне да слиза. Затова казват, че Животът е едно движение от центъра към периферията и от периферията към центъра. Това е вътрешният смисъл на Живота, т. е. от Любовта към Мъдростта и от Мъдростта към Любовта, от Истината към Мъдростта и от Мъдростта към Истината, от Правдата към Любовта и от Любовта към Правдата, от Правдата към Истината и от Истината към Правдата, от Правдата към Доброто и от Доброто към Правдата. Разбирате ли какво означават тези неща? Това е промеждутъкът на цели светове. Когато се каже "Добър", това е един велик свят. Правдата, Любовта, това са също велики светове. Някои питат какво е Мъдростта. Това значи да влезеш да живееш в нейния свят. Тогава ще видиш колко е хубаво да живееш там.

Сега, искам тази Мъдрост за всички да бъде чиста и мирна и когато излезете оттук, да можете да я предадете не с думи, а с контакт. Никой не може да предаде на другите това, което го няма у него. Мъдростта чрез Мъдрост се предава, Любовта чрез Любов се предава. Трябва да обичаме всички, без да мислим за себе си. И тогава всички ще ви обичат. Ако не искат да ви обичат, ще има стълкновение; когато всички хора започнат да обичат, тогава ще има хармония. Например, сто музиканта се събират в един оркестър, но трябва да си изберат един диригент. Ако започнат да се карат кого да изберат, няма нищо да излезе и няма да има хармония в работата им.

Обърнете се в душата си към Господа, Той е Живот. Той е вътре във вас и разбиранията, които ще ви даде, дължите на Него. Ако Животът се схване така, ще настане голямо преобразуване в света. Тази Мъдрост, която иде в света, е Бог, тя е Христос. Христос слиза сега от Небето. Какво множество от Велики души идва с Него! "Елате да видите

Божественото" – казват те на хората. Те носят Чистота, Мир, Божественост. Някои питат кога ще дойде този мир. Идва, аз виждам в човечеството една велика процесия – всички идват и пеят. И когато те дойдат, ще има хармония в света, а заедно с това ще има Мир и Любов. Това е Второто пришествие. Няма да има свършек на света, но светът ще се очисти.

Така бих желал всички да посрещнете Христа. И с Радост и Веселие да Го чакате! Нека тази Мъдрост отсега нататък да се почувства. Сега ще трябва да се проучи човешката душа. Вие никога досега не сте изучавали какво нещо е тя. Сега ще научите какво нещо е проповедник, свещеник, учител и т. н. Сега Божествената Мъдрост идва, за да ни научи на езика на нещата. И лично за нас всичко ще се превърне в една хармония.

----

1 - Дервиш (тур.) – мохамедански монах (бел. ред.)

2 - Най-вероятно става дума за елементарните частици, според представите на науката от първата половина на XX век (бел. ред.)

Неделни Беседи
29.10.1916 Неделя, София

1916_11_16 Петте разумни девици

ПЕТТЕ РАЗУМНИ ДЕВИЦИ

Беседа от Учителя, държана на 16 ноември, 1916 г. София.

„А от тях пет бяха разумни и пет неразумни." (Матея 25:1-2)

Тия стихове са извадки от великата Божествена книга, от която Христос черпел. И десетте девици – пет разумни и пет неразумни са предмет на Божествената книга. Малцина са чели и четат тая книга. Ще се спра върху тия стихове да обясня техния дълбок вътрешен смисъл дотолкова, доколкото е нужно за вас. Защо Христос взима десет девици, а не пет? При това, Той прави разлика между тях и казва, че петте били разумни, а петте неразумни. Защо не са били две разумни и осем неразумни, или осем разумни и две неразумни? Значи, има известно отношение между числата.

Мнозина се запитват, кои са били тия девици? Десетте девици представят цялото човечество, от което половината са били разумни, а половината – неразумни. Както делим човечеството на разумни и неразумни, така можем да го разделим на бели и черни. Досега са съществували четири раси хора: черна, червена, жълта и бяла. Бялата раса е най-младата. Някога черната раса е била на върха на своето развитие. Тогава черните хора са били интелигентни, а не както сега. Грехът се явява за пръв път в черната раса, от която и до днес са останали представители в лицето на петте неразумни деви. Петте разумни деви са представители на бялата раса, която непрестанно работи за възстановяване Царството Божие на земята. Казват за някого, че е добър или лош. Това е криво разбиране. Човек

не може да бъде едновременно и добър, и лош. Той е или добър, или лош. Златото не може да бъде едновременно и ценно, и както обикновените метали – неблагородно. Златото във всички случаи е ценен и благороден метал. Скъпоценният камък е във всички случаи скъпоценен. Ценното е всякога ценно.

„Петте деви били разумни". Качество на тия деви е разумността. Христос употребява думата „разумност" в нейния дълбок, вътрешен смисъл. Под „разумност" Той разбира безконечното Божествено начало, което се проявява в човека. Значи, Божественото начало се проявява в петте разумни деви, а в петте неразумни не се проявява.

Сега, като се говори за разумни и неразумни хора, изпъква още един контраст – добри и лоши хора. По какво се отличава добрият човек от лошия? Лошият човек има пори, шупли в себе си, поради което лесно кипва или лесно се вкисва. Добрият човек няма такива шупли. Той не кипва, не шупва, както лошият. Аз взимам думата „пори" в химически смисъл, а не в обикновен, физичен смисъл. Химията говори за устойчиви и неустойчиви съединения, каквито са азотните. Значи, както порите правят материята неустойчива, така и неустойчивите съединения правят човека лош. В тоя смисъл, ние наричаме умрелия човек лош, защото материята му се разлага и се превръща в миризливи газове. При разлагането на тая материя, елементите се отделят, и всеки отива на мястото си. Когато човек напусне тялото си, всеки елемент се освобождава и отива там, отдето е дошъл. Тоя процес наричаме гниене, разлагане, вкисване, ферментация. Той се извършва на земята. Затова казваме, че земята е място, дето се образуват различни физични и химични процеси.

Какво представя небето? – Място на чистота и на разумност. Като казвам, че небето е място на чистота, това не значи, че земята е място изключително на нечистота.

Добре разсъждавайте, да не изпаднете в заблуждение. Истината е една, но тя трябва да се приеме с любов. Не се ли приеме с любов, истината причинява смъдене, болка в човека, както когато го болят очите, стомаха, дробовете. С болката заедно, той усеща, че кожата го смъди. Възприемайте истината правилно, за да не стават обратни реакции във вас. Добрият и разумен човек приема истината с любов, затова разполага с елементите, чрез които превръща злото в добро. –Възможно ли е това? – Възможно е, разбира се. Някогашната химия се е стремяла да превръща неблагородните метали в благородни, главно в злато; и сегашната химия се стреми към превръщане на елементите един в друг. Религията се стреми към същото – да превръща нисшите мисли и чувства във висши, неблагородните желания в благородни. В тоя смисъл, религиите не са нищо друго, освен методи за добър живот, за превръщане на злото в добро. От това гледище, не е важно, каква религия изповядвате; важно е тая религия да ви даде правилни методи за добър живот. – Как ще намерим, коя религия ни подхожда? – Много просто. Как познавате, коя храна е добра за вас? Отивате на една гостилница, поръчвате си някакво ядене; ако ви хареса, и вторият ден отивате на същата гостилница. Ако не ви хареса, отивате на друга гостилница. Храната може да е скъпа – това не е важно. Тя трябва да бъде доброкачествена – това е важно. Ако ви питат, защо ходите в тая гостилница, ще кажете: Тук храната е чиста и доброкачествена, макар и малко по-скъпа от другите гостилници. Въпросът не е до парите, до евтинията. Обикновено, който продава евтино, стои далеч от истината. Ако аз продавам нещо, или скъпо ще го дам, или нищо няма да взема.

Божественото трябва да се цени. Ще възразите, че Бог дава даром. Какво разбирате под „даром"? Българите имат обичай, когато се жени млада мома, да дарява близките си: на тоя дава кърпа, на оня риза, или друго нещо. Мислите ли, че тя дава даром всичко това? Тя дава дар, но очаква да

получи нещо от тия, на които дава.

Мнозина очакват всичко от Господа, а те нищо не дават. Такъв закон не съществува. Като дава, Бог изпълнява закона за себе си. Той нищо не очаква от нас, но ние трябва да даваме, за да се облагородим. Просяците, със своето съществуване, облагородяват човешките чувства. Те подсещат човека да дава. В това отношение, те са гостилничари, които канят клиентите си да отидат при тях да се нахранят. Ако добрите и благородни чувства в човека не се подхранват, той ще остане бедна, необработена почва. – Докога ще съществуват просяци? – Докато хората са в закона на развитието си. Петте разумни деви и петте неразумни, за които говори Христос, показват, именно, това, че в човека има едно разумно и едно неразумно начало, които са в постоянна борба. Когато неразумният дойде при разумния да иска от неговото масло за светилника си, последният ще каже: Не мога да ти дам от своето масло, защото и на тебе, и на мене няма да стигне. Аз имам масло само за себе си. Иди си купи. Човек трябва да си достави всичко навреме. Рече ли да търси масло в момента, когато му потрябва, ще разбере, че е закъснял. Петте неразумни деви отидоха да си купят масло, но когато се върнаха, вратата беше затворена, и те не можаха да влязат. Господ им каза, че не ги познава и не може да им отвори. Светилникът на човека трябва постоянно да гори.

Светилникът представя човешкото тяло, а маслото – неговото сърце. Светлината на светилника е умът на човека. Значи, човек трябва да има тяло – светилник, масло –сърце, което постоянно да чувства и ум – винаги мислещ. Бог познава само ония, които имат светещи тела. На ония, които са лишени от тела, от сърца и от светещи умове, Той казва: „Идете да си купите това, което не ви достига." – Защо Господ не прие петте деви? Те, макар и късно, отидоха да си купят масло и се върнаха пак при Него. – Светът е рудник, дето трябва да се работи. Как ще изпратите своите

слуги в тоя рудник без масло в светилниците им? Светлина е нужна за тях. Без тая светлина те нищо не могат да направят. А като не работят, те не могат да влязат в Царството Божие. – Де е Царството Божие? – Пак на земята, но не на сегашната земя, а тая, която ще бъде след хиляди години. Една е земята, но и тя минава през различни процеси на развитие. Първоначално земята не е била такава, каквато днес я виждаме. За нея се казва, че е била неустроена и пуста, и Дух Божи се носел върху бездната. Първоначално земята е била пара и огън – това са процеси, през които тя е минала. Значи, земята е минала през вода и огън, докато дойде до това положение, в което я виждаме днес. И човек е минал и продължава да минава през тия процеси. Той има в себе си и кръв, и вода, и топлина, но това не е човешката душа. По отношение на Божествения живот, човешката душа и земята са синоними. – Защо? – Защото душата и земята минават през едни и същи процеси на развитие.

И тъй, петте разумни и петте неразумни деви са в самите вас. От френологично гледище, човек има две половини, две естества в себе си – във всяка половина по пет центъра, т.е. по пет чувства. Значи, човек има всичко десет чувства, т.е. десет сетива: петте са в действие, активни, а петте са пасивни, в запас. Когато и десетте сетива работят едновременно, човек е постигнал идеала на своята душа. Той е разумен, добър и справедлив. Вие не знаете, колко души са били поканени на сватбата. Знаете само, че има жених и невеста, но Христос не е казал, какъв е броят на сватбарите. Според мене, числото на сватбарите, заедно с младоженците, е било 20: десет и десет. Единицата е Бог, а двойката – материал, сбор от всички живи частици, които работят. И човек, като жива частица във вселената, трябва да работи, да види плода на своя труд. Дали е разумен, или неразумен, това е друг въпрос. Човек трябва да разчита на своя ум и на своето сърце, на никого да не уповава. Какво може да направи и най-добрият учител, ако ученикът не

учи? Какво може да направи добрият лекар, ако болният не изпълнява съветите му и се храни само с отрицателни мисли? Затова Христос казва на болния: „Да бъде според вярата ти!"

Какво представя вярата? – Качество на разумния човек. Вярата и надеждата вървят заедно, както крилете на птицата. Любовта е главата на птицата. – Защо ми трябва вяра и надежда? – За хвърчене. Без тях никой не може да хвърчи. Докато си в умствения свят, те са нужни за криле. Щом слезеш на земята, те се превръщат на крака. Надеждата и вярата са необходими, както за тоя, така и за оня свят. Петте неразумни деви мислеха, че може да се живее и без масло, т.е. без вяра и надежда. Ще възразите, че Бог е щедър и милостив, ще им даде масло. – Всичко може да им даде, но условия са нужни. Много богатства има на земята, които Бог дава щедро, но за тяхното използуване са нужни условия. Например, дадено ви е житното зърно, но навреме трябва да го посеете. Като се посее в земята, то възприема жизнените сокове от нея и израства, но това става напролет. Пропуснеш ли това време, губиш всички благоприятни условия. Житното зърно представя човешкия ум, който трябва да се развива навреме, да придобие знание и разбиране. Това значи, навреме да извадите екстракта на житото и навреме да го използувате. – Не може ли по друг начин да стане това? – Такъв въпрос задава само оня, който или нищо не разбира, или мисли, че всичко знае. На такъв въпрос не може да се даде отговор. Какво правя аз? – Изучавам великите Божии закони, без да питам, защо е така и не може ли другояче.

Запитали Хермес, великия Учител на Египет, защо съществува злото. Той само свил устни, затворил уста и нищо не отговорил. Такъв въпрос не се задава. Питате, защо един светия е по-близо до Господа, а друг – по-далеч. Вие били ли сте при Господа, да знаете, кой де стои, кой е по-близо и кой – по-далеч от Него? Аз виждам, кой де стои, но

виждам, че всички светии са на земята и работят усилено в лабораториите на живота. Дали вие сте прави, или аз, това ще докаже опитът. Аз казвам това, което зная и което съм опитал.

„Петте деви били неразумни". – Защо били неразумни? – Защото не изпълнили задълженията си към Божественото. Христос казва: „Гладен бях, не ме нахранихте; жаден бях, не ме напоихте; болен бях, не ме нагледахте; затворен бях, не ме посетихте". Като казва това, Христос има пред вид петте неразумни деви, т.е. оная половина от човечеството, която не изпълни своята задача. Петте разумни деви изпълниха всичко това и навреме влязоха в Царството Божие. Как се изразява неразумността на хората, това се вижда в притчата за талантите. Двамата слуги спечелили двойно повече от това, което получили от господаря си, а третият заровил своя талант в земята и, когато се върнал господарят му, той казал: „Господарю, зная, че си жесток, че жънеш, дето не си сял, затова се убоях и зарових таланта, който ми даде. Ето, предавам ти това, което е твое." Значи, когато ние сме жестоки и неразумни, когато си служим с лъжата, мислим, че всички хора са като нас. Не е така. Да виждаш нещата в един или в друг смисъл, това се дължи на твоя вътрешен свят. Следователно, петте неразумни деви представят сили в човека, които трябва да се впрегнат на работа. Това е общ въпрос, за всички хора и народи, а не индивидуален. Христос не дойде да отлъчи един народ от друг, но да обедини народите. Въпреки това, казано е, че Христос ще отлъчи овцете от козете. Кое мляко е по-безопасно за децата: овчето или козето? – Козето. Не само е по-безопасно, но е и по-здравословно. Козете и овцете са емблема на нещо. Под „овца" се разбира разумността и благородството на човека, а под „коза" – неразумността и своенравието. Козата се качва по високи планински върхове, а овцата обича равни места. Козата обича приключенията, както неразумните хора. Като знаете това, не питайте, защо идат страданията и радостите.

Всичко в живота ви е резултат на вашите мисли и желания.

Казвам: Всичко, което човек силно желае – добро или зло, все ще се реализира. За изяснение на мисълта си, ще си послужа с една приказка из персийския живот. Това се случило десетина века преди Христа. Един от персийските царе по това време имал обичай да обикаля столицата си, да разбере, как живеят неговите поданици. Една вечер, както се разхождал с първия си везир, минал край една малка, бедна къщичка, отдето се чувал някакъв разговор. Спрял се пред къщичката, да чуе, кой говори и какъв разговор се води. Чул, че се разговарят три сестри. Първата казала: Едно желание имам, да се оженя за хлебаря на царя, да се наям на бял хляб. Втората казала: Аз желая да се оженя за месаря на царя, да се наям на месо. Третата казала: Аз желая да се оженя за царския син и да му родя едно разумно, добро дете. Царят решил да изпълни желанието на трите сестри. На сутринта той ги извикал в палата си и изпълнил желанието и на трите: първата оженил за своя хлебар, втората – за своя месар, а третата – за сина си. Всичко, което човек силно желае, се сбъдва. Двете сестри били недоволни от положението си и започнали да завиждат на третата, която се оженила за царския син. Защо трябвало да бъдат недоволни? Нали се реализира техният идеал? Ще спра разказа дотук. Това е едната страна на въпроса.

Има хора в света, които мислят само за хляб и Бог им го дава. Други мислят само за месо, за пищна храна – и това им се дава. Те мечтаят за елементите злато и сребро. Третата категория хора е оная, която има висок идеал. Те искат да се оженят за царския син – за Истината и да родят нещо разумно. Те се подвизават в Божествения път. Първите две категории хора мислят само за ядене, както воденицата мисли само за смилане на житото. Туряш житото, смелиш го на брашно, измиеш камъка и отново туряш жито. Тия хора са недоволни от живота и казват, че

животът няма смисъл. – Как да няма смисъл животът? Каквото са пожелали, това са постигнали. Ако искаш живота ти да има смисъл, пожелай да се ожениш за царския син, да му родиш едно добро и разумно дете.

Казвам: Човешката душа трябва да се стреми към великото, да се свърже с Бога, да роди нещо разумно. Само така човек може да излезе от своята личност. Личността на човека е маска, а индивидуалността – неговото висше проявление, на което той трябва да се спре. Не е важно, какви са отношенията на човека към хората; важно е, какви са отношенията му към Бога и към възвишените същества. Вторите отношения определят първите. Когато свириш в оркестър, никой няма да обърне внимание на красивото ти лице и на меките ти ръце. Всеки ще гледа, как свириш, дали се хармонизираш с главните музиканти. Да мислиш, да чувстваш правилно, това значи, да свириш добре. Да свириш добре, това значи, да бъдеш красив. Всеки може да бъде красив, при условие, че чувства най-фините вибрации на любовта. Като мисли добре, човек укрепва, усилва здравето си. Само здравият може да бъде радостен и весел. Нещастията и страданията на хората се дължат на факта, че и те, като двете сестри, са пожелали да се оженят за царския хлебар и царския месар и, като постигнали желанията си, казват: Не заслужава човек да се жени. Така е, не заслужава човек да се жени за хлебар и за месар.

Тоя, който е написал приказката за персийския цар и за трите сестри, бил велик мислител. Чрез нея той иска да обясни, защо хората на физичния свят се раздвояват в мислите и желанията си, а духовните хора не се раздвояват. Когато Божественото начало в човека се прояви, то ще го научи, как да събира маслото в масленицата си, отде да го достави и при какви условия да си служи с него. Придобие ли човек тая разумност, Христос го приема при себе си, т.е. в Царството Божие. Не можеш да имаш масло и масленица, ако не си разумен.

Като изучавате вътрешния смисъл на живота, виждате, че първата проява на Бога е Логосът, т. е. Разумността, Словото. После се явява светлината, като резултат на Божественото проявление. Това значи, да бъдеш една от разумните деви, да пожелаеш да се ожениш за царския син и да родиш едно разумно дете. Това значи, да бъдеш господар на себе си. Ако нямаш масло в масленицата си, Христос ще ти каже: Не те познавам. Така каза Христос на неразумните деви. И при вас идат много приятели и приятелки; за едни от тях казвате, че ги познавате, а за други, че не ги познавате.

Кои хора познавате и кои не познавате? Вие познавате само ония, които ви са направили някакво добро, или които са ви услужили. Ония, които не са ви направили добро, или които не са се проявили към вас, не познавате. Всеки, който е дал нещо от себе си за вас, е ваш познат. Който нищо не ви е дал, минава за непознат. И Христос определя отношенията си към хората в зависимост от закона за даването. Той казва: „Само оня ще влезе в Царството Божие, който ме нахрани, когато бях гладен; който ме напои, когато бях жаден; който ме утеши, когато бях болен, и посети, когато бях затворен. На тоя човек дължа и него ще взема със себе си. Оня, който не е направил нищо за мене, ще го оставя за друга епоха, когато пак ще дойде на земята да работи за Бога." – Аз искам да бъда на небето с Христа заедно. – И това е възможно, но запитай се сам: Пожертвал ли си някога живота си за Христа? Ако си го пожертвал, ще бъдеш с Христа. Ако не си го пожертвал, ще останеш вън, за бъдещата епоха, за далечни времена. В кое от двете ще повярвате, това е ваша работа. Важно е, че среден път няма. Верните неща сами се проверяват. Там важна роля играе опитът. – Как ще влезем в Царството Божие? – Чрез усилена работа, извършена с любов. Помнете: В тялото, в мозъка се крият сили, които трябва да разработите. – Искаме да ни се разкрият тия сили. – Всеки сам може да ги

разкрие. Достатъчно е да употребявате по един час на ден за размишление върху велики духовни въпроси, за да прогледате. В който ден се отворят очите ви, ще пожелаете да се ожените за Царския син, т.е. да влезете в света на Истината и да станете разумни.

Сега ще продължа приказката. Третата сестра, която се оженила за царския син, родила дете. Понеже двете сестри завиждали на сестрата – царица, тайно решили да откраднат детето, и вместо него да сложат друго дете, сакато, недоразвито. Те изпълнили решението си. Царското дете дали някъде да го отгледат, а вместо него, за изненада на бащата и майката, турили едно чуждо, сакато дете. Царят, недоволен от царицата, която не изпълнила обещанието си, да роди добро, разумно дете, заповядал да я затворят. Царското дете попаднало в дома на един градинар, който често работел в палата на царя. Детето расло, развивало се добре и станало голям, красив момък. Като се разхождал из местността, дето баща му работел, той чул за името на една красива царска дъщеря, която се отличавала със способността си да превръща младите момци в камъни. Много царски синове отивали при нея и, като се влюбвали, тя ги превръщала на камъни. Цялата местност се покрила с камъни. Младият момък – царският син пожелал да я види. Научил името ѝ – тя се казвала Халял Каза. Царският син решил да опита щастието си, да се яви пред нея. Възседнал коня си и тръгнал към двореца на прочутата Халял Каза. Из пътя той се разговарял с коня си и му казал: Когато чуеш да произнеса името Халял Каза трети път, ти ще зацвилиш много силно. Той стигнал до двореца и отдалеч още извикал: Халял Каза! Като чула името си, царската дъщеря казала: Да станеш на камък! Царският син се превърнал на камък, но само до колене. От коленете нагоре запазил вида и образа си. Той не се уплашил, и трети път извикал: Халял Каза. Тогава конят зацвилил толкова силно, че царската дъщеря се смутила и забравила да каже на момъка да стане на камък. Като

разбрал, че тя не може вече да се прояви, царският син я накарал да го измие, да го възстанови и върне силата му. След това той се качил на коня си, обиколил цялата местност и, дето минавал, казвал: Станете вие, герои на миналите векове, и тръгнете с мене! Най-после царският син отишъл при Халял Каза, разказал й историята на трите сестри и предложил и на нея да тръгне с него.

Какво представя Халял-Каза? Тя е човешката душа, а хората около нея са камъни, които чакат времето на своето възкресение. В тоя смисъл, казвам, че съществуват два вида хора: живи-умрели и умрели-живи. Аз бих желал всички да бъдете живи. Когато човешкият ум се проникне от Божествената светлина, всяка мома ще каже : Тоя е, когото очаквам от години.

Какво искам аз от вас, от сегашните хора? Искам да търсят Господа, а не мене. И Христос е казал: „Словото, което ви проповядвам, е Господ. Него търсете, а не мене." Кой от вас, като чете или слуша притчата за десетте деви, е употребил няколко деня в размишление, да проникне в нейния вътрешен смисъл? Достатъчно е да пожелаете искрено да разберете нещо повече от това, което четете, за да ви се даде едно откровение. Само така ще разберете, че вие сте една от петте разумни деви. Вие сте първата дева – тялото, в което влизат останалите четири: умът, сърцето, душата и духът. Петте деви се сливат с Христа в едно цяло. Докато не се качите на висотата на своя ум и не влезете в областта на вашата душа, вие не може да разберете Христа, не може да се слеете с Него. Грешката за това не е във вас, но в мястото, на което сте застанали. Качете се нависоко, да се открие пред вас целия хоризонт, да видите, че земята не е мъртво тяло. Тя е една светеща жена, която навред пръска светлина.

Казват, че земята е голяма грешница. Не е грешница, но от време навреме се разтърсва, с което иска да каже на своите

немирни деца да мируват. Бих желал и вие да имате търпението на земята. Кой не се ползва от нея? Кой не взима от нейните плодове? Тя се разравя, оре, жъне и нищо не казва. Когато иска да даде някакъв урок на децата си, поразтърси се, затвори всичките си входове и чака известно време да поумнеят. После й тя утихва и се успокоява. Затова казвам: Бъдете търпеливи не като Бога, но поне като земята. Някой казва: Кога ще напусна грешната земя? Според мене, земята е рай, на нея живеят светии. Мястото, дето обикновените хора живеят, е място на греха – юдол плачевен. Ако сте на земята, при светиите, радвайте се. Тя е майката-земя, която изобилно ражда. – Здраво ни е хванала тая майка. – Не зная, кой кого е хванал: тя вас, или вие нея.

Сегашните хора са още слепи, не виждат своята майка-земя, не виждат грижите й, как ги храни и приготвя за посрещането на Христа. Ще каже някой, че иска да отиде на друга планета. – Дето и да отидеш, ще ти искат свободен билет от земята. На никоя планета не приемат хора, които не почитат майка си. – Ще отида на Венера. – И там не приемат без свободен билет от земята. – Ще отида на небето. – Де е небето? Никой не може да напусне земята, докато не плати данъка си. Когато човек не слуша Господа, Той казва: „Пратете го при майка му, да го възпита." Тогава тя отваря обятията си и го приема. Всички казват, че еди-кой си умрял и го заровили. Близките му плачат за него, а земята го утешава: Не се безпокой, аз ще ти приготвя друга дреха, по-хубава от сегашната. Ти ще дойдеш отново на земята, заедно с десетте деви – пет разумни и пет неразумни. Живейте като царски синове на земята, без да злоупотребявате със своите права. Трябва ли да постъпвате с ближния си, както вълкът постъпва с агнето?

Вълк срещнал едно агне и му казал: Защо миналата година си говорило лоши думи за мене? – Как ще говоря лошо за тебе, когато миналата година не бях родено? – Защо ми

мътиш водата? – Как ще ти мътя водата, когато ти си над мене? – Мътиш ми водата, или не мътиш, аз ще те изям. Колкото агнета и да изяде вълкът, все вълк ще си остане. Като знаете това, не постъпвайте като вълка. Днес отмъщаваш на едного, утре на другиго, докато на лицето ти се явят бръчки. Такива бръчки постави Бог на лицето на Каина, че който и да го срещне, да го познае, никой да не го убие. Каин трябва да живее. Иначе, той ще бъде по-вреден. Вие трябва да турите на работа своите лоши мисли и желания. Иначе, те ще бъдат по-вредни.

Индусите казват: Убий всяко желание в себе си. Аз казвам: Впрегни всяко свое желание на работа, не го убивай. Христос казва: „Отречи се от себе си." Аз казвам: Възлюби себе си. Ще кажете, че това е противоречие. Питам: Защо трябва да се откажеш от себе си? Време е да възлюбиш себе си. Който не възлюби себе си, не може да влезе в Царството Божие. Да възлюбиш себе си, т.е. Божественото начало в себе си, това значи, да бъдеш умен, добър и благороден. Като възлюбиш Бога в себе си, самия себе, или своя висок идеал, това значи, да се облагородиш, да станеш разумен.

Като говоря за петте разумни и петте неразумни деви, не искам да си задавате въпроса, между кои сте вие, и да се плашите. Щом сте дошли да ме слушате, мислете, че сте от разумните. – От избраните ли сме? – Ако остане отсега нататък да ви избират, вашата работа е свършена. По-добре е, обаче, да не знаете от кои сте и да не се интересувате от тоя въпрос. По-добре е стремежът ви да расте и да богатее, без да знаете, че сте богати. Петте разумни деви имат отношение към човешкия ум и към човешкото сърце. Умът се проявява трояко: като обективен или предметен, външен; като ум, който има отношение към паметта и висш ум, или висш разум. И сърцето проявява главно три вида чувства: висши морални чувства – любов към Бога; любов към ближния и любов към себе си. Едната дева заема задната част на мозъка; втората заема горната част на мозъка, а

останалите три деви – предната част – челото. Петте деви заедно образуват един триъгълник. Както виждате, те са в нас и ни заставят да мислим и да чувствуваме. Някои казват, че човек има два ангела. Според мене, човек има десет ангела – пет разумни и пет неразумни. Когато се проявят неразумните деви, вие излизате от релсите на своя живот. Когато ви посетят разумните, вие започвате да работите с любов и всичко ви върви добре. Първите деви ви събличат, а вторите ви обличат и носят голямо благословение. Дойде ли Божието благословение върху вас, вие не губите равновесие и сте в положението на параход в ръцете на добър, опитен капитан. Колкото и да се клатушка параходът ви, пазете равновесието си. Щом имате стремеж към Бога, всякога ще следвате правия път на живота.

Какво представя животът на земята? – Параход, който пътува под зоркото и вещо око на своя капитан. Параходът е здрав, с добри и здрави машини, с опитни матроси. Вие, като пътник в тоя параход, пътувате по Великия океан. Може да преживеете състоянието на човек, който се страхува да не пропадне; или може да сте тих и спокоен, да разчитате напълно на капитана, на матросите и на парахода. В първия случай ще се свивате, ще се стряскате, ще гледате машините, ще питате капитана и матросите, кога ще стигнете, как ще стигнете, има ли достатъчно въглища и т.н. Каквото и да правите, колкото и да се страхувате, нищо не можете да постигнете. За предпочитане е да се оставиш в ръцете на опитния капитан и да наблюдаваш, през какви места пътуваш – поне ще научиш нещо.

Земята е голям, здрав, сигурен параход. Всички машини, т.е. всички нейни сили са на мястото си и, в края на краищата, той ще ви занесе в Божествения свят. Земята може да остарее, може отново да се подмлади и пак да остарее, но никога няма да се разруши. Както човек минава през детинство, юношество, зряла възраст и старост, така и

земята минава през тия четири периоди. Всъщност, четирите периоди на земята определят четирите човешки възрасти. Казано е в Писанието: „Грешните няма да възкръснат". С други думи казано: Когато параходът стигне на пристанището, всички пътници слизат там, за да покажат паспортите си. Ония, на които паспортите са точно заверени, имат право да влязат в града. Ония, които нямат паспорти, или паспортите им не са редовни, отново се връщат в парахода и продължават пътуването си. Те казват: Близо сме до небето. Първите, които влязоха в града, казват: Вече сме на небето. Видяхме и разбрахме, какво представя то.

Каквото става с пътниците на параходите, същото става и с хората на земята. Вие сте излезли от майката-земя, пътувате с нея, и един ден пак ще се зърнете при нея. Тя ще ви облече в по-хубави дрехи, ще ви даде по-добри условия за развитие. Друг път няма. Само че едни ще влязат в Божествения свят по-рано, а други – по-късно. Петте разумни деви влязоха в Царството Божие по-рано, а петте неразумни останаха вън, да чакат своето време.

Казвате: Защо трябва да минаваме през толкова мъчнотии и страдания? За да създадете условия за влизане в Божествения свят. – Защо ни е всичко това? Преди всичко, знайте, че вие сами си създавате страданията. За да не страдате, съветвам ви да слушате майката-земя и, като изядете един от нейните плодове, кажете: Майко, благодаря ти за плода, който ми даде. Ще се стремя от ден на ден да ставам по-добър и по-разумен. Като изядеш един хляб, кажи: Майко, благодаря ти за хляба, който ми даде. Какво правиш ти? Изядеш хляба и казваш: Лош беше хлябът. Бог е строг и взискателен. Той те чува и пита: Защо не почиташ майката-земя? Учете се да почитате тая майка, която е крайно добра, щедра и отзивчива. Тя не е юдол плачевен, както някои я наричат. Бог създаде земята като част от небето. Затова, който живее добре на земята, ще

живее добре и на небето; който живее добре на небето, ще живее добре и на земята. Значи, земята и небето съставят едно цяло. Щом си дошъл на земята, изучавай всичко, което тя ти предлага. Изучавай камъните, растенията и животните. Във всяко животно се крие известна добродетел, или някакво изкуство. Например, мравката е символ на трудолюбие, паякът е майстор тъкач. Всичко в света – растение или животно има велико предназначение. И паразитите – въшки, бълхи, дървеници, колкото и да са нежелателни, учат човека на чистота. Който не разбира вътрешния смисъл на живота, на природата, на всичко съществуващо, казва: Няма смисъл да живееш. Светът е безсмислено създаден. Значи, всичко е безсмислено, а ти, малкият човек, си смислен. Кой те създаде толкова смислен и единствен в света?

Един американец, любознателен човек, от Ню Йорк, срещнал един свой познат, редактор на един от големите вестници, и го запитал: Къде си ходил? – Ходих да видя, как обучават бълхите да маршируват. – Не се шегувай, говори сериозно. – Наистина, видях, как бълхите по команда се нареждат на дружини, на взводове, на полкове и маршируват. Господинът се заинтересувал от тоя факт и отишъл сам да види и провери истинността на тия думи. Сам той казва: Видях, как бълхите се обучават във военното изкуство. Почудих се, как са постигнали това. Не е лесно да отвикнеш бълхата да скача. На въпроса, как са постигнали тоя успех, диригентът на бълхите отговорил: Наистина, тук срещнах най-голямата мъчнотия. За да отвикна бълхите да скачат, поставях ги- между две стъкълца и така ги държах известно време. Като се уверявах, че това е постигнато, вдигах стъкълцата и започвах да ги обучавам.

Питам: Ако бълхата може да изучи военното изкуство, вие не можете ли да изучите Божественото изкуство? И Бог днес постъпва по същия начин. Когато пожелае да ви отвикне от стария навик да скачате и да бягате, Той ви

поставя между две стъкла. Те оказват известно напрежение върху ума и сърцето ви, и вие започвате да мислите правилно. Само така ще разберете, кои са разумните и кои неразумните деви. Първите казват, че всичко в света е разумно и смислено, а вторите казват, че всичко е неразумно и безсмислено.

Сега аз желая да не се жените за хлебари и месари, а да се ожените за царския син и да родите добро и разумно дете.

Желая ви да намерите царската дъщеря Халял-Каза, да я извикате по име два пъти и на третия път конят ви да зацвили. След това да говорите с царската дъщеря и да превърнете камъните около вас в живи хора.

Мислете върху тия неща, за да придобиете нова светлина. Сега аз ви давам само скелета на новата мисъл и на новата светлина, а вие сами ще запълните промеждутъците. Тогава ще дойде Божието благословение върху вас.

Беседа от Учителя, държана на 16 ноември, 1916 г. София.

1916_11_19 Разсмотрете криновете в полето как растат

РАЗСМОТРЕТЕ КРИНОВЕТЕ В ПОЛЕТО КАК РАСТАТ

Евангелие от Матея 6:28 Разсмотрете криковете в полето как растат: не се трудят, нито предат.

Христос е бил велик не само в големите неща: в създаването на хората, световете, а и в малките неща. Той казва:" Идете и се научете откриноветб..." Какво ще се научите? Първо - търпението. Второ - тишината. Те не се тревожат за своето облекло и те са сиромаси. Те имат само две тела. Те няматтяло на желания и тяло на мисли. В новия живот, Божествения живот се иска: първо, спокойствие, когато нямаме нищо, а не когато имаме и не сме в нужда. Вечер, когато да си лягате, снемете накита си; войникът вечер оставя пушката си, раницата си и свободен е. Идете и разсмотрете криновете, те имат бял цвят. Не може човек да е спокоен, ако не е бял, чист. От миналото си човек има утайки, а те не носят тих и спокоен живот. Всички хора се безпокоят: проповедници, чиновници, държавни мъже и др. Това безпокойствие, което имаш, то е движение, то е първоначалният подтик на движението. Трябва да разберем закона на движението. Той е, че Бог работи във вас, не се безпокойте. Крина го стъпква магаре, но той пак расте и все по-добър и по-добър цвят дава. Да се спасим с изкуство. Кринът е разбрал това изкуство. Много християни приличат на оня отшелник, който живеел 20 години на върха на планината и като се мислел чист, свят, рекъл да слезе при брата си в града. Брат му бил кондурджия. Отшелникът взел топка сняг и слязъл при брата си да му покаже, че е чист като сняг. Ето дошла мома

при брата му, да й вземе мярка за обувки. Братът спокойно вземал мярка. Отшелникът погледнал полувдигнатата пола на роклята, видял крака на момата, топката сняг почнала да се топи. Брат му му казал: "Брате, топката сняг ти се топи." 20 години свят живот се стопил от крака на една жена; 20-годишен свят живот на една жена се стопил от крака на един мъж; 20 години свят живот се стопил от 10 оки злато. Казва си светията: "Защо 20 години съм бил глупав и не се ожених да имам деца" и пр. и пр. примери. Тоя паралел не е епизод в живота. Ние сме зрители всякой дени- хората се топят...(навежда примера с Ибсеновата Ирина, която избягва заради една мраморна статуя).

Животът не е целувки. И Юда целуна Христа. Колко сърца са разбити от целувки! И котката се усмихва на мишката.

"Идете при криновете" - казва Христос. Техният сняг не се топи. Красками на Христа не се топи. Евреите бяха избран народ с 36 000 обещания от Бога, но техният сняг се стопи от тоя женски крак. Те колеха говеда, овце, статуи правеха в името на Бога, но снегът им се стопи.

Вие искате да се подвизавате в духовен живот и аз ви казвам: Научете се от криновете.

Има три положения в света: физическо поле, атмосфера и свят. Физическото поле е основата - това е влиянието и действието на силите, които действуват, работят; светът е отношението между живите и разумни същества. Господ възлюби света, то е, че слезе да научи хората за отношенията помежду им.

Момата носи кринов цвят и казва на момъка: "Колко е чисто, бяло!" Но като им прочете попът последната молитва, след три месеца белият сняг почва да се топи. Аз искам да расте тоя крин във вашите сърца. В полето добре растат, но в малко сърца, в малко деца, в малко народи, в

малко църкви, в малко говорители съм намерил гоя крин. Аз сега съм дошъл, ходя по земята и съм с вас, за да видя къде какви кринове има и как растат. Жените са виновни - те станаха причина и изгониха Бога от рая. Не ви съдя, но казвам една истина.

В Царството Божие няма мъже и жени, всички са человеци. Там ако влязат мъжете и жените, те ще го развалят. Не ви обиждам, говоря ви така, защото сте человеци и защото трябва да не се топи вашият сняг.

Ако аз бях богат с милиони, щях да имам повече хора около си. Моето положение е ето що: един дервиш влязъл да се къпе в една баня. Окъпал се и нямал пари да плати. Баняджията обаче искал си таксата. Дервишинът се помолил: "Господи, дай ми или грош да си платя, или събори тая баня!" Ето нещо се разтресло. Баняджията влязъл да види какво става и дервишинът се освободил. Видял един ходжа, че се моли. Казал му, че се моли за грош.

И хората се молят все за пари от Господ, а те не са Негови, Той не ги е създал. В земята ги има. Като знаем закона, ще ги изкопаем в злато и ще ги насечем на пари.

Но за криновете... Христос при тяхги праща. Тяхната чашка е отворена нагоре, т.е. гледа към Бога, към Животворящия Дух и ако вашите сърца са отворени към Бога, те иде бъдат ЧИСТИ като криновете. Да растем като криновете, не трябва да смесваме Божествения свят със световния. Каквито блага искаме за нас, трябва да ги даваме и желаем и за всички други. За да растем, то е закон, то е да се развиваме и всеки ден да полагаме по един камък. Най-първото нещо, което ни казва Христос, то е да се спрем, а да се спрем, значи да се взрем в себе си. В хората има желания само да вървят из разни страни... Но не, спрете се като крина, обърнете се към Бога, взрете се в себе си. И

тогава вашият сняг не ще се топи. От 8000 години снегът на хората все се топи. Идват хора и ми казват: "Мира ми взе еди-кой си." А то що е? - "Стопи се топката ми сняг." Под думата "женски крак" аз искам да се разбира една емблема в широк смисъл. Снегът на светията се носи отвън, а снегът на брата му обущар е бил в него, в сърцето му. Така и вие бъдете. Всякога задоволства да имате.

Сега тия страдания, които в света има, се ръководят. Куршумът на войника се ръководи от една умна сила, интелигентна. Побеждавате, вие сте на мястото на обущаря; победени сте, то е, че вашиятсняг е почнал да се топи.

Външните неща всякога може да ни се вземат. Кринът получава всичко от слънцето, вятъра, влагата. И ние да се спрем като кондурджията, като крина и Господ ще работи върху нас. Забравете илюзиите на. вашия живот. Вземете същественото, както, когато ще пътувате, вземете не цялата си къща, а само потребното. Носете с вас потребната сума и когато ви уловят разбойниците, дайте им парите. Не бъдете като оня търговски адвокат, който никога не носил със себе си пари, но като го уловили разбойници на път за ..., нямал що да им даде и го били, обещал, че вече ще носи със себе си пари.

Защо не сте учен човек, защо не сте виден човек, богат, не успявате и пр. и пр., то е, защото вашият сняг се топи. Снегът е емблема на вода, тя не трябва да се изгуби. Никога нашето Божествено желание не трябва да измени своята посока на движение. Всеки живот расте в известна посока. Растението расте в кръг, животните във вид на цилиндър, хората във вид на спирала, постепенно нагоре към Бога.

Поглед и целувки за мен е едно и също нещо. Раздразните себе си - то показва, че вашите центрове от спиралата на

растежа ви не са правилно разположени. Тоя крин е един велик Дух- Херувим, който всякога стои пред лицето на Бога и който никога не се подкупва.
Заключение няма да правя. Бих желал да бъдете в положението и на светията, когато слезе от планината, и на обущаря, и на мястото на Мойсея при къпината. Идете при тоя великолепен бял крин, който сега расте в България навсякъде и вие ще знаете, че ще станете добри, ще слугувате на вашия народ.

Амин.

Неделя, 10-12 ч.

БЕЛЕЖКИ ИЗ РАЗГОВОРА С УЧИТЕЛЯ

1. Никога не пускай в душата си, в твоя светая светихедин нечист човек. Не се старай да го оправиш. Нека той се оправи във външния двор, а не в твоя вътрешен двор.

2. Говори ти някой, не искаш да го слушаш, стани, иди си, но не можеш да го пресечеш. Той е извор, който тече. Остави да изтече тоя извор и тогава говори, или пък иди си, ако не щеш да го слушаш.

3. Христос - това е продаденият брат в Египет. После пак Го предадоха на езичниците, но Той пак се върна. Сега пък те отиват към Него, за да Му се поклонят.

4. Непрестанно човек трябва да се моли, за да бъде във връзка с Бога. Съдбата да се предаде в Неговите ръце с вяра. Ще те докара на косъм някога, но не ще те остави.

5. Бащата о добър, но като има деца, оставя ги "да се наживеят", а това е първата грешка на бащата. Каквото е

било добро за бащата, това да се прави и за децата. Те са хитри и разбират лесно слабостта.

6. Хората често пъти почват с Христа, а завършват с Мойсея. Законът е: почни с Мойсея, завърши с Христа. Всякога имай един Господ - един център, а не много центрове. Кога се разсърди твоят Господ, тогава е лошаво, но ако друг се разсърди, не се безпокой.

7. Докато нямаш за Учител Господ, никой не те учи, но като почне Господ Христос да те учи, ще се явят веднага други учители да те учат на това-онова и да ти показват други пътища. Те са лъжливи, не ги слушайте, а само Христа Господа слушайте в тайна, без да изявяваш това на другите явили се учители.

8. Страданията не трябва да стават една причина за обезкуражаване, а наопаки, за окуражаване. Всички писатели са писали своите кай-добри творения, когато най-много са страдали.

8. Солунската акция - това е троянският кон. Гърците го туриха в Солун, българите го потеглиха първи.

10. Краят, който иде, добър е. Искахте да знаете новата епоха - ето това е тя.

19 ноември 1916 г., след пладне

София, ул."Опълченска" № 66, в дома на брат Петко Ив. Гумнеров

1916_11_26 Закхей

ЗАКХЕЙ

(Неделни Беседи, 26.11.1916 Неделя, София)

"Рече му Исус: Днес стана спасение на този дом, защото и той е син Авраамов."
Евангелие от Лука: 19; 9
Послание к Евреем: гл. 1

По съдържание този стих е един от обикновените. Не трябва да презираме цветята, защото и те имат своето благоухание. Важни са думите: "Днес стана спасението на този дом". Когато някой боледува дълго време, животът му минава през важна криза – да остане или да си замине. Лекарят туря ръката си на пулса му, за да констатира биенето на сърцето, и казва, че кризата е минала, че лекарствата са подействали, т. е. настъпила е една криза на спасение. Така е по отношение на физическото тяло, но има подобна криза и в човешкия живот. Такава е преживял и Толстой, преди да премине от стария към новия си живот. Много пъти той е искал да се самоубие, защото не намирал смисъл в живота и един ден една много малка причина станала повод да се спаси. Когато бил в гората той си казал: "И разбойникът, който беше на кръста, мина през една криза, но когато каза "Помилвай ме, Господи", беше спасен. Той беше един умиращ разбойник, а аз съм един жив разбойник".

Христос казал на Закхей: "Ти днес стана причина на твоето спасение". Коя е била причината за неговото спасение? Макар и богат, той бил нисък на ръст, т. е. в телесно отношение не бил някаква представителна личност. Но в

него се заражда едно желание да види Исуса и той избира черницата на пътя и се качва на нея. Всеки човек, когато иска да постигне един идеал, трябва да заеме едно високо положение, да не стои в тълпата. Когато Христос дойде и погледна нагоре, видя, че в душата на този човек има една идея и му каза: "Слез долу, днес ще бъда в твоя дом". У този човек имаше не само желание да се качи на високо, но в него имаше и дух на справедливост и той каза: "Давам половината си богатство на сиромасите и ако съм обидил някого в нещо с клевета, ще отдам четверократно". Тогаз каза Христос: "Днес стана спасението на този дом".

И вие трябва да се качите на едно високо дърво във вашата душа – трябва да се качите в най-високото положение. Докато ходите заедно с хората, докато споделяте техните възгледи и действате като тях, вие никога не може да намерите Царството Божие. Когато казвам, че не можете да го намерите, има си причини за това. Царството Божие представлява един възвишен живот с други закони. То не е за простосмъртни, то е място за безсмъртни хора, за хора, които искат да служат на Господа. Следователно, който иска да мине от живота на смъртта в безсмъртния Живот, той трябва да се качи на черницата и да даде половината си богатство на сиромасите, а на обидените от него да се отплати четверократно. Само тогава човек ще мине от смърт към Живот. Докато не се индивидуализира, човек е един молец. Що е индивидуализиране? То е състояние на жертване. Който иска да се издигне в един по-възвишен живот, трябва да намери начини за това. Начините, с които хората си служат на Земята, стават само за нея, но не стават за Небето, защото това, което е полезно за Земята, не е полезно и за Небето. Това, което е полезно за червея, не е полезно и за дървото, защото когато червеят влезе в него, то изсъхва. Това, което е полезно за нашия личен живот, не е полезно и за обществения живот. Човек не трябва да бъде нито червей, нито молец, нито паразит.

Сега, забележете, че Закхей беше нисък човек. Когато човек иска да влезе в Царството Божие, колкото е по-малък, толкова е по-добре. Когато Христос казва, че е по-лесно камила да мине през иглени уши, нежели богат да наследи Царството Божие, това е много вярно. За да влезе в Царството Божие, човек трябва да се освободи от всички свои стари желания и възгледи. Когато една мома се жени, тя не тръгва със старите си дрехи, със съдраните си обуща, а хвърля всичко и се облича с чисто нова премяна. Чудно е, че днешните хора искат да отидат при Бога с дрипите си. И когато проповядвам закона за себеотрицанието, вие се чудите как е възможно това. Възможно е за млади – за моми и за момци, но за стари не е възможно, защото те не се женят. Онези от вас, които са стари, не трябва да се докачват. Човек трябва да бъде млад в стремежите си и никога в живота си да не казва, че нещо е невъзможно. Бъдещето е на младите, защото те са с идеали. Закхей беше такъв млад човек. Макар и да беше богат, той се качи на горе на черницата. Ако вие бяхте на мястото на Закхея, щяхте да започнете да обсъждате какво ще кажат хората, щяхте да си мислите, че заемате такова и такова положение и няма да успеете. Закхей не искаше да знае какво ще кажат хората. И когато Христос мина, видя го на черницата и му каза: "Слез долу, ти си човекът, който в бъдеще ще даде пример. Слез, в бъдещите векове хората от твоята постъпка ще се учат на урок, макар и да си един митар". За да оправдае това, Закхей каза: "Половината от имането си давам на сиромасите и за обидите ще се отплатя четворократно". Питам вас, които ме слушате, колцина сте готови да дадете половина от имането си на сиромаси и за обидите да платите четворократно? Мнозина искате много евтино да влезете в Царството Божие. Който казва, че евтино се влиза в Царството Божие, той не казва Истината. Човек трябва да бъде млад и в него трябва да има дух на себеотричане, на себепожертване, да бъде честен, да изпълнява думата си, да не се отрича от това, което веднъж е казал. Ако днес хората изпълняваха честно своята дума,

деветдесет на сто от съвременните злини биха изчезнали. Трябва честно да се постъпва, честно да се говори, честно да се продава, да няма двусмисленост в нещата! А ние какво вършим? Щом направим погрешка, търсим начин да се извиним. Не, признай и кажи тъй: ”Направих това така”. Правото си е право, кривото си е криво. Всичко това има и по-дълбок смисъл. Малкият човек Закхей не беше снажен, но беше благороден по ум и по душа. И казва Христос: “В този дом настана днес спасение”.

Един древен гръцки цар, който много мразел престъпленията, издал заповед, според която на всеки, заварен в блудство, да му се извадят и двете очи. За нещастие, уловили в блудство царският син и го довели при баща му. Царят казал: “Ще извадите едното око на мен и едното на сина ми”... Това е човек, който държи на думата си. Който върши престъпления, трябва да ги плати. Същото направи и Закхей – той даде половината от имането си, което е едното око. За съвременните хора богатството е техният живот и да им вземеш богатството означава да им вземеш живота. Днес парите правят хората – който е богат, той е и хубав, и добър. Често момите казват за някой момък: “Глупав да е, но да е богат”. Така казва и момъкът за момата: “Глупава да е, но да е богата”. А после се питат защо не върви животът им, защо имат толкова нещастия. Защото и двамата са богати, но са глупави. Когато се чувствате недоволни от света, това значи, че сте глупави. Вие искате от Бога пари и богатство, но същественото не искате. Проповедникът иска да го слушат много хора, но никой не желае да го слуша един. Човек трябва да е готов като Закхей да раздаде половината си богатство и да възвърне за обидите четверократно. Питате как да намерите Христос. Приложете този закон – качете се на черницата.

Много пъти съм наблюдавал как покрай овчар, който пасе голямо стадо, минават всички овце, а той се спира само на

една, погалва я, говори й. Това показва, че тя му е любима овца. И той й дава едно любимо име, например някой път й вика “Маро” и тя му отговаря. Това показва, че от всички останали тази овца се е индивидуализирала. Тя като Закхей се е качила горе на черницата и овчарят си я познава. По същия закон и ние трябва да се индивидуализираме. Трябва да се простим с всички свои стари навици и стари привички. Това е целта на съвременната култура. Всяка наука има за цел да преустрои човешкия ум. Науката работи в ума, а религията работи в сърцето. Те са два метода за изправяне на човешката душа, за подготовка към пътя на възвишения Живот. Защото гордостта се явява от ума, а злото – от сърцето. Понякога мислите, че може да оправите света или ви е мъчно, че хората не ви зачитат. Гордостта се явява, когато човек започва да се индивидуализира.

Сега, препоръчвам ви да държите един пост от пет-шест дни, за да опитате колко е вашата сила. Обикновено минат ли два-три дни от поста, повече не издържате. Христос опита своя живот – Той пости четиридесет дни, за да узнае своята душа. Ако не можете да гладувате, значи нямате сила и не може да намерите Христа. Съвременните хора са натрупали това богатство, защото мислят, че трябва да ядат и пият и са станали роби на кухнята. Жената е слуга на кухнята. Свещеникът също от сутрин до вечер само разпореждания дава какво и как да се приготви за ядене. И колко слуги са наказвани с бой само за това, че не са приготвили яденето хубаво и навреме. Дохожда първосвещеникът и веднага пита приготвено ли е яденето. Това е идеалът, към който хората се стремят. Не ме разбирайте погрешно, не говоря против яденето, но лошо е, когато то се издига в култ на живота. Сега, например, дават по четвърт килограма хляб на човек (едно време това не ставаше, но днес и с толкова се минава). Онзи ден срещнах един господин, на когото дали от фурната всичко три четвърти килограма хляб. Той се чудеше как ще задоволи

цялото си семейство, след като това количество едва на него само би стигнало, и си казваше: “Какви времена дойдоха!” Казвам: трябва да се качиш на черницата.

И днес Христос минава през света, около Него всички се тълпят. Това е едно брожение и Христос иска да види колко души ще бъдат горе на черницата. Този образ трябва да се разбира вътрешно. Докато душите ви не минат през онзи голям път на себеотрицание, вие не може да влезете в Царството Божие. То е място за силни хора. Казано е: “Който победи”. Да победиш, значи да дадеш. Злото в света произлиза от това, че ние искаме само за себе си. Бог ни е изпратил не да завладяваме нещата, не да завладяваме природните сили, защото всичко принадлежи Нему. Да завладяваш, значи да управляваш разумно. Ще дойде един ден, когато собствеността, която имате, ще ви се вземе. Къде ще бъдат вашите тела след двадесет-тридесет години? Ще дойдат, ще ви изпъдят и ще ви кажат: “Излезте си!” Защо? Ако бяхте се качили на черницата, Христос щеше да ви каже: “Днес стана спасението на този дом”. Закхей няма да бъде изпъден от никого. Онзи, който изпъжда хората от света, не е Господ. Когато Бог изпрати човека на Земята, даде му слуги да му служат, но човек ги разврати и днес те го изпъждат. Микробите са тези, които го развалят и го изпъждат. И право казват хората, че както човек изяжда другите, така и те го изяждат. Ние сме създали в себе си ред паразитни мисли и желания, които са в състояние да ни убият. Често пъти само една мисъл е в състояние да убие човека. Една лоша мисъл е в състояние да измени пулса и настроението ни. Знаете ли колко струва една дума? Тя може да предизвика цял пожар в света. И затова, когато станем господари, трябва да се пазим от злото, да се пазим от тези фалшиви монети, които развалят света. Това са паразити, които храним в себе си. Ако храним едно малко змийче в утробата си, когато стане голяма змия, то ще прояде корема ни и ще излезе. Казват, че имало такива малки змийчета, които прояждали корема на майките си.

Ако такива лоши мисли и желания действат като живи във вашата душа, те ще ви проядат и вие ще умрете. Тогава цялото изкуство на науката ще остане безполезно, цялата философия не ще може да ви ползва. Спасението става само тогава, когато Христос влезе в този дом. Защото у Закхей имаше дух на себеотрицание.

И така, не може да стане спасение в света, без да влезе Христос. Както болният не може да оздравее, ако в къщата му не влиза светлина, така ако не влезе Христос във вашия ум, няма спасение. Спасението е прерогатив само на Бога. За да се спасиш, трябва да разбираш, трябва да владееш тези сили. Може да кажеш, че имаш стремеж, че знаеш. Опитай се да видиш колко знаеш. Един френски офицер искал да се противопостави на един закон, но преди това отишъл при един приятел и му казал: “Бий ме колкото искаш!” Когато му ударили две яки тояги, той казал: “Стига толкова, ще видя колко ще мога да издържа в това, което съм намислил”... Ако не можете да победите една лоша мисъл или желание, как ще можете да победите света? Ако не можете да владеете своя език, няма да владеете и света. Някой казва: “Дъщеря ми е станала много лоша”. Тя не е станала лоша сега, аз зная, че беше такава още преди да се роди и ти трябваше да знаеш каква ще бъде тя. Това, което виждаме сега, е вътре в нас, не е външно. Ща попита някой защо Господ позволява тези велики изпитания. Той е един Велик учител и ни изпитва. Той употребява тоягата и казва: “Прострете го този син на земята, ударете му двадесет и пет тояги!” И ако този син стане и прегърне баща си, значи познава законите. Господ казва: “Всичките ви желания, мисли и действия, всичките ви стари дрипи не ги искам, това не е бит пазар”. Тази работа не става нито с молитви, нито с четения. Много чудни са хората! Дохожда при мен един господин и ми казва: “Моля ти се, повлияй да спечеля на лотария петдесет хиляди лева, от които двадесет и пет хиляди ще дам на църквата и за благотворителни дела”. Не, Царството Божие не е лотария. Трябва рязко и ясно да се

определи защо Христос отделя козите от овцете. Христос сега отделя хората един от други, тъй както в химията едно съединение се разлага и един елемент се отделя от друг. Вие трябва да вземете или положението на Закхей, който е човекът на бъдещето, или положението на тълпата, която не принадлежи на бъдещето. Закхей е колективно същество – хората, които могат да се отрекат от себе си и да си подадат ръка един на друг, това е Закхей.

Аз съм посещавал църквите, макар че ме обвиняват, че не ходя на църква. Зная всички хора и всички свещеници, тъй както зная себе си. Ще уподобя съвременните религиозни хора на онзи цар, който преди да тръгне на едно дълго пътешествие повикал десетте си министри и разделил царството си на десет части, за да ги управляват всеки от тях, докато се върне. Когато се завърнал, царят се преоблякъл като беден просяк, отишъл при първия си министър и му казал: “Беден съм, няма ли какво да ми дадете?” – “Жено, дай му скъсаните ми панталони, та да се отърва от тях” – казал министърът. – “Благодаря” – отговорил просякът. – “Ще благодариш, разбира се – отвърнал министърът, – те за тебе са добри”. После царят отива при втория министър: “Синко, нямаш ли някоя дрешка да ми дадеш?” – “Жено, дай му съдраната дреха!” Отива при третия министър – и там му дават скъсана риза. При четвъртия министър му дават скъсана шапка, при петия – скъсани обуща и т. н. Всички му дали по нещо. Най-после царят пристигнал официално в двореца и поканил всички свои министри на угощение. “Какви ли подаръци ни носи царят?” – помислили си те. Всички се облекли с парадните си дрехи, наредили се около трапезата и зачакали. А царят започва да ги дарува: на първия министър дал скъсаните гащи, на втория – палтото, на третия – шапката, на четвъртия – ризата и т. н... Така и Христос, който има много съдрани гащи, ризи, обуща и шапки, ще ви събере на едно угощение и на всички ще подари по нещо от тези скъсани неща. Сега ще кажете:

“Слава Богу, ние не сме от тях”. Не зная, има един стих, който казва: “И мислите им ходят след тях”.

Преди хиляди години някой си овчар имал много овце, а в местността, където те пасели, имало един вълк, който постоянно посещавал стадото. Овчарят го гонел и биел, но той успявал сегиз-тогиз да си вземе по една овца. По едно време в тази местност се появила някаква болест по животните, която отнела живота на всичките овце. Когато чул за това, вълкът започнал да плаче, отишъл при овчаря и му казал: “Какво голямо нещастие ни сполетя и двама – на теб ти измряха овцете, тъй че ти изгуби и вълна, и млеко, и месо, а пък аз изгубих възможността да си взимам понякога по една овца”. Овчарят рекъл: “Защо плачеш, нищо че ни постигна такова нещастие, едно време живяхме като неприятели, а сега ще живеем като приятели”. А вълкът казал: “Бих желал всякога да ме гониш, но овцете ти да са живи”... Това не е благородна идея, това е идея на користолюбие – да имат другите хора, за да имаме и ние. Така възникнаха съвременните кучета. Този вълк е бил първият, превърнал се на едно овчарско куче. Този стар едновремешен вълк държи и до днес на обещанието си и той е, който върви с овчаря. А овчарят му казва: “Не бой се, аз всякога ще ти давам от овцата, когато я заколя, само ти не кради!”

И Христос влезе в дома на Закхей, за да го повдигне. Ако Христос влезе във вашата душа, Той ще ви подигне. Ако Христос влезе и каже: “Днес ще бъде спасението на този дом”, вие ще станете знатни за всички Ангели, за всички хора. За тогавашните хора Закхей не стори нещо необикновено, но за нас той е един идеал – той направи една благородна постъпка. Аз бих желал и у вас да се яви този стремеж и бих желал Христос да ви намери на тази черница. Някои питат какво ще правят, когато умрат. Гледайте да ви намери Христос на черницата и да ви каже: “Ела, Закхей, днес стана спасението на твоя дом”. И когато

дойде Христос, не трябва да се криете, но трябва да кажете: “Давам половината си богатство на сиромасите и ще се стремя да поправя всички свои погрешки”. Колко години трябва да се чака, за да станат хората благородни? Ако имате смелостта на Закхея, можете да станете благородни за един ден, т. е. в един живот. Ако нямате тази смелост, ще минат много дни, много животи, но все пак ще трябва да се качите на черницата, т. е. на Божественото дърво. Змията се качи на едно дърво и излъга Ева, а Закхей се качи на Дървото на живота и Христос го повика. Сега и вие трябва да се качите на Дървото на живота. Кое е това дърво? То е съзнателният Живот, който Толстой описва – да живеем за Бога и да скъсаме всички връзки със старото. Старото е една ненужна и отровна храна за нас. С какво сте пълни сега? Ако ви разчепкам, ще намеря във вашите килери и гостилници завист, омраза, гняв, песимизъм, маловерие, неблагоразумие. Ще кажете, че това е обидно. Аз бих желал да надникнете и в моите килери, за да видите какво има там. Всеки човек трябва да отвори своята душа, за да види светът какво има там, тъй както Природата всяка пролет отваря своята душа. Всеки трябва да отвори душата си, да отвори извора си и да покаже какво има.

Сега, казват за някоя мома: “Не я мириши, защото носът ще ти окапе”. Или за някой момък казват: “Като го помиришеш, носът ще ти окапе”. Вчера срещнах в Борисовата градина един млад момък и една млада мома, които се разговаряха, но и там те бяха нещастни. Момъкът стоеше отляво на момата и тя му каза: “Изменил си се, не си както по-рано”. Ако той отсега са се изменили, какво остава за по-нататък, когато се оженят? Христовото учение не е такава наука. В тази наука и мъжът, и жената трябва много добре да се познават. Ако познавате мъжа си, само тогава ще намерите любовта му. Не се ли познавате, не се женете. Не познаваш ли мъжа си, не се жени; не познаваш ли жена си, не се жени; не познаваш ли детето си, не се жени. Ако искаш да се жениш, качи се на черницата. И

когато се жениш, гледай да намериш момъка или момата на черницата и те да кажат: "Половината си богатство давам на тебе и четворократно ще ти се отплатя, ако съм те обидил". Съвременните моми и момци се женят, за да се осигурят. Господ не ви е пратил на света да се осигурявате, пратил ви е да се учите. Иска ли някой да е съдия, турете го на тази длъжност, ако е бил на черницата; искали ли някой да е свещеник, турете го, ако е бил на черницата, ако дава половината си богатство на сиромасите; иска ли някой да е владика, трябва да е бил на черницата. Тогава Христос ще каже: "Слез долу, днес ще бъда в твоя дом". В този случай деветдесет на сто от вашия избор ще бъде правилен.

Мислете за Дървото, за което ви говоря – то е великолепно, то е Дърво на спасение и всеки, който се качи на него, ще се спаси. Човек трябва отвисоко да разглежда какви са Божиите закони, какви последствия ще имат постъпките ни не само засега, но и след хиляди години, какво последствие ще имат моите думи в бъдеще. Затова ще продължавам да ви говоря. Не искам нито един от вас да ме упрекне, че не съм ви казвал какво трябва да правите. Когато ви срещна един ден, където и да е, ще ви кажа: "Аз ви говорих всичко, което трябваше да направите". Било като грешен или добър, аз пак ще ви срещна. Но не искам тогава да приличате на онзи американец, за когото ще ви разкажа. През 1895 година в Америка се явил един виден човек от американски произход на име Шлятер. Обхванат от Божествен дух, той тайно минавал за пратеник Христов и успешно лекувал много хора. Един ден той тръгнал за Сан Франциско и се срещнал по пътя с един болен просяк. Шлятер имал в себе си само десет долара, но половината от тях дал на просяка. Преминали заедно през една река, отседнали в хотела на един град, а през нощта просякът откраднал парите и гащите на американеца и избягал. Събужда се оня и вижда, че дрехите му ги няма. Но след един месец Шлятер пак се срещнал с просяка, който пак бил болен...

Колко пъти и вие сте задигали парите и гащите на Христа и после Той ви е намирал пак бедни, болни и страдащи. Трябва да се оставите от стария навик да крадете, от стария навик на користолюбие. Той е причина за нещастията. Когато Христос дойде и раздели с вас парите Си, не му задигайте гащите. Да ограбиш един беден човек, значи да му вземеш гащите; да продадеш къщата на бедната вдовица, значи да й вземеш гащите. Виждам мнозина, които продават гащите на Христа. Това е старата култура. Новата култура иска друго нещо. Не само че не трябва да вземаме гащите на Христа, но трябва и десет нови да му дадем. Христос може да се яви у вас като ваше дете, като брат, като сестра, като приятел или неприятел, а вие Го очаквате да дойде от Небето. Щом ви намери като просяк, Той ще ви каже: “Е, приятелю, пак ли си болен?” Ако ви намери като царски министър, ще ви каже: “Ето вашите подаръци”. Казвам: идва Христос. Някои твърдят, че не му е времето. Не зная дали му е времето, но когато цветята цъфтят и ухаят, време му е. За това, че Христос е дошъл в света, няма и съмнение, но дали ще Го видите е друг въпрос. Казвайки “света”, аз разбирам вашия свят. Когато Христос дойде с Ангелите, които са носители на добри мисли и идеи, тогава ще имаме нова култура, ще имаме благото, което очакваме. Мнозина очакват Христос да дойде отвън, но Той няма да дойде по този начин. Може да ме наречете еретик, това е ваша работа. Когато Христос дойде като син на един дърводелец, не Го признаха, а днес Му кадят тамян. След две хиляди години намират, че е велик, а след четири хиляди години ще бъде още по-велик. И когато срещнете този Христос, трябва да бъдете на черницата. Нека Закхей оживее у вас, нека всеки да бъде Закхей – дребен по тяло, но велик по сърце и ум. Колко е приятно да срещнете човек с просветен ум и с благородно сърце, какво мощно влияние има той! Какво благословение е, когато съществува хармония в този свят и когато има спасение в такъв дом! Тук е Христос.

Дървото, за което ви говоря, е толкова голямо, че всички може да се качите на него. Всички можете да цъфнете като цвета на това дърво и тогава ще ви посетят Божествени пчели, ще завържете, ще станете плодове и тогава Христос ще каже: "Тук ли си Закхей?" – "Тук съм, Господи". – "Ела, днес ще стане спасението на този дом". Сега вие какво намирате в този плод? Намирате семенца и правите каквото искате с тях. Най-често ги давате на кокошките, хвърляте ги, не ги цените. Но когато дойде Христос, Той ще тури това богатство в една кутийка и тогава ще почувствате неговия вътрешен и дълбок смисъл.

Сега, аз се старая да ви говоря половинчато, защото ако направя мисълта си ясна, ще ослепеете. Както Павел ослепя и не можа да види Христа. И трябваше да мине много време, за да паднат люспите от очите му. Вие казвате: "Г-н Дънов говори, но работата не е точно така". Имате право, люспи имате на очите си. Някои казват: "Щом си излезем оттук, пак ще си бъдем каквито сме си". Опитвайте, аз не искам нищо да приемате, без да сте го проверили, без да сте приложили думите ми на опит. Това, което проповядвам, е едно учение на Божествените закони, учение на Ангелите, на светиите, на благородните хора – опитайте го. Вие не можете да дадете богатството си някому, докато у вас не се роди тази Любов, тази мисъл. Момата не си дава сърцето, докато не се роди у нея любов. Старите хора често казват: "Вие се ожените, пък любовта после ще се появи". Това е лъжливо учение. Докато не любите, не се женете. Докато не обичате една мисъл, едно желание и едно действие, не го извършвайте. Нека всеки подтик в живота ви да е подтик на Любов и тогава вие ще бъдете в Божествения път и това, което извършите, ще се благослови. Не искам безусловно да приемете моето учение като истина – проверете го и после го приемете. Приемете това, което е Божествено, а което не е Божествено, не го приемайте. Моите думи са опаковани, хвърлете опаковките

и вникнете в съдържанието им. Днес, когато слушате, вие не сте сами, с вас са вашите близки от Небето – Ангелите. Те всички ви гледат и следят как ще приложите тази задача. Те си казват: “Чакай да видя аз дали моя познат ще се качи на черницата”. Защото ако не се качите на черницата, не можете да намерите Христа. Той ще мине и ще замине, ще отиде при други хора, които Го приемат, и ще им даде името да се наричат Синове Божии. Тази черница е във вашата душа. Всички ваши прадеди ще ви следят и ще гледат дали ще излезете от калпака. Ще кажете, че това се отнася само до мъжете. В това учение няма мъже и жени, за мен има само души. Казват за някого: “Той е проповедник, свещеник, офицер и т. н.” Не трябва да се мамим от нашето звание, днес може да си майка, а утре може да си друго нещо. Всеки трябва да е Закхей и да каже: “Господи, аз давам половината си имане на сиромасите”. Само когато постъпвате така, ще настане мир. Аз познавам хората. Н новото учение те имат и нови имена, но всяко име трябва да има и съдържание. Ние трябва да бъдем богати в мисли и в чувства. Когато излезете оттук, всички ще трябва да се замислите и да започнете да гледате на този свят като на училище. И трябва да мислите, че това училище е само за вас, не е за другите, защото, ако вие станете Закхей, в света ще появи един по-добър работник и положението ще се подобри. У евреите се намери само един Закхей. Когато Господ посети Авраама, преди да унищожи Содом и Гомор, той го запита: “Ако намериш десет като Закхея, ще изгориш ли тези градове?” Господ, обаче, не намери и толкова, поради което градовете пострадаха. Закхей беше само един.

Добре би било в България да има повече от един Закхей. Ако отидете във Франция, Англия, Германия и другаде, колко Закхеи ще намерите? Днес Христос гледа колко Закхеи има по света. Днес се разиграва една велика драма, драма на страдания и сълзи. Защото ако у евреите имаше десет Закхеи, нямаше да ги сполетят тези нещастия.

Евреите – това са всички сегашни народи. Хората, които знаят само да се бият и да се трепят, са братята ви, които се наричат културни. Това са все християнски народи. Христос не одобрява постъпката на евреите и намира, че всички са виновни. Той ще дойде да тури ред на Земята и да наложи Божествения закон. И тогава ще познаете може ли Той да наложи този Мир или не. Христос си запазва още две неща, с които ще наложи Мира в света, ако хората сами не разрешат този въпрос. Ако не настане Мир, ще дойде много голям глад, какъвто никога не е бил по Европа, и ще настане голямо земетресение, което ще разтърси цял свят. Тогава ще дойде Христос, ще изтрие сълзите на дъщери, на майки, на бащи, на сестри и ще каже: "Какво правите вие, стари евреи?" Тогава ще замлъкнат оръдията, ще престане това бучене и хората ще заживеят тъй, както Христос иска. Но казвам: всеки от нас трябва да бъде един Закхей. И когато казвам тези думи, това е решението на Небето. Земята и Небето ще преминат, но това, което е казал Господ, няма да премине. Доброто в света ще възтържествува, Закхей на Бялата раса ще дойде да се качи на черницата и Христос ще каже: "Ще дойде спасението на този дом". Аз бих желал всички свещеници да заговорят на този език и тогава ще видят народите дали Господ работи или не. Господ се е събудил, Той дава още една година време на Съглашението и на Централните сили*, за да се реши този въпрос. До 1921 година той ще се реши окончателно. Това е новият Дух. Всички Ангели идват да въздействат и светът ще усети това, което никой не е усещал. Въпросът е в какво състояние ще намерят нас? Един ден ние ще напуснем тази Земя и с какво ще посрещнем Христа?

Аз ви оставям с мисълта да бъдете истински братя и сестри, да се обичате, да знаете, че имате един Баща, един Брат, който ви обича. Имате един Закхей и трябва да го последвате. Мъже, жени, деца, братя, сестри – всички трябва да го последвате. Това е Новото учение – учение на

възраждане, с което се внася Радост и веселие в страдащата душа.

Да, на това Дърво бих желал България да има повече от един Закхей. Това, което ви казвам, идете и го разкажете! Разкажете го на себе си! Иде Христос за вас. Иде, иде и ще дойде, ще чуете гласа Му. На едни, като Закхея, Той ще каже: “Ела с Мене”, а другите ще остави. Тези, при които Христос ще дойде, са отгоре, а тези, които ще остави, са отдолу. През тези, които са отдолу, Той ще мине и ще ги остави, тъй както изворни води минават през някоя местност и отминават.

Днес да бъде спасението на вашия дом!

…………………

* Съглашение и Централни сили – междудържавни коалиции, воювали в Първата световна война (1914-1918) (бел. ред.)

Неделни Беседи
26.11.1916 Неделя, София

1916_12_03 Ще ви въздигна

ЩЕ ВИ ВЪЗДИГНА

(Неделни Беседи, 03.12.1916 Неделя, София)

“И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Син человеческий, за да не погине всякой, който вярува в Него, но да има живот вечен.”
Евангелие от Йоана 3: 14, 15

Подобно на змията, която Мойсей е издигнал, така и Син Человечески ще бъде издигнат... Западните народи изобщо не са запознати със символичния език на източните. Културата на Изтока се различава от тази на Запада. Може да се каже, че културата на източните народи е била инволюционна, т. е. тя слиза отгоре надолу, а нашата, западната култура, е еволюционна, т. е. върви отдолу нагоре. Следователно, методите за разбиране на тези две култури имат двояко значение и тези, които не са запознати с този двояк процес, често намират противоречие. Следователно, противоречието не е в културите, а в нашите разбирания.

И тъй, имаме две култури – култура на змията и култура на Сина Человечески. И двете трябва да бъдат издигнати. Ще попитате каква култура може да има в змията. Във всички народи змията е играла важната роля на една велика култура. У българите тя е останала в преданието за змейовете: “Змей ме люби, мамо”, се споменава в българските народни песни. Това са остатъци от тази древна култура на източните народи. Как може змей да люби? Той представлява културата на хора, които са слизали от Невидимия свят надолу, а сегашните хора се

качват отдолу нагоре. Тези бележки са необходими, за да ви станат ясни мислите, които ще представя пред вас.

Често в живота на хората се срещат големи противоречия. Ако искате хубав копринен плат, за да си ушиете рокля, няма да го търсите при някой овчар или при жена, която обработва вълна, а ще го търсите при търговеца, който продава такива платове. За да се създаде хубавият плат, колко труд се изисква от хората да хранят малките копринени буби, да им събират черничеви листа, за да могат те да изпредат тези хубави нишки, та съвременните моми да се кичат с копринени дрехи. В този смисъл, ако иска хубав материал, човек трябва да отиде при добри хора – там са добрите платове, а ако иска лош материал, трябва да отиде при лоши хора. Това е вярно и в Природата: корените се занимават с почвата, с един необработен материал, а клоните се занимават с по-добрата материя. Искам да ви накарам да не мислите, че едни хора са добри, а други са лоши. Когато разглеждаме нещата философски, не трябва да ги разглеждаме тъй, както сега се гледа на тях, защото доброто е добро в едно определено отношение, а злото е зло пак в едно определено отношение. За да се докаже това, не се изискват много доказателства. Например, ако очите ви са здрави, щом излезете сутрин на слънце, гледката ще ви прави добро впечатление. Но ако очите ви са болни, гледката ще ви прави лошо впечатление и ще трябва да се затворите в някоя тъмна стая, понеже при болни очи лекарите често пъти препоръчват това. Тъй че, в това отношение светлината е зло за човека и трябва да се премахне, да й се тури препятствие, докато очите дойдат в нормално състояние и започнат да възприемат нейните вибрации. Така могат да се разглеждат нещата от философска гледна точка, но когато се дойде до Живота, тогава е по-трудно.

Всеки ден хората правят опити, всеки ден вие въздигате и змията, и Сина Човечески. За да издигнат тази змия,

Господ извади евреите от пустинята. Но този народ, който беше свикнал с такава една култура, каквато беше египетската, тези еврейски богаташи и аристократи (макар че простият народ дълго време беше правил само кирпич), трябваше Мойсей да ги води четиридесет години из пустинята, за да ги направи смел и решителен народ. И с това Мойсей си създаде голяма беля – започнаха да роптаят, че нямали краставици, нямали лук, че вода нямали и т. н. С роптанието си евреите направиха така, че се явиха много змии, които ухапаха смъртоносно голяма част от тях, и за да ги избави, Мойсей направи тази медна змия, че да се излекува всеки, който я погледне. Защо тази змия беше направена от мед? Медта спада към т. нар. прости метали. Старите алхимици я причисляваха към Меркурий – един от основните елементи на човешкото тяло, а с името “Меркурий” древните наричаха гръцкия бог Хермес – секретаря на боговете, носителя на мислите в света. Следователно, Мойсей искаше да покаже на хората, че месото не е толкова необходимо за човека и от гледище на своето тяло човек трябва да бъде умен. Мойсей издигна змията, т. е. нисшия човешки интелект или това, което сега наричаме човешки егоизъм – човек, който мисли само за себе си. И право казват хората: “Докато не издигне змията, докато не погледне на нея, човек няма да оздравее”. Сега ще поставя въпроса в друг смисъл: да допуснем, че сте мързеливи и очаквате някой приятел да ви даде нещо, мързи ви да се умиете, да се вчешете и т. н. Питам тогава тези змии няма ли да дойдат около вас? Тогава трябва да станете малко егоист, т. е. от гледна точка на старата култура, от гледна точка на самосъхранението вие трябва да защитавате себе си. Това е закон, който еднакво засяга и човека, и семейството, и обществото, и народите, и човечеството. И който разбира този закон за себе си, може да го приложи и за другите. Затова в Писанието се прави паралел: както Мойсей издигна змията, така трябва да се въздигне и Син Человечески – Христос, за да може човек да научи другата култура. Не че тези две култури са в

противоречие, но те трябва да се съединят в едно, за да се даде начало на една трета култура, която сега иде.

Казва се: “За да не погине всеки, който вярва в Него”. Кое да не погине? Това, което е благородно в човека. Сега, преди да мина нататък, ще ви дам една схема, т. е. учението на старите. В тази схема имаме следните три начала: свободна воля, провидение и неизбежност или съдба. Свободната воля е бъдещето на човека, провидението е настоящето, а неизбежността е миналото на хората. Това са учили както в Египет, така и в Гърция, така ще учат и в бъдеще. Провидението е основната точка, от която произлиза неизбежността. Когато човек е в несъгласие с провидението, той няма свободна воля, а ако е в съгласие с Бога и с Неговите наредби, той има свободна воля. Тогава много лесно ще разрешите въпроса защо ви преследва съдбата. Защото сте в несъгласие с провидението. Защо не ви преследва съдбата? Защото сте в съгласие с провидението. Под “воля” подразбирам Божествената воля. От нея имаме три принципа: тяло, човешки разум и душа. Положителната страна на душата е Добродетелта, а отрицателната е порокът; положителната страна на разума е Знанието, а отрицателната е невежеството; положителната страна на тялото е инстинктът, а отрицателната е озверяването. Съществува още една категория от три неща: чувства, съгласие и усещания. Положителната страна на чувствата е Любовта, а отрицателната е ненавистта; положителната страна на съгласието е Истината, а отрицателната е заблуждението; положителната страна на усещанията е удоволствието, а отрицателната е страданието.

И тъй, имаме две сили: когато турим провидението като меридиан на нашия живот, от едната страна ще имаме едното полушарие, а от другата страна – второто полушарие. От една страна, имаме положителната страна на Живота, а от друга – отрицателната страна на Живота.

Каквото и да се мисли, както и да се философства, няма друго положение. Аз приемам философията, но тази, която може да гради Живота, може да съгради Добродетелта и да й създаде условия да се прояви. Под “разум” разбирам човек да може чрез волята си да създава условия за проява на Знанието. Под “разумен човек” разбирам такъв, който може да създаде условия да се прояви инстинктът. Под “чувства” разбирам човек да може да създаде условия за проява на Любовта и Истината, да даде воля на сетивата да се проявят като истински усещания. А щом сте в разрез с провидението, непременно ще се явят невежество, порок и незнание. Следователно, всеки един трябва да се стреми да бъде в съгласие с провидението. Щом имате свободна воля, у вас ще се явят най-благородните зачатъци, които от милиони години стоят в дремещо състояние. Затова трябваше да бъде въздигнат Христос!

Змията се въздигна у вас, когато започнахте да страдате, за да придобиете съзнание, за да бъдете в съгласие с провидението. Вие не сте хора, вие сте роби на вашите желания и страсти и затова ще страдате. Влезте в съгласие с провидението и вашите страдания ще се превърнат в удоволствие. Трябва да въздигнете Христа и Той ще произведе точно обратен процес. Когато влезе във вас, Христос ще роди всички Добродетели. Мойсей издигна змията в пустинята, за да отмахне порока, невежеството, озверяването, ненавистта, заблуждението и страданието. Трябваше Христос да бъде въздигнат като тази змия, за да се роди у нас тази Добродетел, Знание, Истина, Любов и истинско удоволствие. Добродетелта е по отношение на душата, Знанието е по отношение на разума, Любовта – по отношение на чувствата, Истината – по отношение на съгласието, а удоволствието – по отношение на усещането. Христос трябваше да бъде въздигнат, за да се възползват хората от тези велики блага.

В съвременното общество, в съвременните народи

съществува противоречие между тези две култури и затова се възникна войната. Тя произтича от това, че Мойсей е дигнал змията, която хапе сега народите. И тя трябва да се издигне, за да дойде Христос – това е един жив закон. Не мислете, че в света хората сами уреждат своите съдбини. Те ще забележат, че сега Господ много лесно урежда съдбата им. Ако балканските народи биха послушали Господа, ако сърбите не бяха ограбили Македония, ако гърците не бяха завладели чужди страни, ако Румъния не беше отнела Добруджа, нямаше да станат тези нещастия. Затова Господ наказа Сърбия, затова наказва Гърция. А за Румъния Той казва: “Ударете ѝ сега двадесет и пет тояги!” И затова днес бият Румъния. Така трябва да бъде бит всеки лъжлив крадец, който и да е той. Господ днес не спи и затова трябва да сме внимателни. Той на всички народи гледа като на свои синове, но не е като другите бащи, не ги гали, а когато заслужават, наказва ги.

Сега ще приведа един разказ за обяснение на мисълта си. Сюжетът му е от старата българска история, още преди християнството. Една майка обичала много своя син и затова, каквото и да направел той – добро или лошо, тя всякога го хвалела и никога не намирала нищо лошо в постъпките му. Хвалила го, хвалила го тя, докато най-сетне синът ѝ станал голям злодей и за престъпленията му го осъдили на смърт чрез обесване. Когато го довели до въжето, той казал: “Повикайте майка ми, за да я целуна преди да си замина”. Дошла майка му и той ѝ рекъл: “Много те обичам, майко, искам да те целуна по езика”. Майката извадила езика си, синът го прехапал и казал: “Ако не беше този език, аз нямаше да бъда в това положение; ако беше го употребявала както трябва, нямаше да бъда на въжето”... Следователно, не трябва винаги да се хвалим един други. Когато гледаха ограбването на малките държавици, европейските сили намираха, че всичко това е хубаво. Румъния дойде в България уж да наложи мир, да тури равновесие, но затова

сега и на нея, и на другите държави този син прехапва езика. Те трябваше да кажат: “Не е хубаво това, което се върши”. Не е хубаво да заграбиш земята на един народ. Земята на един народ е неговото тяло, а хората, които я населяват, е неговата душа. Следователно, от чисто Божествено гледище, никой няма право да взема земята на един народ, в която той ще се учи и упражнява. И когато хората не постъпват както трябва, дохождат страданията.

Когато казвам, че Христос ще дойде, мнозина могат да ме разбират криво. Старайте се да разбирате добре, защото Христос е една вътрешна Светлина. Вие всички сте любили. Когато се заговори за любов, всички се усмихват и това е естествено – трябва да й се усмихват. Но в своите прояви тя е различна. Ако човек се води по Мойсеевия закон, тя ще се прояви по един начин. Например, мъжът обича жена си, но я ревнува (това е типично у българите) и само ако погледне към друг, той ще й каже: “Ти защо го поглеждаш?” Жената обича мъжа си, но и тя го ревнува и ако поглежда към други жени, тя го пита: “Ти защо я погледна?” Защо е направен светът? Злото не е в поглеждането, а в пожелаването, което се явява. Следователно, докато нямаме доказателства, не трябва да се боим от нищо. Ще ви дам един пример от българския народен живот: една млада мома сънувала една вечер, че се оженила и родила едно много хубаво дете, което после умряло. Става момата сутринта и започва да плаче. След това разказала съня на майка си, която също започнала да плаче. Мъжът бил на нивата и когато се връща у дома си, заварва и двете, че плачат. Разказали му те, че дъщерята сънувала, че родила дете и то умряло, а бащата решил да избяга от тях и рекъл: “Толкова глупави хора не съм виждал. Ако не намеря по-глупави хора от вас, няма да се върна, но ако намеря по-глупави, ще се върна”. Тръгнал той и на едно място видял един господин, който си бил ушил нови гащи за Великден, но не знаел как да ги обуе. Намислил да се качи на едно дърво и се канел да скочи оттам, че да влезе в гащите си.

Пътникът му извикал: “Стой, ще се удариш, аз ще те науча как да ги обуеш, но ще ми обещаеш, че ще ми дадеш тези гащи”. – “Ще ти ги дам, ти само ме научи” – отвърнал другият. След това бащата продължил пътя си и на едно място вижда, че пред една къща са се събрали сватбари и плачат, защото булката била много висока, не можела да влезе през вратата и за да влезе, трябвало да й се отреже главата. Пътникът им казал: “Какво е това смущение? Аз ще я накарам да влезе, само ако ми дадете един наниз”. – “И два наниза ще ти дадем, само я накарай да влезе”. Тогава той взел пояса на свекъра, завързал с него главата на булката, дръпнал я надолу, тя си навела главата и влязла в къщата... Като слушате това, вижда ви се смешно и глупаво, но често и вашите мисли са такива. Често плачем за деца, които ги няма, често обуваме гащите си със скок от дървото, често искаме да отрежем главата си, за да влезем вътре. Затова българите казват: “Преклонена главичка остра сабя не я сече”. Понякога тази поговорка се разбира в лош смисъл, но тя има и добър смисъл. Например, когато приижда порой, ти не трябва да казваш: “Аз няма да бягам, не е достойно за мен”. Трябва да бягаш, защото иначе ще те завлече. Когато близо до теб пада скала, трябва да бягаш и това не е недостойно. Има времена, когато човек трябва да бяга, а има времена, когато трябва да стои.

Мойсей издигна змията, за да я види израилският народ. По този закон на внушението сега някои правят муските. В малко вода може да турите само една хилядна част от използваната сол и да излекувате болния, стига да вложите в нея вашата добра мисъл. Следователно, законът на внушението е необходим и с него ние ще успеем, ще се повдигнем и ще бъдем добри. Мислите ви всякога трябва да се настройват в положителен смисъл. Например, когато кажете “Аз ще си отмъстя”, вие сте от старата култура. Тогава Мойсей ще издигне за вас змията и вие ще страдате. Ако сте от новата култура, ще издигнете Христа във вас и ще се повдигнете като Христос. Защото Той не страдаше за

своите грехове, а страдаше за греховете на другите хора, за да се повдигнат. Живеете между народ, който може да не е културен, може да има пороци, но трябва да бъдете търпеливи като Христос, за да му помогнете. Могат да ви прикачат много неща, но това не трябва да ви отчайва. Аз съм изследвал психологията на българите и съм дошъл до следното заключение: покрай другите добри черти в българите има една отличителна черта. Когато му проповядват каквото и да е учение, българинът най-напред иска да знае с пари ли проповядват или не. Ако му проповядваш с пари, той ще ти каже: “Аз знам защо проповядваш, за пари и аз мога да проповядвам” и след това ти не можеш да имаш пред него никакво влияние. Българинът казва: “Не отварям вратата си за теб, аз знам защо проповядваш”, но щом научи, че проповядваш без пари, ще рече: “Защо ли проповядва той без пари, има нещо у този човек”... И наистина българинът е прав. Много пъти евангелистите ме питат защо нямат успех между този народ. Казвам им: “Защото проповядвате с пари”. – “Ами може ли без пари?” – “Тогава оставете тази работа на свещениците, вие не сте по-добри от тях. Но ако искате да имате успех и този народ да ви слуша, направете му добро и го оставете той да си работи”. Аз схващам думата “проповедник” в следния смисъл: този, който може да вземе най-добрите семена, а после да посреща всички хора и да им ги раздава. Питам ви какво е вършил Христос? Ако един човек дойде между един народ, както и Христос беше между хората, и започне да отваря очите на слепите, да лекува болните и т. н. и целият народ тръгне подир него, питам той лошо ли прави? Ако този човек може да даде всички добри семена, ако може да внесе мир и съгласие, лошо ли прави? Следователно, всеки, който идва в света да носи Божественото учение, трябва да държи в ума си, че това е Христос вътре в нас.

Сега, ние се готвим за друга една култура, за културата на онзи свят. Какво е онзи свят? Онзи свят ще бъде този, който

идва след настоящия. Той няма да бъде на друго място – когато отмине този свят, ще дойде другият. Вземете, например, театъра: имате една сцена, изиграва се първото действие, сменят се декорите, играе се второто действие. Мястото и на двете действия е същото, но обстановката е различна. Някои мислят, че когато отидат на другия свят, ще обитават на някоя друга планета, но вие нямате пари затова, всички сте бедни. За да отидете до звездата Алфа-Центаурус*, например, ви трябват четиридесет и три милиона лева, като за всеки километър трябва да плащате по три стотинки. Кой от вас е толкова богат? В онзи свят не може да те занесат даром, трябва да имате пари. Давайте даром това, което даром ви е дадено, но не и вашето. Ако ме пратят да раздам сто хиляди лева на бедни, аз трябва даром да ги дам, защото даром са ми дадени. Но ако взема да поставям условия и да искам в замяна да ми дават я масло, я яйца, я вълна и т. н., това не е Божествено, не е Христово учение. Когато проповядвам учението за Христа, аз разбирам цялото човечество. И когато говоря за свещениците, говоря за цялото свещеничество, а не за отделни личности. Един закон е общ за всички народи, за всички семейства. Такъв е и законът за Ангелите.

Казвам: за да не погине всеки, който има жива вяра вътре в себе си. Този Христос, за когото проповядвам, е жив, Той е между хората на Земята – тъй Го виждам аз, тъй го зная, тъй съм говорил с Него. Той е между хората. Но ще каже някой, че това не е сигурно, защото друго казват светите отци. Аз съм говорил и с тези хора – всички са тук, на Земята, и работят. Казва Христос: "Идете, проповядвайте и Аз ще бъда с вас до скончанието на века". Под израза "докато Аз дойда", подразбирам "докато науча хората". С това Христос казва: "Сега работя отвътре, а когато изляза отвън, ще видя какво е направено, има ли някакъв дефект и после пак ще вляза". Това има своя смисъл в Небето. Под "Небе" разбирам "Божествен свят". С това искам да ви кажа, че не само това, което виждате, е този свят. Какво

познавате от този свят? Пред вас има една завеса, и ако се вдигне, ще видите колко скрити неща има! Ако се отворят очите ви, ще видите колко ваши близки има около вас сега – ваши баби, прабаби и т. н. Ще кажете, че между нас има умрели. Не са умрели те, живи са. С други думи, има два вида живи: живи-умрели и умрели-живи. Вие сте от първите, т. е. живи-умрели. Следователно, минало, настояще и бъдеще няма, това са само отделни аспекти на нещата. Някой казва: “Това вече е минало”. Що е миналото? Например, аз съм сега тук и тръгвам за друг град – сега съм в София, а след малко мога да бъда в Пловдив. Но София не е минало нещо, тя съществува едновременно с Пловдив; и Пловдив не е бъдеще, а съществува заедно със София, т. е. и двата града съществуват в настояще време. Ако се кача на една планина, ще видя и миналото, и бъдещето, а планината е настоящето. Ако видим нашето минало, това е нашият живот, който не сме довършили. Животът, който сега имате, сте го плели, плели и колко милиони години има, докато го изплетете. Следователно, има два вида плетене. Едното е плетенето на змията, която излъга Ева и изпъди човека от Рая. После дойде Христос, качи се на Дървото на живота, разпнаха Го и Той сега казва: “Ево, вземи от този плод”. Кой е този плод? Свободната воля, провидението и неизбежността – душа, разум и тяло. Вземете от Любовта, от Истината и от удоволствието на Божествения живот. Тези плодове дава Христос. Както Ева, когато яде от този плод, оголя, тъй и вие, когато въздигнете Христа, ще се облечете. Вие всички ще възкръснете. Народ, който яде от този плод, ще бъде един велик и избран народ. Кой е избран народ? Народ, у който има Любов, Истина, Мъдрост, разум и тяло.

Когато хората казват: “Господ да не ни взема земицата”, те са прави. Българинът е много практичен, защото земята е нашето тяло. Следователно, в днешната война Христос идва да каже: “Всеки ще трябва да възкръсне и да си вземе своята земя”. Затова българите са готови всички да измрат,

но да не дадат земята си. Значи всички проповедници, свещеници, всички народи трябва да си подадат ръка по Христовия закон – не според закона на змията, а според новото учение. Според това учение, ако си силен, ще трябва да бъдеш в подкрепа на слабия; ако си умен, ще трябва да учиш другите, които нямат това знание. И само по този начин ще съградим нашия бъдещ живот. Той е пред нас.

Сега вие чакате Христа да дойде. Да, идва Христос, за вас идва. Той ще дойде един ден да похлопа като младоженец, ще изпрати сватовници. Какво правят хората днес? Когато изберат момата, изпращат стари хора, сватове, които насядат около огнището, но не пристъпват направо към целта, а заговарят по други въпроси. Започват, например, така: “Вие имате хубава нива, хубави волове, искаме да ги купим” и най-после казват, че искат момата. Тогава пък родителите на момата започват да се докарват от своя страна, не отговарят направо, а казват, че първо ще разберат за момъка и тогава ще отговорят... Така и Христос ще дойде, за да види каква е момата. За да се сгодите за Христа, трябва да имате Добродетели, Знание, инстинкт, Любов, Истина и удоволствие. Нямате ли тези неща, няма да стане сватовщина. Може да сте член на която и да е църква, сватовщина няма да стане. Не е достатъчно човек да бъде само член на една държава, но той трябва да има права. Следователно, не трябва само да влезем в разумния Божествения свят, но трябва да станем граждани, да гласуваме и да избираме. Но за това се изисква голямо безкористие.

Веднъж един чужденец, по професия лекар, ми разказа един опит из своя живот. Искал да прави добро на хората, работил десет години и всички пари, спечелени от пациентите, събирал в една касичка и търсел начин как да помага на бедните. Един ден при него дохожда млада вдовица с детенце и му казва: “Аз съм много бедна, не можеш ли да ми помогнеш с нещо?” Лекарят ѝ дава ключа

от касичката си и й казва: “Отвори я и вземи колкото ти трябват”. Вдовицата задига всичките пари, построява си с тях къща и прави зестра на дъщеря си, за да я ожени. Зетят, обаче, излязъл лош човек, изял и изпил всичко, нищо не останало и след всичко това вдовицата пак дошла при лекаря и го попитала: “Не можеш ли с нещо да ми помогнеш?” Той казал: “Ето ти ключа, вземи си от касата колкото са ти потребни”. – “Ама там няма нищо” – отговорила жената. Тогава лекарят й рекъл: “Сега трябва да се научиш да работиш, на друг закон трябва да се научиш. Аз имам една градина, ще ви дам инструменти, ще я копаете, ще я уреждате и каквото изкарате, ще го вземете за вас”...

Сега и ние сме изяли всичко от Божествената каса и трябва да отидем да копаем. Христос идва да ни научи да работим. И право казва Христос: “Човек, който не работи, не може да се повдигне”. Непременно трябва личен труд на самопожертване и работа. Трябва да се създаде работа и на мъжа, и на жената, и на децата. Не оставяйте децата без работа. Не им давайте книги, които не са за тях – това е твърда храна, която те не могат да асимилират. Всеки автор прокарва някаква идея в своята книга, но тази идея не е за това малко момче или момиче. Най-голямото нещастие, което ни сполетява днес, е липсата на почит. За бащата няма по-голямо нещастие от това да не се почита от сина си, за майката няма по-голямо нещастие от това да не се почита от дъщеря си, за учителя няма по-голямо нещастие от това да не го почитат учениците му, а за господаря няма по-голямо нещастие от това да не е почитан от слугите си. Казва Мойсей: “Почитай баща си и майка си”. Как ще се въведе послушанието? Послушанието е резултат на Мъдростта, а покорството е резултат на Добродетелта. Когато искаме някой да ни почита, трябва да внесем в сърцето му Любов. Няма ли Любов, няма почитание; няма ли Мъдрост, няма послушание; няма ли Добродетел, няма покорство. По какъвто начин и да вървите в света, ако не

възприемете Христа в този смисъл, няма да придобиете нищо. В това учение Добродетелта и Разумността са живи неща. Добродетелта е общество от духове, които живеят. Те не са духове-сенки, а са реалност. Ако бихте видели едно същество на Добродетелта, сърцето ви веднага би се разтуптяло и меланхолията ви веднага би изчезнала. Колко красиви са тези същества на Добродетелта! Да видите само какви са очите на човека, който изразява Добродетелта, да видите какъв е носът му, каква е устата му, какви са косите му! Да, косите показват доколко сме добродетелни или не. Побарайте четината на една свиня и ще видите колко е добродетелна, побарайте бодлите на един таралеж и ще видите колко е добър. Докоснете ума на един човек и ще видите колко той почита, докоснете сърцето на един човек и ще видите колко той обича. Така пред очите ви ще се открият много същества на Добродетели. Както пред очите на един астроном се откриват милиони слънца в пространството, защото той наблюдава с телескоп, докато с невъоръжено око те остават за него скрити. Когато погледнете по този начин, ще разберете какво е Божествената Мъдрост. Щом погледнете през нейния телескоп, когато видите тези милиарди същества и влезете в Божествената вълна на Мъдростта, вие ще се повдигнете. Тогава няма да ви чувам да пеете: “По-близо да съм до Господа”. Който е съчинил тази песен, не е разбирал това нещо. Не ние трябва да сме по-близо до Господа, а трябва Той да е до нас. Този Господ трябва да слезе отгоре, Той трябва да бъде близо при мен. Например, някой е паднал в калта и идва друг да го спасява; не падналият отива при избавителя си, а този, който ще го избавя, отива при него.

По-близо да си, Господи, до мен със Своята сила, мъдрост и познание. По този начин ще бъде силен всеки народ, по този начин ще бъде силен и българският народ. Ако българите слушат Господа, народ и половина ще бъдат. Употребявам българския израз “човек и половина”, което значи много добър и умен човек. Всеки трябва да носи тази

мисъл със себе си: обединение и единство навсякъде. Някои мислят, че съм дошъл да разединявам. Не, да съединявам, да обединявам – затова ме е пратил Господ тук на Земята. Даром съм взел – даром ще ви го дам. Не искам друго, освен вие да любите Господа. А за мен нищо не мислете. Аз бих желал българите да приемат това учение, а после нека заличат името ми, нека ме забравят. Знаят ме тук като г-н Дънов, а не знаят какво е моето истинско име. Един ден как ще ме търсят?...

Само Господ е безсмъртен. Имайте упование в Господа, не туряйте упованието си в хората. Мъжът трябва да има една жена – това е учението, многоженство не се позволява. Един мъж трябва да имате, един Господ. И чрез Неговите очи ще погледнете към външния свят и ще разберете, че и вашите братя и сестри също страдат. Аз ви познавам всички, виждам ви, че страдате, неприятности имате, падате, ставате. Ти си паднал; казвам: "Стани, поправи се!" – "Кракът ми се е счупил". – Нищо, ще се оправи. – "Стомахът ми малко се е развалил". – Нищо, пий малко вода, приемай лека храна и ще мине. Не бой се, всичко ще се оправи. Ако приемете Христовото учение, всички ще бъдете смели и силни. Искам вие, българите, да сте добри. За вас говоря, защото и други българи има, но те са на онзи свят и искат да знаят какво правите вие, как живеете. Те са в Божествения свят. Всеки ще бъде в Божествения свят, откъдето ще изпраща свои посланици. Един ден ще оставите други на Земята, а вие ще отидете горе.

Искам Христос да се въздигне у вас! Но не да се въздигне в смисъл на змия, тъй както някоя мома изгубва своя живот, сърце, ум и се умопобърква. Изведете тази мома, повдигнете я, пратете я на училище, възвърнете ѝ сърцето и ума, очистете я съвършено. Това значи да я въздигнете. Този Христос, когото сме потъпкали, трябва да Го очистим и да Го въздигнем. Този Христос ще ни въздигне и ще каже: "Елате, българи от този и от онзи свят, които Ме

въздигнахте, които Ме очистихте, елате, Аз ще ви въздигна!” Да се въздигне змията – това сме ние, а да въздигнем Христа – това е Той, който е вътре в нас. Тогава ще бъдем едно с Христа.

……………….

* Алфа-Центаурус (Алфа на Кентавър) – най-близката до Слънцето звезда, отстояща на 4,3 светлинни години от Земята (бел. ред.)

Неделни Беседи
03.12.1916 Неделя, София

1916_12_17 Спаси ни

СПАСИ НИ

(Неделни Беседи, 17.12.1916 Неделя, София)

“И ето, буря голяма биде на морето, така щото вълните покриваха ладията, а той спеше. И пристъпиха учениците му, та го събудиха и казаха: Господи, спаси ни, погинваме!” Евангелие от Матея 8: 24, 25

Сега ще си зададете въпроса какво толкова има в тази ладия. После и Галилейското езеро не е толкова голямо, то е едно от обикновените езера, но във времето на Христа е било едно от най-големите. Но в този стих има три неща, върху които ще ви обърна вниманието, а именно: лодката, учениците и Христос. А езерото е основата. Лодката е човешкото тяло, учениците представлява Астралният свят, Христос представлява висшият принцип у човека, а езерото е Животът, то е светът. Това е аналогия, от която искаме да изведем един закон, който да се приложи в Живота. Според мен, всяко нещо, което не може да се приложи в Живота, е хипотеза, гадание. А който разбере тази наука, ще може да я приложи и в Живота. Ако я приложите, когато морето ви се вълнува и казвате: “Ще се свърши с нас, ние погинваме”, вие ще трябва да събудите вашия Учител, т. е. висшия принцип, който спи у вас. Когато бръщолевите, Учителят ви спи; когато се гневите, Учителят ви спи; когато скучаете, Учителят ви спи. А когато товарът ви стане толкова тежък, че не можете да го носите, вие събуждате висшия принцип и казвате: “Хвърли този товар”.

Сега, може ли да кажете в коя част на Палестина стана това събитие? – В североизточната част, в Галилея.

Палестина се подразделя на Иудея, Самария и Галилея. Йерусалим представлява нисшият принцип у хората и затова там разпнаха Христа. Всички се покланят на този Йерусалим, когато седнат в кухнята при пиленцето и при винцето. И в този Йерусалим те разпъват Господа. Има хаджии, които смятат за най-голямо достойнство това да отидат в Йерусалим. В този свят няма по-голямо удоволствие от това да бъдеш поканен на обяд или вечеря от някое високо място. Да, но в този Йерусалим Господ ще бъде разпнат. Самария е психическият принцип у човека, а Галилея е висшият принцип.

В символиката на Писанието езерата, реките означават Живота, защото и Животът, и реките се движат, следователно има аналогия между тях. Казва се, че езерото се развълнувало. Не е лошо, че то се вълнува, защото трябва да се обнови, т. е. непременно трябва да дойдат ветрове, иначе водата в него ще се застои. Движението произвежда Живот. По същия закон и в човешкия живот трябва да има движение. Не е лошо, че настъпва буря във вашия мозък, във вашия стомах, във вашите гърди – това е обновление, което може да се докаже с факти. При сегашните условия в света болестите са най-голямото благословение и ако хората не боледуваха, щяха да се разплуят. Следователно бурята трябва да се яви, за да се събуди Този, който спи в лодката. Всички вие сте хора на удоволствието, искате всичко да ви идва наготово без борба, да имате по десет слуги или слугини, да имате всички средства и всичко да става, без да се мърдате от мястото си. Когато казвам “вие”, подразбирам всички, цялото човечество.

И така, в практическия живот ще дойдат бури и недоразумения. Те съществуват в държавата, в църквата, в дома, в училището, в търговията – навсякъде тези бури съществуват. Аз бих желал да има някой, на когото морето да не се вълнува, но той ще бъде светия, няма да е от мира

сего. Затова, когато някой казва, че не се вълнува, той лъже. Няма човек на Земята, който да се не вълнува, и ако твърди това, той не говори Истината. Колкото и да се повдигне, човек все ще се вълнува, защото това е Животът. Някои мислят, че когато отидат на Небето, там няма да има вълнения. И там ще има, но вълненията са различни. Когато преживявате приятно чувство, това е едно вълнение; когато преживявате скръб, това също е вълнение, но неприятно. Така че, вълненията биват приятни и неприятни. Ако сте ясновидци и разглеждате светлината, ще видите, че тя е едно движение на вълни. Ако нямаше тези вълни, светлината не би се образувала. Вашият мозък съответства на етерните вълни и ако той не се вълнува, въобще не би имало мисли. Когато енергията, произвеждана от Слънцето, дойде до очите ви, тя се разбива и щом стигне до зрителния нерв, вие усещате светлина. Светлината е акт от психическия свят. Движенията са физически, но понятието за светлина е духовно – то е акт на Духа. Следователно, ние виждаме само чрез Духа.

Сега, защо Христос спеше в лодката? Спането е един закон – човек трябва да спи, за да си почине. Уморен от дневната си работа, Христос влезе в лодката и заспа, но ветровете не Го оставиха да спи и му казваха: “Стани, помогни на тези хора”. По правило бурята се повдига, когато човек заспи, т. е. когато стават катастрофи, Господ спи. И днес Господ спи. Христос спи в лодката, но бурята, плачът на хората, ще Го събудят. И когато Той се събуди, войната ще престане. Христос ще вдигне ръцете си, бурята ще престане, моретата ще утихнат и лодката ще излезе на другия бряг. Ще ви приведа един пример, за да направя мисълта си по-ясна. Римският военачалник Тит, след като покорил Йерусалим, влязъл в храма, задигнал всичкото му богатство, повдигнал златната плащаница, която покривала кивота, извадил пергамента, на който били написани Мойсеевите заповеди, и казал: “Къде е еврейският Бог, нека покаже силата си

тук!” Натоварил Тит всичкото богатство на корабите си и тръгнал за Рим. Първоначално времето било много хубаво, но насред пътя се явила голяма морска буря, корабите започнали заплашително да се наклоняват насам-натам. Тит скръцнал със зъби и казал: “Еврейският бог е силен само по море, и фараоновите слуги по море измряха, но нека този Господ се опита да се бори с мен по суша!” Бурята утихнала, времето се оправило и Тит забелязал, че небето просветнало и се чул глас: “Нищожни червею, ще Ме познаеш!” Тит слязъл на суша, въодушевен, че се избавил, и си казал: “Къде е еврейският бог?” Тръгнал той към Рим, но по пътя един комар му влязъл в носа, оттам проникнал до мозъка му и започнал да му причинявала големи безпокойства. Така продължило цели седем години и никой лекар не могъл да му помогне. Един ден, когато минавал покрай една ковачница, ковачите чукали върху наковалнята така силно, че комарът се уплашил и престанал да го безпокои. Тогава Тит извикал ковачите и ги настанил в двора си, та като удрят върху наковалнята да плашат комара. Обаче, той привикнал и на този звук и продължил да го безпокои...

Какво показва тази история? Вие може да се борите в себе си, може да ограбвате плащаницата, може да си казвате, че няма Бог, но този комар ще дойде и никой няма да го избегне. През тази война комарът ще влезе във всички – и в учители, и в проповедници – и няма да намерите никакъв цяр. У всички, които са тъпкали Божиите закони, ще влезе този комар. Някои, които ме слушат, ще си кажат, че се занимавам с небивалици, но вие ще опитате тези неща, всинца ще ги опитате. Писанието казва: “Бог поругаем не бива”. Втори път Христос няма да бъде разпнат. Той само веднъж биде разпнат за хората, а отсега нататък вие ще бъдете разпъвани и никой не ще може да ви помогне, ако имате характера на Тит. Вие трябва да събудите Христос, който спи вътре във вас. Само по този начин ще разберете вътрешния смисъл на вашия живот. Всеки има по един

Христос вътре в себе си, това е индивидуално за всеки. Но питам кое е за вас Христос? Това прилича на онези майки, които се хвалят със децата си. Едната казва: “Я виж какви красиви очи има моето дете, колко е хубаво то!” – “Не, моето е по-хубаво” – отговаря другата. Работата не е във външната форма на детето, а зависи какъв ум, какъв мозък, какво сърце има то. Ако събудите този Христос, който живее във вас, и Той може да утеши вашето море, той е Господ, когото търсите. Утихне ли морето, вие сте на правия път и дръжте се за вашия Господ. Този, който не внася Мир в душата ви, не е Господ. Може да е облечен с мантия, може да е със златна корона, но той е само един идол. От памтивека човек страда от идоли – пазете се от тях, те носят нещастие.

И тъй, вие ще познаете Христа, защото Той ще внесе Мир във вашето сърце и във вашия ум, ще ви направи знатни на Небето. Всинца искате да сте знатни на Земята, но това е смешно. Колко знатен може да бъде един корен? Стремежът на корена е надолу в земята, следователно колкото си по-знатен, толкова по-надълбоко ще отидеш. С други думи, колкото си по-богат и знатен на Земята, толкова си по-далеч от Бога. Има четири вида хора: добри, които добро не правят; лоши, които зло не правят; добри, които добро правят и лоши, които зло правят. Последните два вида са постоянни, а първите два са преходни. Питам ви кои ще предпочетете? Кои са по-добри от първите два вида? Тези видове трябва да се кръстосат един с друг, да се съединят и така ще се произведе един добър резултат. Някоя жена казва: “Добра съм, но не мога да правя добро”. Оженете я за един лош мъж и тя ще стане светица. Обратно – оженете една лоша жена, която зло не прави, за един много добър човек и тя ще се повдигне. Така работят тези два принципа. Първите два вида са хора без воля, а другите два вида са хора със силна воля. Учениците Христови приличаха на тези, които са добри, но добро не правят, защото нямаха сила.

“И пристъпиха учениците, та го събудиха.” След всяка почивка идва активен живот. И понеже бурята произвежда условията, след които Животът може да се яви, трябваше да стане буря, за да се яви Христос. Законът е такъв: за да се яви Христос, непременно трябва да стане буря. Могат някои да ви кажат: “Ти си тръгнал по Бога, а едно след друго ти се сипят нещастия!” Това именно е привилегията. Стопанинът, който отглежда лоза и се грижи за нея, често ще я посещава, ще подрязва пръчките й, а лозата ще плаче. Някои казват: “Изтекоха ми очите от плач”. Аз съжалявам хора, които не са плакали – значи, че не са подрязвани. Ако Господ постъпва така и реже пръчките, значи Той се е събудил и ще ви помогне. Вие ще Му кажете: “Господи, стани, защото погинваме, помогни ни!” Когато вашият Господ се събуди, как ще Го посрещнете? Може да Го посрещнете като онази жена, на която мъжът се връща от работа и носи нещо, а тя го нахоква, че това не взел, онова не взел. Когато вашият Господ се събуди, вие ще започнете да се оплаквате, че това не е взел, онова не е взел и Той ще каже: “Аз трябваше да спя още дълго време, защото тези хора искат да спят в гробовете си”.

От цитираните два стиха интересен е последният, 25-и стих: “Господи, спаси ни, погинваме!” Под думата “погинване” разбирам асимилиране на висшия принцип от нисшия. Когато разумът стане жертва на вашия стомах, това е нисшият принцип. Съвременните хора много се радват, когато започват да затлъстяват, а това е най-голямото нещастие. Тогава те стават едно угоено прасе, което господарят им ще изяде. Когато надебелеете, ще бъдете изядени от Дявола – ще бъдете като една пуйка, а дяволите ще се съберат и ще си кажат: “Този човек го хранихме толкова години, но месцето му си струва”. Това е смъртта. Затова трябва да събудите Христа. За да не бъдат изядени, учениците събудиха Христа. Това е вярно и в преносен смисъл, и де факто. За всички, които разбират религията,

това значи, че един висш принцип може да бъде погълнат от нисш и това е слизане надолу. Ако искате, можете да го кръстите “изяждане на прасе”, но така или иначе един нисш принцип изяжда един висш. Когато човек изяжда прасе или кокошка, всъщност висшият принцип ги изяжда, но същевременно човекът се принизява. И когато казвам, че човек не трябва да яде месо, това значи, че силите на нисшия живот противодействат на нашия живот. Затова растителната храна е по-добра. Ако иска да бъде силен, човек трябва да яде месо, а ако иска да стане духовно силен, трябва да яде растителна храна. Когато човек не яде месна храна, това значи, че Христос е събуден у него. Под “месо” разбирам всички нисши мисли и желания в човека и ги сравнявам с кокошки, пуйки и т. н. Някой ще каже, че не обича свинско, но обича кокошчица, агънце и други. Няма разлика. Вие никога не сте питали това агънце дали иска да го изядете. Колко пъти вие сте изяждали човешкото Агънце! Връща се мъжът вкъщи весел, носи едно агънце, но излиза жена му с ножа насреща, разваля настроението му и той изгубва агънцето си. Колко пъти сте клали агнета! Ще каже някой, че никога не е колил агне. Лъжете всички. Казва Господ: “Който без причина се гневи на брата си, той коли Агне.” И Господ ще потърси тези агнета.

Искам от днешната беседа да се научите да не колите агнета – на това мнение съм аз. Когато мъжът или жената носи това Агне, посрещнете го, приемете го, дайте му малко трева и вода. Това Агне е Христос, който носи Радостта. Когато Христос се събуди, събуждат се следните пет принципа: да следвате Истината, да ходите с Правдата, да се учите в Мъдростта, да дружите с Добродетелта, да се радвате в Любовта. Някой казва, че ходи с Правдата, но не е с Любовта. Непременно трябва да ходиш с Правдата, да се радваш в Любовта, да се учиш в Мъдростта, да следваш Истината и да дружиш с Добродетелта – това е висшият принцип. Един ден, ако сме живи, т. е. ако не ме заколите като някое агне, ще ви говоря върху Добродетелта,

Любовта, Правдата и т. н. Тази любов, която вие имате, е направена от картофи, и от нея аз имам цели книги. Любовта, за която аз говоря, крепи цял свят, крепи цялото Небе – в нея живее Бог и всички Ангели живеят в нея. Тя не се мени и никога не е на два ума. Когато човек има тази Любов, очите му имат голяма дълбочина. А вие приличате на плитки блата. Гледам, че у някои любовта е дълбока петнадесет-двадесет сантиметра, аршин*, а трябва да бъде до десет или двадесет километра – поне толкова, колкото са дълбоки океаните. Ако животът ни е толкова дълбок, никоя буря не е в състояние да размъти водата му. Галилейското езеро беше плитко и затова стана такова вълнение, на дълбоки места не стават такива явления. На човек, който много се тревожи, бил той философ или проповедник, любовта му е дълбока петнадесет сантиметра. В това отношение аз не се лъжа, въпреки че досега мнозина се мъчат да ме излъжат. С този аршин аз постоянно меря и моята любов. И вие трябва да я мерите.

Когато се събуди, Христос каза: “Маловери, защо се боите?” Писанието казва: “Съвършената любов изпъжда всеки страх”. Там, където е дълбоко, катастрофи не стават. И тъй, когато се жените, изпитвайте човека, когото сте избрали. Ако много се тревожи, дъното му е плитко и много бури ще има в него – не се возете в такова езеро. Някоя мома казва: “Когато се оженя, аз ще го преобразя”. Не, ти ще намериш дъното. И целия свят да ви обещава, не се качвайте на неговата лодка. И проповедник да е, и свещеник да е, и търговец да е, и съдия да е, не се качвайте на неговата лодка. Христос пита защо нямате тази Любов. Онзи, който ви праща бурята, ви изпитва да види колко е голяма тази Любов, Мъдрост и Истина. Например, има християни, които за пет гроша няма да излъжат, но за сто ще излъжат. Имаше един господин, който казваше: “Аз не бих се продал, не бих излъгал за десет лева, за сто лева, но ако ми дадат повече, бих излъгал”. Аз пък не бих излъгал, дори ако ми дават цял свят и всичката слава. За всички тези богатства

даже косъм от брадата си няма да сваля, няма да излъжа. Един косъм от брадата ми струва повече от всичко и ако бих дал някому косъм от брадата си, той човек ще стане. На човешката глава има двеста и петдесет хиляди косми. Под “косъм” аз подразбирам “закон”. Затова жените имат дълги коси. А сега вие се решите и не знаете какво е правилото на тези коси, т. е. на тези закони. Мислите, че Господ просто Му е скимнало, та е турил косми на брадата, на главата и т. н. Господ си знае работата, когато е турил космите, но аз не искам да разкривам тези книги на Бога. Мога да ви ги разкрия, но ще ви подложа на цял изпит. Знаете ли защо беше всичко това, за което Христос се мъчеше на кръста? Яви се Лукавият, изкушаваше Го и казваше: “Колко такива като теб са дохождали”. И Му показваше как ще го плюят хората и как ще вършат лоши работи в Негово име. Тогава Христос се обърна към Господа и Го запита: “Защо ме оставяш, Господи?” Тогава Господ Му проговори дълбоко в душата и Христос каза: “Господи, свърши се, разбрах Те”.

Сега, някои от вас слушат беседите ми седмица подир седмица и си казват: “Не правим нищо добро”. Аз ви считам за хора добри, които добро не правят. Казвате, че нямате условия да работите и да се занимавате. Господ е вложил всичко във вас, затова не оставяйте неизползван нито един ден. Качвате се на една лодка и си казвате: “Ще покорим морето”. Вие трябва да събудите Христос в лодката, в която Той живее. Във вашия ум сега има доста духове, които се плашат. Но наближава времето, когато един ден за всяка казана от вас дума ще ви съди Господ. Най-напред ще съди праведните, а после ще съди грешниците. Всеки ще се яви и ще покаже какво е работил за толкова хиляди години. Може в живота си да сте направили само едно добро, но то е в качеството, а не в количеството. Когато дойде Христос и отвори книгата, ще види колко агнета са заклани. Всеки ден колите тези агнета и затова няма мир в домовете ви.

Господ, за който ви говоря днес, казва: “Да се събуди

Христос у вас!” Сега аз може да ви говоря, но това е глас, въпиещ в пустиня. Когато се събуди Христос, вие ще възкръснете, ще се озовете в Галилея, а не в Йерусалим, страданието ви ще престане, ще се превърне в приятно вълнение и ще се намерите в една атмосфера, благоприятна за вашето развитие. Нисшият и висшият живот са свързани, но нисшият трябва да се подчини на висшия. Не оставяйте стомахът, сърцето и умът да ви са господари – те са слуги. Повдигнете всяко желание, за да слугува на този Божествен принцип. Вие смятате, че ще разберете този Христос, за когото често ви говоря, понякога се напъвате да Го видите, но аз ви питам утихна ли вашето море, излязохте ли на суша? Не, това е лъжливият Христос, вие още не сте Го видели. Когато Той се яви, вие ще бъдете на вечната канара на Добродетелта, ще бъдете в рамките на Правдата, ще бъдете в същинската майка на Любовта, която никого не съди и от никого не се отвращава. Любовта не дели хората на праведни и грешни, тя еднакво живее и на Небето, и на Земята, живее и в ада, и горе, за нея еднакво радостно и весело е да изпълнява своята длъжност където и да е. Казваш: “Не мога да търпя еди-кой си”. Ти си от добрите хора, но добро не правиш. Някой казва: “Бива милостиня, милостиня, но роб няма да й стана”. – И ти си от същите.

И тъй, сега е време да послушате какво ще ви говори вашия Христос в лодката, в която се возите в това бурно море. И това, което Той ви каже, трябва да го държите като една светиня и никому да не го казвате. Когато ви разказвам историята на Тит, вие си казвате: “Това аз не съм сторил”. Колко пъти, щом се разгневите, вие казвате, че Господ зле е направил света, задигате плащаницата и всъщност вие сте този Тит, който разрушава Йерусалим. Ще кажете: “Колко жесток е бил този човек!” Колко пъти сте се опълчвали против Господа, а Той казва: “Червейче, знаеш ли от каква смърт ще умреш?” Някои Му дават съвети – Господ няма нужда от никакви съвети. И ако всички народи схванат така света, ако така приложат това учение, само тогава ще дойде

Христос. Аз бих желал всички проповедници, свещеници и съдии така да мислят – всички да ходят с Правдата, да се радват с Любовта, да се учат от Мъдростта, да следват Истината. Само така може да напредне един народ, всички други възгледи са суета. Само тогава всички неща ще придобият смисъл. И в готвенето, и в прането има смисъл. Някой пере и си казва: "На мен ли се падна тази работа?" Например, снахата пере дрехите на свекъра и свекървата и си казва: "Тези стари няма ли да се махнат? Разбирам, ако дрехите са само мои, а то и дрехите на старите!" Не, когато перете, кажете си: "Както изпирам тази риза, така и Ти, Господи, ме направи така чист!" Ако аз пера, ще кажа: "Господи, тези хора ме опетниха, но Ти ме изпери!" А ако седна да пиша някоя работа, ще кажа: "Както аз върша тази работа, така Ти, Боже, ме напъстри!" Ще каже някой, че са почернили книгата. Докато една книга не се почерни, тя не се научва.

Ако в думата "милост" разгледате буквата "м", ще видите, че тя има четири резки, които образуват два планински върха и една долина. Следователно, за да бъдеш милостив, трябва да имаш два върха, на които да се крепи тази долина. Така и човешкият живот не може да се състои само от върхове, а трябва да има и долини. Долините са тъмни места, сенки. Понякога очите ви не са добре. Преди няколко седмици при мен дойде една госпожица, която си беше внушила, че долните й клепачи са почернели. Беше си втълпила това и не можеше да се освободи от тази мисъл. А причината беше тази, че очите й са малко изпъкнали и хвърлят сянка при различните ъгли на осветление... По същия начин и вие, щом видите някаква сянка, започвате да мислите, че сте големи грешници, че нищо няма да излезе от вас. Това са издатини и вдлъбнатини, които само произвеждат сенки. Господ ви е пратил да служите някому – например, да наглеждате няколко сирачета, а вие искате да заемете първо място, да станете министър-председател и да управлявате България. Кажете ми кой министър е

оправил България, кой министър е оправил Германия, Англия или други? Когато вашият Господ се събуди, тогава всички бури ще утихнат, и вие с Него заедно ще имате тази сила и власт. Без Христа нищо не може да се направи. За да бъдете силни, Христос трябва да се събуди. А Той ще се събуди само по пет начина: когато бъдете едно с Добродетелта, Правдата, Истината, Мъдростта и Любовта.

Сега, ако ви дадат един милион, пет, десет милиона лева, ще се колебаете ли? Представете си, че ви дават всички богатства; тогава ще се колебаете ли? Да не заприличате на онзи каменар, който живял в първите векове на християнството в Египет. По това време живеел и един много благочестив отшелник, който изработвал кошници и ги продавал в Александрия. На връщане оттам всеки път той срещнал този беден каменар, който го спирал, поканвал го в къщата си, измивал му краката и го нахранвал. На отшелника му домиляло за този добър каменар и един ден запитал Господа дали може да му се помогне с нещо. Господ му отговорил: “Може, но ако животът му се измени”. – “Ами, ако му се дадат пари, животът му нали ще се измени?” – запитал светията. – “Е, добре – отговорил Господ, – на едно място има заровени пари, изкопай ги и ги дай на каменаря”. Отшелникът намерил парите и ги дал на каменаря, който бързо се издигнал, направил си хубав палат, заживял богато и в скоро време бил избран за пръв везир. Един ден отшелникът отново срещнал каменаря, но оня толкова се бил възгордял, че се направил, че не го вижда. Това много огорчило отшелника, той продължил нататък по пътя, обаче го срещнал един Ангел, хубаво го набил и му казал: “Със твоята помощ ти погуби една душа”. Започнал тогава отшелникът отново да се моли на Господа да спаси душата на каменаря. Захванали се клевети, интриги и гонения по адрес на везира, който скоро изгубил всичкото си състояние, загубил високия си пост и се принудил пак да дяла камъни. Един ден, докато работел, той видял пак отшелника, спрял го и го заговорил: “Аз

тогава те познах, но бях се възгордял от положението си. Помоли пак Господа втори път да ми даде пари!” А отшелникът отвърнал: “Не искам втори път да ме бият”...

И вие като този отшелник искате да дадете преимущество на низшето, но ще дойдат Ангелите да ви набият и тогава ще трябва да издигнете висшето в човека. Аз ви говоря това, за да бъдете напълно добродетелни, напълно справедливи, тъй истинни и тъй мъдри, както е сам Господ. В нашия живот трябва да постъпваме тъй, както Господ постъпва спрямо нас. Често ние сме недоволни, но Той веднага изпраща Своето благословение. И винаги самите ние ставаме причина за своето нещастие. Ще си послужа с един пример: веднъж Настрадин Ходжа се качил на едно дърво и започнал да сече клона, на който бил седнал. Като го видял, един минувач му казал: “Не прави това, защото ще паднеш!” – “Ти отгде знаеш това?” – го запитал Настрадин Ходжа и продължил работата си. И наистина – отсякъл клона и паднал на земята. Тогава ходжата станал, настигнал минувача и го запитал: “Щом можа да ми кажеш, че ще падна, я ми кажи кога ще умра”. Минувачът отговорил: “Ще умреш след три дни, затова си изкопай гроб под една круша, легни там и чакай”. Настрадин Ходжа се простил с жена си, изкопал гроб под една круша, легнал, от дървото падали плодове, а той ги вземал и си похапвал. Така три дни чакал да умре, а на третия ден минало покрай него стадо камили. Когато го видели, животните се подплашили и се разбягали, за което пастирите хванали ходжата и го набили добре. Тогава той се върнал вкъщи, а жена му го запитала: “Какво има на онзи свят?” – “Много е хубаво на онзи свят – крушите падат и ти ядеш, но когато подплашиш камилите, тогава е лошо”.

Често пъти и вие подплашвате камили, често пъти вкарвате комар в носа си, често пъти сечете клона, на който седите. Събудете Христа и Той ще ви научи как да живеете. Който не е събудил Христа, той не знае как да живее. Трябва да

дойде висшият принцип и да ви освободи от това робство. Вие сте роби един на друг: мъжът чака спасение от жена си, жената – от мъжа си, синът – от баща си, дъщерята – от майка си. Не се надявайте на хората, събудете Христа в тази лодка и веднага ще разберете вътрешния смисъл на нещата. Когато учениците видяха, че Христос може да укротява бурята в морето, разбраха, че Той има власт да регулира нисшия принцип.

Пожелавам ви да се събуди вашият Христос и да ви въведе във вашия Мир, да ви даде Мъдрост и Знание, за да можете да свършите на Земята мисията, която Господ ви е определил.

----

* Аршин (тур.) – мярка за дължина, равна на 68,75 см (бел. ред.)

Неделни Беседи
17.12.1916 Неделя, София

1916_12_24 Ще бъдат научени

ЩЕ БЪДАТ НАУЧЕНИ

Беседа от Учителя, държана на 24 декември, 1916 г. София.

„И всички ще бъдат научени от Бога. И всеки, който слуша и се научи от Отца, иде при мене." (Йоана 6:45)

„Всички ще бъдат научени от Господа." Идеята, скрита в тоя стих, е проста. За да се обясни същината на Бога, трябват дълги обяснения, дълбоко проникване в стиха. Понятието Бог е отвлечено, достъпно само за философски умове, за хора с висока култура. Тоя въпрос още не е достояние на съвременните хора. Ще възразите, че и вие сте носители на културата. Вие сте от арийската култура, от културата на доброто и на злото. Хората от тая култура не са в състояние да разберат тоя стих. Ако на съвременния човек кажеш, че ще бъде научен от Господа, той ще се види в чудо, не може да разбере, как и отде ще дойде Господ да го научи. Какво е Бог? Той е Първата Причина на нещата. Думата „причина" е съставена от две срички: при и чина. Казваме: Чина нещо, т. е. правя нещо. Значи, Бог е Оня, Който прави първите неща. Вие, както и всички хора, сте първите работи на Господа, но не в тоя вид, в който сте сега. Като казвам, че вие сте първото дело на Господа, имам пред вид вашата душа, която е скрита във външната обвивка – тялото.

„Ще бъдат научени." За да бъде научен, човек трябва да има вътрешен стремеж, подтик към онова, което ще учи. Ученик, който има вътрешен подтик към учението, лесно ще намери учителя си. Момък, в душата на когото има любов, лесно ще намери своята възлюбена. Следователно, за да намерите Бога, Който ще ви учи, първо Той трябва да

проговори в ума, в сърцето и в душата ви. Тогава ще намерите и мене. Какво разбирам под „мене"? – Синът Человечески. Казваш: Аз желая да бъда Син Божи. – Няма по-велико нещо от това. Да бъдеш Син Божи, това значи, да служиш и да знаеш, как да служиш. Който не може разумно да служи на Бога, не може да се нарече Син Божи. Служенето не е само към едного. Първо ще служиш на своята душа, после на своя дом, на обществото, на народа си, на своето племе и най-после на цялото човечество. Това са задължения, които човек трябва да научи и да изпълни. Това е велика наука. Да станеш музикант, да свириш добре на цигулка, това значи, предварително да си минал цяла школа, в която да си научил правилно да държиш лъка и цигулката. Много време ще се упражняваш, ще теглиш празни струни, докато най-после пристъпиш към по-сериозни упражнения. Който се учи да свири на пиано, първата работа е да се постави ръката му и да знае, какво положение да даде на пръстите си. И това не е лесна работа. Ще кажете, че тия неща са прости, и вие ги знаете. – Лесно се говори за неща, които не сте опитали.

Задачата на всеки човек е да се запита, Син Божи ли е той, или не е. С други думи казано, всеки трябва да се запита, служил ли е на Господа, или не. Ако може положително да си отговорите на тоя въпрос, всички останали въпроси се разрешават лесно. Това значи, да си научил вече да управляваш лъка и да пристъпиш към другия урок – да теглиш празни струни. Ще кажеш, че това е още по-лесна работа. – Какво нещо е лъкът? – За женената жена лъкът е нейният мъж. Ако е научила урока си, как да управлява лъка на своята цигулка, тя ще живее добре с мъжа си и разумно ще управлява своя дом. Рече ли с лъка да гони мухите, да бие децата, тя не може да управлява дома си. Казваме, че тая жена не може да свири на цигулка. И мъж, който не може да управлява своя лък, не е музикант, нито е в състояние да управлява своя дом. Както учителят по музика дава елементарни уроци на новите си ученици, така

и Бог започва с всеки, който иска да се научи от Него. Първо Той ще преподаде начина, по който се управлява лъка; после, как се държи цигулката и най-после ще пристъпи към упражнения върху цигулката. Той ще каже: Вземи цигулката си, застани мирно и започни! Като научиш да свириш леки упражнения, постепенно ще пристъпваш към по-сложни, докато станеш господар на всички позиции. Това значи, да бъдеш научен от Бога. Вие сте дошли на земята, като във велико училище. Който се научи да свири, ще стане велик артист. Който не се научи, ще остане зад сцената. Такъв е великият закон. – Защо е дошъл човек на земята? – За да научи закона на милосърдието.

„Ще бъдат научени от Господа". Ще обясня тоя стих с легенда, в която се говори за създаването на света. Бог създал небето и земята, растенията и животните и решил да си почине. По едно време Му дошло на ума да направи човек, който да представя връзка между небето и земята. Като се научили за това решение, ангелите се изредили пред Господа, да Му дадат мнението си за съществото, което е решил да създаде. Пръв се явил пред Господа ангелът на Истината и казал: Господи, не създавай това същество. То ще завладее света. Втори се явил ангелът на Правдата и казал: Господи, не създавай това същество. То ще бъде жестоко и неотзивчиво, ще мисли само за себе си. Никога няма да влиза в положението на страдащите. После дошъл ангелът на Мира и казал: Господи, не създавай това същество. То ще напои света с кръв. С неговото явяване ще настанат големи кръвопролития. Бог се отказал от желанието си да създаде човека. Най-после се явила при Господа най-малката дъщеря на Милосърдието и казала: Господи, както си намислил, така направи. Създай това същество. Даже всички да се откажат от него, аз ще му покажа, как да люби, как да прояви милосърдието. От тия думи лицето на Господа светнало, и Той казал: „Ще създам това същество, ще го направя по образ и подобие свое." Значи, човекът бил създаден заради любовта на малката

дъщеря на Милосърдието. И до днес още, който познава тая дъщеря, той запазва образа на Оня, Който го е създал. Който не познава тая дъщеря, той е осъден на изчезване. Малката дъщеря на Милосърдието е Христос.

Казвате: Как е възможно Христос да символизира дъщерята на Милосърдието? Може ли Той да се уподоби на мома? Христос съдържа в себе си двата принципа: мъжкия и женския. Под „мъж" се разбира разумно същество, което мисли, което носи в себе си едно от великите качества на Бога – милосърдието. Казано е: „Всички ще бъдат научени от Господа." – На какво ще бъдат научени? – На милосърдие. Това е велика наука. Това значи, да си научил правилно да теглиш лъка, правилно да свириш. Ще дойде ден, когато от ученик ще се превърнеш на учител, който ще преподава на другите.

И тъй, изучавайте Христовото учение, като учение за човешката душа. Само така човек ще познае отношенията си към Бога и ще се определи. Някой иска да изучава астрономия. Той трябва да се запита, какво отношение има астрономията към неговата душа. Тя говори за ония вечни условия, при които душата може да живее в безпределното пространство. Само оня може да живее в безпределното пространство, който се е научил да управлява лъка и да свири. – Искам да придобия Духа Божи в себе си. – Как се постига това? – Когато дадеш път на милосърдието в своя живот. Не можеш ли да направиш това, ще дойдат ангелите на истината, на правдата и на мира пред Господа, да кажат, че са били прави, когато са Го съветвали да не създава човека. Когато един от тия ангели види, че човек греши, той си казва: Аз знаех, че ще бъде така. Милосърдието и доброто трябва да работят дълго време върху човека, докато възстановят оня образ в него, който някога му е бил даден. Доброто в човека е в отношение 1:3. Едното е доброто, а тройката – трите неприятели, които му се противопоставят. Те са заблуждението, себелюбието и жадността да пролива

кръв. Ще кажеш, че не си проливал кръв. Няма човек в света, който да не е проливал кръв. Миналият век е век на проливане на кръв. Иде милосърдието в света, което работи за повдигане на човечеството.

Друга култура трябва да дойде в света – културата на милосърдието, което ще определи отношенията на човека към Бога. Това е първото отношение, първото изкуство. Придобие ли се това изкуство, другите идат сами по себе си; всички тайни се откриват сами по себе си. Лъкът на цигулката символизира човешката воля. Ако волята не е възпитана, човек не може да изрази правилно своите мисли и чувства. При невъзпитана воля можем да говорим за неправилен и дисхармоничен живот. При възпитана воля имаме правилен и хармоничен живот. Мислите и чувствата са тоновете, които цигуларят предава чрез своята цигулка. – Кой цигулар се харесва на публиката? – Който свири хармонично. – Защо някои мъже и жени не могат да се търпят? – Защото цигулките им не са нагласени. – Какво трябва да се направи, за да се търпят? – Трябва да се обърнат към милосърдието. В него се крие изкуството да помирява хората.
Казваш: Искам да науча, как е създаден човекът. – Това не мога да ти разкажа. Мога да ти покажа, как да държиш цигулката, как да употребяваш лъка, но ти сам трябва да се упражняваш. Лъкът и цигулката трябва да бъдат доброкачествени, а ти да се стремиш да свършиш работата си докрай.

На всеки човек е дадена по една цигулка и по един лък. Всеки трябва да се запита: Тегля ли правилно лъка? Държа ли добре цигулката? Всеки ще си отговори и, ако не е доволен, ще се изправи. Ще държиш цигулката в хоризонтално положение, т.е. в пасивно, възприемащо положение. – Какво ще възприемаш? – Божествените тонове. Ако накланяваш цигулката, ти си в един от активните процеси. Тоновете, които излизат от ръката ти,

това са светлинните лъчи, които постоянно се развиват.

„Ще бъдат научени от Господа." Веднъж имаш стремеж, знанието иде само по себе си. Ако стремежът е насочен нагоре, човек започва да се учи от Господа. За такъв човек казваме, че е музикален. Колкото по-силен е стремежът на човека, толкова по-голямо е съдействието му. Всички добри хора му съдействат. Няма човек в света, който да не се отзовава на Божественото. То се проявява във вид на милосърдие. Дето е милосърдието, там почвата е обработена. Без него човек е подобен на пустиня. Казва се, че пустинята нищо не ражда. Тя е бездетна жена. За бездетния се казва, че е жесток. Като знаете това, пазете се от жестокостта, която спъва човешкото развитие.

Когато Навуходоносор завладял Ерусалим, решил да посети еврейския храм. Като влязъл вътре, той видял, че близо до храма клокочела кръв. Крайно учуден от това, той извикал свещениците да ги пита, отде иде тая кръв. Те му отговорили, че причината за кръвта се дължи на жертвите, които евреите принасяли на Бога. Значи, кръвта била от животни. Навуходоносор взел една чаша пълна с кръв и я сравнил с тая на животните. Оказало се, че кръвта около олтара не била животинска. Настоял да му кажат истината. Какво излязло? Той разбрал, че преди години, в тая местност живял един добър, благочестив свещеник, на име Захарий, който често им говорел, че не живеят добре. Те го намразили и, за да се освободят от него, убили го. Ядосан, Навуходоносор заповядал да убият всички свещеници и да турят телата им в кръвта, която клокочела. Обаче, кръвта не престанала да извира. Тогава той заповядал да убият много деца и да ги хвърлят в кръвта. И след това кръвта не престанала да извира. Чудел се Навуходоносор, каква е тая кръв, че от нищо не се насища. Най-после заповядал да убият много моми и момци. Кръвта пак не престанала да тече. Дълбоко замислен, Навуходоносор си казал: Чудно нещо, само един човек убит, и кръвта му с нищо не може да

се насити! Тогава, как ще се насити кръвта на хилядите невинни хора, които аз убих? Той се разкаял за погрешката си и заплакал. Няколко сълзи паднали на мястото, отдето извирала кръвта. Голяма била изненадата му, когато кръвта престанала да клокочи. Само една сълза била в състояние да утоли кръвта на убития Захарий.

Питате: Защо плаче човек? Какво е предназначението на сълзите? Една сълза, излязла от окото на човека, може да го спаси от престъплението, което е извършил. Тя е сълзата на милосърдието. Христос казва: „Всички, които са научени от Бога, идат при мене." Оттук започва истинската култура, истинското знание. Под „култура" в широк смисъл, разбираме това знание и изкуство, което обхваща целокупния живот. Тя обхваща проявите на ума, на сърцето, на душата и на духа. При тая култура всяко същество има своето определено място и предназначение; всяко същество има условия за своето развитие. Първото съзнателно същество, което се явило през тая култура, било човекът, т.е. мъжът. Под „човек" разбираме същество, което мисли. През тая култура е живял само мъжът. Тогава жената не е съществувала. – Как може животът без жени? – Няма да се впущам в подробности, но казвам, че тая култура може да се счита като една от забележителните култури на света. Тя е култура без страдание. Човекът е бил свързан с Бога. Другар му е бил Бог. В тая дружба човек придобил големи знания, но станал ленив. Ще кажете, че старият е ленив. Важно е, че леността го е заставила да търси другар да му помага. Той пожелал да му даде Бог един другар. Желанието му било задоволено. Бог му пратил другарка – жената. Дошла жената, но скоро се наситила на Адама, намерила, че е стар, и си потърсила млад другар. Тя намерила такъв в лицето на змията – черният адепт. От тоя момент започва втората култура – на познаване на доброто и на злото. Сегашната култура е на жените. Мъжете са безгласни букви, както шеговито се наричат „лукови глави."

Иде новата култура на света, която ще съедини двата принципа – на мисълта и на живота. Тя е културата на милосърдието, или културата на любовта. Първата култура е била на мъдростта, втората – на правдата, а третата – културата на любовта. Тая култура ще съедини мъжа и жената в едно цяло. Ще кажете, че съединяването подразбира обезличаване. Не е така. Да се съединиш, това значи, да се увеличиш, да се хармонизираш, да станеш по-силен. Българите поддържат девиза: „Съединяването прави силата." Една дума липсва на тоя девиз: Съединяването в любовта прави силата. Стремете се всички към това съединяване – мъже с жени и жени с мъже– съединяване в името на великата Божия Любов. Ще кажете, че това е едно и също съединение. Не, две съединения се образуват: първото съединение е мъжът на първо място, а жената на второ, според времето на тяхното слизане на земята. Второто съединение е жената на първо място, а мъжът на второ. Двете съединения се събират на едно място и дават общ сбор животът.

Днес всички хора – мъже и жени, имат желание да живеят добре. Жените мислят, как по-добре да се наредят, да се украсят с гердани от бисери, с диадеми, като корони на главите. Добре е това, но тия гердани и диадеми не могат да се запазят за дълго време – мъжете ще ги заложат. Колко мъже са опропастили жените си! Когато момъкът реши да се жени, търси богата мома. Като се ожени за нея, в скоро време изяжда парите и скъпоценностите ѝ и я оставя последна беднячка.

Един американец получил голямо наследство от баща си, който цял живот пасъл говеда. Наследството му било три милиона лева. Като видял толкова пари, той се предал на удоволствие, на ядене и пиене с приятели и в шест месеца изразходвал всичко. При това положение, нищо друго не му оставало, освен да следва занаята на баща си – говедар. Той накривил шапката си, взел тоягата и тръгнал да пасе

говедата. Това значи, той се заел с изучаване на живота. Много от сегашните жени обичат мъже, които разполагат с големи суми – ядат и пият. В скоро време те изгубват всичко и стават говедари. Да бъдеш овчар, това значи, да знаеш, как да пазиш своите мисли и чувства. Както овчарят пази овцете от вълците, така всеки човек трябва да пази мислите и чувствата си в чистота. Вълците в човека са неговите лоши мисли и чувства, които той понякога отхранва. За да не развалят настроението му, той не трябва да ги допуща в себе си. Неговата кошара трябва да бъде много здрава.

Сегашните хора ще бъдат научени от Бога, как да живеят. Той и сега ги учи. – Как? – Чрез своите мисли. Влезе в ума ви една възвишена мисъл, но вие се стеснявате, не смеете да я реализирате. Казвате: Дошла е в ума ми една малка, детинска мисъл. – Не е детинска, тя е Божествена мисъл. – Тя е за млади хора. – Дай ход на своята мисъл и не се стеснявай. Божествените прояви имат отношение към младите. Казано е в Писанието: „Ако търсиш мъдрост, ще я намериш в старите; ако търсиш сила, ще я намериш в младите." Мъжът е стар, жената е млада. Те трябва да се съединят, да създадат хармонията в живота. Мъжът е първата цигулка в оркестъра, а жената е втората цигулка. Мъжът и жената са двата принципа, които се допълват, но човек може да бъде едновременно мъж и жена, жена и мъж. Жената казва: Защо не съм мъж? Тя не знае, че в човека се съдържат и двата принципа едновременно. Значи, в човека е вложена възможността да греши. – Защо греши? – Защото има свободна воля. Ако не знае да управлява лъка, той ще взима фалшиви тонове и ще прави погрешки. Като слушаш, как свири, казваш: Ето един човек, който не знае да свири, а иска нас да учи.

Мнозина запитват: Как да познаем, каква е сегашната култура? Идете по селата, да видите, как се отнасят селяните с говедата, които им работят. Идете по фурните,

да видите, как продават хляба; идете в семействата, да чуете и там викове и плач. Това е културата на ожесточаването. Когото и да срещнете, ще видите, че се е демагнетизирал, очите му хлътнали, лицето му посърнало. Каква култура е тая? Днес милосърдието учи хората, как да прилагат мъдростта и силата. В това се заключава Христовото учение. В това се изявява Христос, Който иде вече на земята да научи хората. Някои очакват Христа, да слезе на земята с множество ангели. Какво представя ангелът? Човек има физично тяло, тяло на желанията и умствено тяло. Ангелът, обаче, е лишен от тяло на желанията, поради което той няма възможност да греши. Значи, Христос се придружава от ангели и светии, т.е. от хора без тяло на желанията. Ако искаш да станеш ангел или светия, трябва да се откажеш от своето тяло на желанията.

В черквите проповядват, че Христос иде да накаже хората. Не е така. Христос ще дойде да тури всяко нещо на мястото му, да тури ред и порядък в света. Само така светът ще се оправи, и то мигновено. Какво означава думата „мигновено"? Тя е образувана от миг, мигане. Кога човек мига? Като затваря и отваря очите си бързо, той мига. Така и котката понякога мига, иска да докаже на мишката, че няма вече тяло на желанията, да не се страхува от нея. Мишката повярва на котката и свободно влиза и излиза от дупката, докато стане жертва. Така постъпват някои хора, като се молят. Те затварят очите си, правят се, че нищо не виждат, и казват: Господи, ние нямаме тела на желания, дай ни това, от което се нуждаем. Като получат отговор на молитвата си, отварят очите си и всичко забравят. Човек трябва да се освободи от ненужните желания, от постоянните роптания, че това или онова няма. Само тогава Бог ще го научи на това, което му е нужно. Човек трябва да се освободи от тялото на желанията. Ако два момъка обичат една мома, как ще разрешат въпроса? Днес го разрешават чрез убийство. Защо единият да не отстъпи момата на

другия и отдалеч да й се радва? Някоя жена не обича мъжа си, и обиква друг мъж. Или мъжът не обича жена си, обиква друга жена. Оня, който се счита изоставен, намира, че това е грешно, неправилно. Добре е, наистина, и двамата да се обичат, но любовта не се подчинява на човешки закони. Добре е жената да обича мъжа си, но как ще го обича, ако той я бие всеки ден?

Един виден английски реформатор, Йоан Веслей, се оженил. Понеже имал връзка с много хора, мъже и жени, жена му била недоволна от него и започнала да го бие. Още на третия ден след женитбата си, той казал на другарите си: Не струва човек да се жени. Такива са отношенията на хората от сегашната култура. Това е резултат на желанията на физичното тяло в човека. Докато детето е малко, то е тихо, кротко, няма желания. Щом започне да се развива тялото на желанията, детето става капризно, своенравно. Това се забелязва особено от 7–14 годишна възраст. От 14 години нататък децата започват да поумняват. Като пораснат, те работят повече с ума си, стават разумни и, от 28 – 30 годишна възраст, те стават съзнателни – започват да търсят Бога и Христа. Сега и на вас проповядвам новото учение, което ще ви заведе при Христа.

Днес, като наблюдавам живота на хората, навсякъде виждам дисхармония: В домовете, в обществата, в училищата. Това ме кара да се измъчвам и страдам. Днес всички хора се карат, сърдят се – мъже и жени, ученици и учители, свещеници с пасомите си. В това отношение, всички хора са герои-мъченици. – Защо са мъченици? – Защото са дали първо място на своето тяло на желанията, а са изместили Бога от себе си. Днес никой не слуша Господа. Всички хора искат да бъдат щастливи, учени, умни, богати. Ако разделите богатството на земята по равно, на всеки човек ще се падне само по 40 лв. Можеш ли да бъдеш щастлив с 40 лв.? Ще кажете, че ви са нужни поне четири хиляди лева месечно. Отде ще вземете тия пари?

Трябва да ощетите други, за да задоволите себе си. Това не е разрешение на въпроса. Тоя въпрос се разрешава с труд и работа. Ако се трудиш и работиш, всичко ще имаш; ако не се трудиш и не работиш, нищо няма да имаш. Тоя закон е верен не само за физичния свят, но за всички светове. Направете следния опит: Турете в ума си мисълта да работите изключително за Бога с любов, ще видите, че в продължение на няколко години материалното ви положение ще се подобри. Ако опитът ви не даде резултат, елате при мене, аз ще изплатя всичките ви дългове. Готов съм на всичко, само да докажа верността на тоя закон. Ако всеки народ се реши да служи на Бога, хората нямаше да воюват. Понеже не служат на Бога, сегашните хора разрушават това, което са създали. Един ден те ще видят погрешките си. Сега няма защо да съжаляват. Те вървят по закона на необходимостта. Важно е в бъдеще да се избягват тия разрушения.

Аз бих желал българите, първи да дадат пример. Нека свещениците се решат да служат на Бога с любов. Ако искат, нека дойдат при мене, да им предам това учение, те да го проповядват. Аз съм готов да отида на друго място, като им предам всичките си права и привилегии. Важно е Българският народ да се просвети духовно и да заеме достойно своето място между другите народи. Ако всички приемат новото учение, пътищата им ще се оправят; семействата и училищата ще се повдигнат. И тогава ще ти бъде приятно да минаваш от единия край на България до другия – ще бъдеш като в рай. Ще вървиш и ще се радваш, че служиш на Бога. Дето минеш, дърветата и цветята ще ти се усмихват и по-добре ще цъфтят; плодовете сами ще ти се предлагат. Моми и момци ще те посрещат с радост и веселие. Навсякъде ще се чуват песни и игри. Аз не съм против играта. Всички ще бъдат добре облечени и украсени. Не съм и против украшенията. Носете гердани и диадеми, носете и корони на главите си, но всичко да става с любов. Това значи, да бъдете научени от Господа.

Днес религиозните очакват да дойде Христос втори път на земята. Това е невъзможно. Той е опитал любовта на хората. Един руски губернатор казал, че ако Христос дойде на земята, той ще го арестува. Христос знае това. Ако влезе в черквата да проповядва на хората, свещениците ще Го изгонят, като кажат: „Писано е, всеки пророк или проповедник, който дойде след Христа, е антихрист и лъжепророк." Ще кажете, че Христос може да дойде като цар. Малко ли са царе на земята, че и Христос трябва да се яви като цар? Ако Христос дойде като цар, това значи, да внесе смут между народите. Христос казва: „Моето царство не е от тоя свят." Сегашните царе са на мястото си. Ако те, както и техните поданици, изпълняват Божията воля, хората ще бъдат щастливи. Това означава стиха: „Всички ще бъдат научени от Господа."

„Ще бъдат научени от Господа." Тоя е основният принцип на живота. – Кога ще бъдат научени? – Когато служат на Господа. Милосърдието има отношение към закона на служенето. Решете се и вие да служите на Бога. Това е новото учение, което всеки може да приложи. Преди да пристъпите към служенето, трябва да примирите мъжа и жената в себе си. Ще им кажете: Или ще се примирите и заедно ще служите, или ще напуснете моя дом. Както жената дава ултиматум на мъжа си, или да се откаже да ходи с чужди жени, или ще го напусне, така всеки човек да даде ултиматум на мъжа и жената в себе си да се примирят. Когато мъжът в жената, и жената в мъжа кажат, че ще служат, ще се примирят, тогава и ти ще приемеш новото учение и ще служиш на Бога с любов. Жената в мъжа трябва да се подчинява на мъжа, но и мъжът в жената трябва да се подчинява на жената. Това е Божественото учение. Лявата страна в човека е женска, а дясната е мъжка. Лявата е по-малка от дясната, т.е. от мъжката. Тия два принципа се виждат и в ръцете, и в лицето, и в очите на човека. Лявата ръка и лявата страна на лицето са женски, а дясната ръка и дясната страна на лицето са мъжки. Затова

лявата страна на лицето е по-нежна от дясната. Светлината, която излиза от дясното око, е по-груба от тая, която излиза от лявото око. Долната устна е женска, а горната – мъжка; долната част на носа е женска, горната е мъжка. Дългият нос е мъжки, късият – женски. Ако има нещо грубо в женската или мъжката половина на човешкото тяло, то е резултат на миналите култури. Първата култура е образувала дължината на носа, а втората – неговата широчина. Така се е създал кръстът.

„Ще бъдете научени от Господа." Вие, научените от Господа, правете наблюдения върху себе си, да знаете, кой във вас – мъжът или жената не е разположен. Ако се гневиш, ще знаеш, че жената в тебе е виновна, понеже гневът е порок на жената; ако се гордееш, мъжът е виновен, понеже гордостта е порок на мъжа. Гневлива жена и горделив мъж, събрани на едно място, къщата ще запалят. Ние не се нуждаем от такива хора. Това не е за осъждане, но за обяснение. Под „мъж и жена" аз разбирам служби на човечеството. Като влезете в третата култура, т.е. културата на любовта, тогава ще разберете, какво нещо е мъжът и какво – жената. Тогава ще разберете, отде произлизат и двамата.

Сега аз ви говоря за милосърдието. Тая дума е от среден род, а всъщност представя жена. Милосърдието е най-високата проява на човека, който живее на земята. Аз говоря за милосърдието на сегашното общество, на сегашните християни, на вас, които ме слушате; аз говоря на ония, които от две хиляди години търсят Христа. Аз ви проповядвам днес, защото всички искате да бъдете щастливи. И аз желая да бъдете щастливи, да бъдете научени от Бога. Вие искате да бъдете силни; и аз желая да бъдете силни, защото без сила човек не може да работи. Милосърдието, за което ви говоря, не е нещо отвлечено, мъртво. То е реално и живо. Всеки ден то слиза на земята. То е първият лъч, който сутрин ви събужда. Милосърдието

внася първата мисъл във вас за работа. Ако не приложите тая мисъл, ще сгрешите. То ви нашепва, какво да правите, а вие отлагате. Милосърдието казва: Няма време за отлагане. Ако отложите, ще пропуснете условията. Идат условия за нова работа. Ако не сеете, гладни ще останете.

„Ще бъдат научени." – От кого? – От Господа, от Първия Принцип, Който е вътре във вас и ви учи. После иде Христос – вторият принцип, Който определя вашите взаимни отношения. Най-после и аз ви говоря. Вие мислите, че аз съм дошъл да пропагандирам някаква секта. Аз съм дошъл да ви науча да работите. Де ще работите? В църквата, в училището, в дома, в обществото. И, като се научите да работите, каквото придобиете, ще бъде ваше. Когато господарят се научи да благодари на слугата си за работата, която е свършил, той може да се нарече Син Божи. Да бъдеш Син Божи, това не е привилегия само за едного. Всички можете да бъдете Синове Божии. Направиш една малка услуга – не искай никакво възнаграждение за нея.

Желая ви да проявите любовта и да възкръснете. Аз зачерквам от книгата на живота всички мъже и жени, всички учители, всички съдии, всички проповедници и свещеници със старите разбирания. Бог да благослови добрите проповедници, добрите майки и бащи, добрите синове и дъщери, добрите учители, които се стремят към новото. Да бъдат научени от Господа.

Да дойде Божието благословение върху вас!

Беседа от Учителя, държана на 24 декември, 1916 г. София.

1916_12_31 Отдайте Божието Богу

ОТДАЙТЕ БОЖИЕТО БОГУ

Беседа от Учителя, държана на 31 декември, 1916 г. София.

„Тогаз им каза: „Отдайте Кесаревото Кесарю, а Божието Богу. И като чуха, зачудиха се, и оставиха Го, и отидоха си.““ (Матея 22 – 21, 22)

„Отдайте Кесаревото Кесарю, а Божието Богу." Христос, без да иска, е засегнал един обществен въпрос. Трябва ли да се дава дан? Тоя въпрос и до днес занимава хората. Той може да се разгледа и в широк, и в тесен смисъл. Щастието на човека зависи от правилното разрешаване на тоя въпрос. Това е една сложна задача, с десет неизвестни. Учениците лесно решават задачи с едно, с две, до три неизвестни. Натъкнат ли се на задачи с повече от три неизвестни, отказват се да решават. Обаче, животът предлага на хората сложни задачи с десет и повече неизвестни. Хиляди години са нужни, за да решат тия задачи. Всички хора плачат и се смущават все от неизвестното.

Запитаха Христа: „Трябва ли да се дава данна Кесаря?" Той отговори категорично: „Отдайте!" В цялата глава Христос е вложил велики идеи, за разбирането на които трябва дълго време да се копае, както ботаникът и минералогът трябва дълго време да изследват едно растение или едно камъче, за да го изучат. Не е лесно да се домогнеш до вътрешния смисъл на изказаните стихове от Христа. Много от сегашните християни седнат на стол и започват да мислят върху разрешаването на един или на друг въпрос. Само с мислене въпросите не се разрешават. Нужно е усилие, труд и работа. Жената пита: Трябва ли да се готви на мъжа?

Христос отговаря: Трябва. Мъжът е твоят Кесар, ще му готвиш. Като сготвиш на мъжа си добре, той ще отиде на работа, а ти ще останеш в къщи сама, ще имаш възможност да служиш на Бога. Жената казва: Мъж да съм! – И мъж да си, ще отдадеш на Кесарица нейното. Значи, има един Кесар и една Кесарица. Ако си мъж, ще отдадеш на Кесарица нейното и на Бога Божието. Едно и също нещо се иска и от мъжа, и от жената. С други думи казано: Като човек, ти имаш задължение и към тоя свят, в който живееш, и към Бога. Ако отидеш на бал, ще се съобразиш с изискванията на бала. Жената трябва да се облече според изискванията на модата: с бяла, светла рокля, със специални обувки, ще се напудри и т.н. Мъжът ще облече черни, официални дрехи, с нови, хубави обувки, с бели ръкавици. – Аз не обичам тия работи. – Щом не ги обичаш, не отивай на бал. И при Господа да отидеш, трябва да туриш огърлица на врата, диадема на главата, гривна на ръката. Огърлицата на врата, това е любовта. Диадемата на главата, това е мъдростта. Гривната на ръката и на крака, това е добродетелта. В Румъния някои жени носят часовници на краката си. За да види, колко е часът, тя повдига крака си. Мнозина се шокират от това. Казвам: „Отдайте Кесаревото Кесарю." На земята сте, това изисква земният живот. Някой се гневи, завижда, не може да се примири с живота. Щом не може да се примири тук, нека отиде на небето. Който роптае, че няма захар, че дават малко хляб, по четвърт килограм, да отиде на небето. Какво търси на земята? Кесаревото – Кесарю, ще му отдадеш данта. Толкова дава Кесар – нищо повече.

Първата задача на човека е да разреши правилно живота. В разрешаването на тая задача се крие силата на самия живот. Който не може да си даде отчет, какво представя животът, той е пигмей, той е нищожество, той е микроб. Не е въпросът само да се надуваш, както някои змии, кокошки, пуяци. Достатъчно е да се приближи човек до тях, за да се надуят. Не им се сърдете, така разбират, така постъпват. И

вие не се сърдете, че ви говоря истината. Казвам: Докато сте на земята, мислете и работете, да разрешите правилно въпросите на живота.

Когато Бог изпъди човека от рая, остави вън един ангел да пази. – Какво пазеше ангелът? – Разумността на човека, т.е. Божественото начало. Разумността остана в рая. Змията излъга Ева, и тя яде от забранения плод. После даде и на Адама да яде. Тогава Бог ги изпъди от рая и каза: Понеже не заслужавате живота, ще напуснете рая. Един ден, когато разберете живота, ще се върнете при мен. Хората искат да бъдат щастливи. Няма щастие за хора, които разсипват бащиното си имане. С това аз не ви изобличавам, но изяснявам един принцип. Ако е за обида, няма защо да се обиждате. Вие, които седите пред мене, още не сте истинският човек. Аз виждам пред себе си хора, облечени в дрехи, с определено тегло и форма, но това не е човекът. Аз имам високо мнение за човека. Във вас се крие нещо велико, което и вие сами не съзнавате. Един ден Божественото в човека ще се прояви, и вие ще разберете, какво е животът, какво е самият човек.

Христос казва: „Отдайте Кесаревото Кесарю, Божието Богу." Когато отдадете Кесаревото Кесарю, тогава ще се освободите. Всяка лоша мисъл, всяко лошо желание не са ваши, те са на Кесаря – отдайте ги на Кесаря. –- Кой е Кесарят в човека? – Дяволът. Казваш: Днес се разсърдих. – Отдаде ли Кесаревото Кесарю? Отдай Кесаревето Кесарю. Отдавайте не само Кесаревото Кесарю, но и Божието Богу. Кесаревото е човешкото. Ние сме длъжни на човешкото. Следователно, на всеки човек трябва да отдадем това, което му дължим. Това значи, да разбираме смисъла на живота.

Един отшелник живял много години в пустинята. Най-после решил да отиде при един светия, да го попита, как да разбере смисъла на живота. Светията му казал: Иди днес в едно от близките села, да прекараш цял ден между

селяните; да видим, какво ще научиш от тях. Отшелникът отишъл в селото и попаднал в дома на един селянин, който се готвел да отиде на нивата. Той решил да отиде с него заедно. На тръгване за нивата, селянинът казал: Божичко! Целият ден работил, орал с воловете си, сял, и като се върнал у дома си, седнал да си почине и пак казал: Божичко! Отшелникът се върнал при светията, да каже, какво видял в селото. – Какво научи? – Нищо особено. Видях един селянин, който два пъти през деня изговори думата „Божичко." След това светията дал на отшелника едно кандило, пълно с дървено масло и му казал: Ще обиколиш с това кандило цялото село, но ще внимаваш, да не разлееш нито капка. Отшелникът изпълнил добре възложената работа и се върнал при светията, който го запитал: Колко пъти си спомни за Господа? – Нито един път. – Защо? – Всичкото ми внимание беше отправено към кандилото, гледах да не разлея нито една капка от маслото. Тогава светията му казал: Видя ли, как селянинът, който храни и семейството си, и нас, намери време да си спомни поне два пъти през деня за Господа, а ти, отшелникът, не можа да си спомниш нито един път за Господа.

Питам сегашните учени и философи, по колко пъти на ден си спомнят за Господа. Причината за нещастията на сегашните хора се заключава, именно, в това, че не си спомнят за Господа. Затова Христос казва: „Отдайте Кесаревото Кесарю, а Божието – Богу." Казвам: Трябва да мислите за себе си, за своите ръце и крака, за ума и за сърцето си, за своето развитие, но трябва да мислите и за възвишеното, за подобряване на оня живот, който ви очаква след смъртта. Днешният живот е наш, утрешният принадлежи на Бога. Как ще бъдете щастливи, ако не отдадете Божието на Бога? Нещастието на хората се дължи на това, че те дават само на Кесаря. Той само взима, а не дава. Бог се отличава с това, че дава и взима. Той ще вземе детето на една майка, но след една-две години ще й даде друго, по-добро дете. Някой мъж бие жена си. Бог ще вземе

тоя мъж и ще й даде друг, по-добър от първия. Тъй щото, когато Бог вземе нещо от вас, не съжалявайте. Той е всеблаг, справедлив и милостив. В замяна на това, което е взел, ще ви даде нещо по-добро. В това отношение, Господ е пример на даване.

Христос казва: „Така да просветнат делата ви, че който ви види, да прослави Отца вашего." – Защо досега светът не се е оправил? – Защото вашите дела не прославят Господа. Отговорността за това лежи върху учените и духовните хора. Много учени има на земята, които на небето не са учени. Много светии има на замята, които на небето не са светии. Много благородни хора има на земята, които на небето не са благородни. Привидност и същина не са едно и също нещо. За да влезе в правия път, човек трябва да различава същественото от несъщественото. Човек трябва да бъде свободен от всякакви амбиции за завладяване и обсебване.

И тъй, четири неща са нужни на човека, за да влезе в правия път: да различава същественото от несъщественото ; да се освобождава от лични амбиции; да има добра обхода и добър живот; да има любов в себе си. Докато не придобие тия неща, ангелът няма да го пусне в рая. Господ казва: „Вие сте се научили да служите на Кесаря, но не и на мене. Колкото и да се сърдите, не мога още да ви приема за свои слуги." Кой добър музикант ще приеме вашето недоразвито дете да изучава музика? Той ще каже: Нямам време да се занимавам с вашите недоразвити деца. Като пренебрегна невежеството, Бог остави невежите да се лутат в своето невежество. Днес, когато хората са по-готови да Го разберат, Той изпраща своя Син между тях.

Какво прави сегашният човек? Като стане сутрин от сън, той се измие, вчеше се, облече се чисто и после започва друга работа. Първата му работа е служене на Кесаря. След това се запитва: Трябва ли да служа на Кесаря? – Ще

служиш на Кесаря, защото си в неговото царство – справедлив ще бъдеш. Някой казва, че не трябва да се грижи за тялото си. – Кой ти каза това? Ако живееш в една къща под наем, трябва да я мажеш и чистиш. – Аз съм свят човек. – Дали си свят човек, или не, трябва да се чистиш. Щом си дошъл на земята, и светия да си, ще се чистиш. Учителят поставя слаба бележка на някой ученик. Ученикът е недоволен от учителя си, заканва се да го бие. Много учители са бити от учениците си. На ученика казвам да учи, за да няма слаби бележки. На учителя казвам да проверява по няколко пъти ученика си и тогава да му пише бележка. Учителят трябва да бъде разумен във всяко отношение. Като живеят добре, и ученикът, и учителят си поставят по-добра основа за служене. Бог е милостив и благ, но ако Му служиш, ще служиш в дух и истина. За това се иска съвършенство. Лесно се служи на Бога, но само ако имаш дълбок, вътрешен стремеж за това. Нямаш ли тоя стремеж, мъчно се служи на Бога. Казваш: Искам да отида при Господа, при Него да се уча. – И това е възможно, но достоен трябва да бъдеш за Господа. Жена бие мъжа си по няколко пъти на ден, и, въпреки това, иска да отиде при Бога. Не може да отиде. – Защо? – Още не се е справила с мъжа си. Мъж бие жена си, но и той иска да отиде при Бога. Пътят му към Бога е затворен. Мъжът и жената са два принципа, които трябва да се примирят. Ако си мъж, ще отдадеш данта си на Кесарица. Ако си жена, ще отдадеш данта си на Кесаря. Това, което става с мъжа и с жената, като външни форми, става и вътре в човека. Кесар и Кесарица са вън от човека и вътре в него.

Мнозина казват, че светът е лош. Не вярвам в това. Повече вярвам, че хората са лоши, а добрината и лошавината на света се определя от тях. Светът е толкова лош, колкото и хората. Като говорите за света, разбирайте своя личен свят, но не света, създаден от Бога. Ако ти не си разположен, не мисли, че всички хора не са разположени. От твоето разположение или неразположение ти нямаш право да

вадиш заключение за всички хора. Що се отнася до Кесаря вътре в тебе, ще бъдеш внимателен и учтив към него, ще му отдадеш своята дан. Ще научиш характера му и ще постъпваш с него добре. – Той е бирник. – Нищо от това. Ще се извиниш, че си закъснял, и ще му дадеш парите. Няма да го ругаеш, да му се сърдиш. Ще бъдеш тих и спокоен. Ако си нервен тук, и горе ще бъдеш нервен. Какъвто си на земята, такъв ще бъдеш и на небето. Там са крайно строги. За едно навъсване на веждите и за едно намръщване на лицето, могат да те изпъдят вън. На земята можеш да се мръщиш, колкото искаш, но на небето това не се приема. Само за едно намръщване един ангел бил изпратен на земята, дето трябвало да прекара цели хиляда години. В това отношение, Кесарят е по-отстъпчив. Той не вижда малките навъсвания, които човек прави.

„Отдайте Кесаревото Кесарю, а Божието Богу". Това значи: Изпълнете длъжността си и към Бога. Ако не изпълните задължението си към Бога, ще приличате на оня американец, който живял само за пари, но като дошъл часът за оня свят, осъзнал положението си и казал на синовете си: Не следвайте моя пример. Аз живях само за богатство и на оня свят не разчитам на никого. Затова, турете в сандъка ми от всичките видове пари, дано и там ми помогнат. Като отишъл на оня свят, скоро усетил глад и спрял при един бюфет, дето имало печени кокошки, риби, плодове. Той попитал, колко струва кокошката. – Едно рупче, тук всичко е по едно рупче. – Добре ще бъде, с тая евтиния лесно ще се мине. Извадил 20 лева, срещу които поискал от всичко.

– Тук тия пари не вървят. Разменната монета при нас е рупчето. Богаташът веднага отишъл при синовете си и им казал: Тук вървят само рупчета. Пратете ми една торба от тях. Получил рупчетата и отишъл да си купи нещо от бюфета. – Тук такива рупчета не вървят. И тоя път го изпъдили.

„Отдайте Кесаревото Кесарю, а Божието Богу." Само така човек ще се освободи от страданието. Всеки, който заминава за другия свят неподготвен, страда. Важно е, че трябва да се живее. – Как трябва да се живее?

– Разумно. Някой се гневи за нищо и за никакво. Вземете пример от слънцето. Като го посрещате сутрин, то ви се усмихва и поздравява. Вечер, като залязва, дава ви гръб. Трябва ли да му се сърдите? Вие често се сърдите един на друг, без да имате право. Вие се сърдите, че някой не ви приел, както трябва.

Един писател отишъл в дома на един богаташ да иска пари на заем. Богаташът се скрил от него и казал на слугата си: Кажи, че ме няма. Писателят чул гласа на богаташа, но нищо не казал, нито се разсърдил. Един ден богаташът имал нужда от писателя и отишъл в дома му. Потропал на вратата. Писателят отворил, показал се пред богаташа и казал: Няма ме тук. – Как тъй? Аз те виждам и чувам, а ти казваш, че те няма. – Чудно нещо, отговорил писателят; аз повярвах на думите на твоя слуга, а ти не вярваш на мене. Тук съм, но не за тебе.

В бъдеще, когато отидете при Христа, Той ще каже: Няма ме тук. – Как така? Ние те виждаме. – Тук съм, но не за вас. Като знаеш това, не се гневи на слънцето. То нито изгрява, нито залязва. Изгревът и залезът не са нищо друго, освен една илюзия по отношение въртенето на земята около нейната ос. Така се върти и моята, и вашата земя. Като идеш при мене, трябва да знаеш, върти ли се моята земя, или не; изгрява ли моето слънце, или залязва. Ако слънцето ми залязва, не дохождай. Ти посещаваш някого навреме и без време, затова се явяват недоразумения, обиди, страдания. Казваш: Еди-кой си умрял. – Умрял, защото слънцето му залязло. Значи, смъртта подразбира залязване на слънцето. На една страна залязва, значи, човек остарява

и умира. На друга страна изгрява – ражда се човек. На запад е старостта, на изток – младостта. Ще кажете, че това е алегория. Не, това е алхимия. Един ден, като научите това изкуство, ще се преобразявате според желанието си: ще ставате млад или стар, мъж или жена. Същото става и в театъра: там младият се превръща на стар, старият – на млад. Това е законът на илюзиите.
„Отдайте Кесаревото Кесарю, Божието Богу". Така ли постъпват всички хора? Така ли постъпват християните? Има християни, които не спазват тоя закон, въпреки това, критикуват другите хора. Това показва, че те не са научили законите на света. Светът и светските хора са на място; те имат велико предназначение. Аз уважавам светските хора. Много от тях са искрени. Ако искат да кажат нещо лошо за тебе, ще ти го кажат в очите, а не зад гърба. Мнозина говорят и зад гърба ти. Ако говориш лошо за някого, бъди искрен, бъди кавалер, кажи му го право в очите. Светските хора обичат чистотата. Те се мият често, преобличат се и след това се пръскат с парфюми – обичат аромата на цветята. Религиозните се отказват от това, считат го грешно. Ако не се парфюмират, поне често да се къпят, да не миришат. Ние трябва да се преобразим. Това изнесъл Христос в притчите си.

„Като чу царят, че званите на сватбата се отказват да дойдат, разгневи се, и проводи войските си, та погуби ония убийци, и града им изгори." (– 7 ст.). Казвам: Забравете вашата личност и разсъждавайте добре. Ще кажете, че ви дялам, т. е. карам ви се. Не се карам на никого, не съм пратен за това. Аз не съм научил тоя майсторлък. Да дялаш, това е опасна работа, то е една хирургическа операция, за която се иска вяра и смелост. Това, което ви говоря сега, е висша математика. Тя борави с числата от 1 – 10. Като разберете вътрешния смисъл на тия числа, ще определите и своите отношения към Бога и ближните си. Най-голямото число е единицата. Като разберете единицата, ще разберете всички отношения. Останалите

числа са получени от единицата чрез делението й на по-малки числа.

И тъй, единицата е дървото, а останалите числа са клончета, листа, пъпки, цветове на това дърво. Като не знае своята стойност, човек вдига шум, гневи се, роптае. Той не подозира, че е само клонче, лист, пъпка или цвят на главното дърво. Колкото и да вика, неговата дума не се чува. Ако си лист, ще се стремиш да приемеш повече жизнен сок. Ако си коренче, ще се стремиш да изпратиш повече храна на дървото. – Искам да зная, какво мислят хората за мене. – Щом си част от дървото, ти си служител на Бога. Не е важно, дали си красив; важно е, като стоиш на дървото, какво трябва да правиш. Не гледай към падналите листа на земята; не ги осъждай. Те не са паднали по своя вина, някаква външна сила ги е откъснала от дървото преждевременно. Въпреки това, те ще отдадат своята дан на Кесаря. След време те отново ще се явят на дървото, и тогава ще отдадат Божието Богу. Така трябва да разсъждавате и вие. И тогава ще имате мъчнотии и страдания, но страданията ви ще бъдат съзнателни. Съществуват два вида страдания : съзнателни, при които човек знае, защо страда, и се ползува от страданията; несъзнателни, при които човек вика, роптае и повече увеличава страданията си. Следователно, умен, религиозен, културен е оня, който се справя със страданията и разумно ги използува.

Под „култура", в истински смисъл на думата, разбирам прилагане на религията във всяко отношение. Истински религиозен е оня, който живее и с душата, а не само с ума и сърцето. Културата подразбира разредяване на религията, а религията – сгъстяване на културата. Като казвам, че човек трябва да бъде културен, разбирам, да се разреди, да научи всички отношения, които съществуват между хората; да изучи устройството на държавата, да знае нейните изисквания, нуждите на всички институти и учреждения.

Това е културата на Кесаря. Когато човек дойде до дълбоките вътрешни отношения към Бога и природата, да различава същественото от несъщественото, тогава той ще разбере правилно Христа и ще Го познае. Христос е учил хората, как да проявяват културата и как да прилагат своята вътрешна религия. Кесар е културата, а Бог – религията. Казвам: „Отдайте на културата нейното, отдайте и на религията нейното". Религия без култура нищо не струва.

Човек трябва да започне първо от видимото и постепенно да върви към невидимото. Какъвто си като културен, такъв ще бъдеш и като религиозен. Ако си нервен, ако обичаш да полъгваш в културния си живот т. е. във видимия, такъв ще бъдеш и в религиозния си живот. Да полъгваш, това значи, да скриваш истината. Чист, искрен трябва да бъде човек. Той всеки момент се намира пред лицето на Бога. Как ще погледнете към вашия гост, който ви носи зараза? Вие го каните в дома си, радвате му се, а той носи в себе си бацилите на някаква опасна болест и заразява целия ви дом. Ще бъдете крайно недоволни от него. Знайте, че всяко посещение, което правите на своя ближен, е явяване пред Бога. Чисти трябва да се явявате пред Бога. Има религиозни хора, които носят проклятие на света – най-страшния бацил. Това може да е несъзнателно, но те трябва да го имат пред вид, да се чистят. Следователно, ако си неразположен и гневен, не посещавай приятеля си. Посещавай приятеля си, само когато Бог е в тебе. Това е проповядвал Христос на хората.

Какво представя Христовото учение? То е Божествената книга, от която всеки може да чете. Аз всеки ден преглеждам тая книга. Някой казва, че се е разговарял с Христа. Възможно е това, но само оня може да се разговаря с Христа, който се е повдигнал на едно високо стъпало и се е очистил. Ще кажеш, че си учен човек, че имаш достъп до Христа. Може да си учен по отношение на средата, която те

обикаля, но не и по отношение на Христа. Твоята ученост не ти отваря път към Христа. Смирение е нужно на човека. Като знаеш толкова, кажи, колко години ще живееш, колко деца ще имаш, какви ще бъдат те. – Не зная, нито колко години ще живея, нито колко деца ще имам. – Ти не знаеш неща, които се отнасят до тебе, а говориш за неща далеч от тебе. Трябва да се учиш. Има учение за сърцето и учение за ума. Сърцето е Кесарево, а умът – на Бога. Понякога е обратно: умът е Кесарев, а сърцето на Бога. Следователно, отдайте на ума това, което е негово, и на сърцето това, което му принадлежи. Не спирайте течението на изворите. Не спирайте течението на реките. Поправяйте коритата им, свободно да текат. Не пресушавайте вашите реки. Не изсичайте вашите гори. Много трябва да се говори на съвременния човек, за да разбере той нещата според степента на своето развитие.

Съзнанието се проявява в три посоки: като механично, физиологично и психично. В механичното съзнание процесите се извършват отвън – навътре. Тия процеси стават и в природата. Много реки отвън се стичат в едно и образуват една голяма, мътна река. В механичното съзнание процесите не са Божествени. В физиологичното и психичното съзнание процесите се извършват отвътре-навън, няма нужда да пущате кофата си вътре, да вадите вода. Тя сама по себе си изтича. Благодарение на това течение отвътре-навън, мътилките излизат навън, и изворът се изчиства. Върху тоя извор работи Христос, него иска да прокара у вас. Щом видите това желание на Христа, вие веднага се противопоставяте и запушвате извора. И, в края на краищата, вие се задоволявате с малките рекички, които се сливат в една по-голяма, и казвате: Достатъчно съм голям. – Голям си, но мътен. По-добре бъди малък, но чист извор, отколкото голям и мътен. Тоя е пътят, който води към Царството Божие.

Правете свободен избор и сами решавайте, голям извор ли

да бъдете, но мътен, или малък и чист извор. От вашето решение зависи вашето благо. Това значи, отдайте Кесаревото Кесарю, а Божието – Богу.

Беседа от Учителя, държана на 31 декември, 1916 г. София.